

Stredná odborná škola pedagogická Turčianske Teplice

2025/2026/7

Pedagogos

155
ROKOV
SOŠP

Jubilejný špeciál

EDITORIÁL

Drahí čitatelia!

S potešením vám predstavujem tentokrát už 7. číslo časopisu Paidagogos. Stále vám prinášame aktuálne novinky z priestorov našej školy, autorské diela v podobe ilustrácií a textov, hlbšie témy na zamyslenie, taktiež sme nahliadli aj za hranice Slovenska a nájdete aj niečo na radostné chvíle. Značnú časť tohto čísla tvorí nová rubrika venovaná 155. výročiu našej strednej pedagogickej – Jubilejný špeciál.

Stránky časopisu vás prenesú do počiatkov našej Alma Mater. Slávnostne sa obzrieme nielen za príbehom školy, ale aj za osudmi ľudí, ktorých formovala a ktorí dodnes dokazujú, že jej múry sú plné talentu, ambícií a mladého ducha.

Významnou udalosťou bola aj malá oslava jej 155. narodenín, na ktorej prvýkrát v histórii školy bola uzavretá časová schránka. Do nej učitelia, vychovateľky, žiaci i nepedagogickí pracovníci vložili srdečné, zaujímavé i vtipné odkazy do budúcnosti. Kapsula bude opäť otvorená na 200. výročie školy, až v roku 2070, no my sme do časopisu už teraz schovali pár odkazov.

Historickými chodbami školy prúdi život, ktorý jej dávajú študenti a zamestnanci už 155 rokov. Stala sa miestom historických udalostí (nemocnica počas 2.svetovej vojny) a dodnes stojí, aby umožňovala vzdelávanie budúcich pedagógov a tiež otvárala dvere novým možnostiam. Každý, kto bol jej súčasťou, si odniesol kúsok z nej do svojich spomienok. Aj nás to čaká.

Tak Ti teda prajem, milá naša Alma Mater, ešte mnoho úspešných rokov a chodby plné života a smiechu Tvojich študentov i učiteľov.

Liana Líšková, šéfredaktorka

12

72

45

70

82

90

Informatórium

6 - 23

Jubilejný špeciál

24 - 64

Nie si na to sám

65 - 71

Keď nejde wifi

72 - 79

Orbis Pictus

80 - 86

S úsmevom

87 - 90

PREVEDIEM ŤA CESTOU MOJÍM SPLNENÝM SNOM

Kráčam po budove a obdivujem každý jej kúsok. Zahľadím sa do jej malieb a nasávam celú atmosféru prostredia. Číham na ľudí a pozorujem ich. Čo tu robia? Kladiem si otázku a snažím sa im porozumieť. Prechádzam každým zákutím budovy. Vychutnávam si objavovanie nových miest a počúvam praskanie starých parkiet. Chodím poschodiami a som nezvestná. No nie som stratená. Práve naopak. Pochodujem schodmi hore-dole a odkrývam, čo všetko táto jemná budova skrýva. Zastavím sa. Počujem smiech dievčat. Sedia na lavičkách a rozprávajú sa. Alebo kráčajú po schodoch ... alebo len tak stoja. Odrazu znie hudba. Stále som v prítomnom okamihu. Vychutnávam si ho. Zrazu cítim novú vôňu. Hľadám a zisťujem, odkiaľ ide. Ťahá ma na ďalšie poschodie. Cítiť v nej slobodu a radosť, a tak podídem bližšie a nasávam ju. Teraz sa všetko zastavilo. Stíchlo. Ľudia okolo mňa už “neplynú”. Sedia v miestnostiach a robia si zápisy a počúvajú. Nachádzam sa na poslednom poschodí. Priviedla ma sem tá slobodno-radostná vôňa. Počujem tlesk a bum. Veľa smiechu. Ťahá ma to bližšie. Už som prišla na tú vôňu. Volá ma vôňa

hry. Áno, celou budovou sa nesie vôňa detskej radosti z hry. Mám chuť spievať a hrať sa, byť nachvíľu zasa dieťaťom. Pristúpim a cez kľúčovú dierku sledujem, čo robia. Hrajú sa. Sú to žiaci, ktorí sa pripravujú na nejaké divadielko. Je zábava pozorovať ich. Popritom ma pútajú tablá zdobiace poschodie. Tiahnu sa skoro celou budovou a perfektne ju dotvárajú. Neskôr ma vyruší zvláštny zvuk. V každej z miestností sa ozýva iný. Znova sa zapozerať cez kľúčovú dierku do ďalšej a ďalšej miestnosti a pomaly prichádzam na to, kde som. Vychádzam z budovy, zostáva ticho a udivuje ma aleja, ktorou kráčam naspäť.

Všetko je inak. Pomrvím sa a vtom sa preberiem. Všetko to naokolo bol len sen, no pochopila som ho. Sníval sa mi sen o mojom splnenom sne, ktorý sa mi v TEBE stal realitou. Tou budovou si bola Ty a život v Tebe, moja drahá pegina.

Venované TEBE, MOJA PEDAGOGICKÁ, pretože oslavuješ 155 rokov a ukazuješ nám, čo všetko sa dá zvládnuť a získať do života.

Frederika Marcišová, II. C

SEPTEMBROVÉ RÁNO /AUTOR AI

Ideme s dobou
alebo Keď pomáha AI

Začiatok roka nesie vôňu papiera,
čerstvo nabrúsených pier,
šepot kníh, ktoré čakajú na dotyk.

Chodby znejú smiechom,
niekde aj neistotou,
veď každý návrat je trochu krok do neznáma.

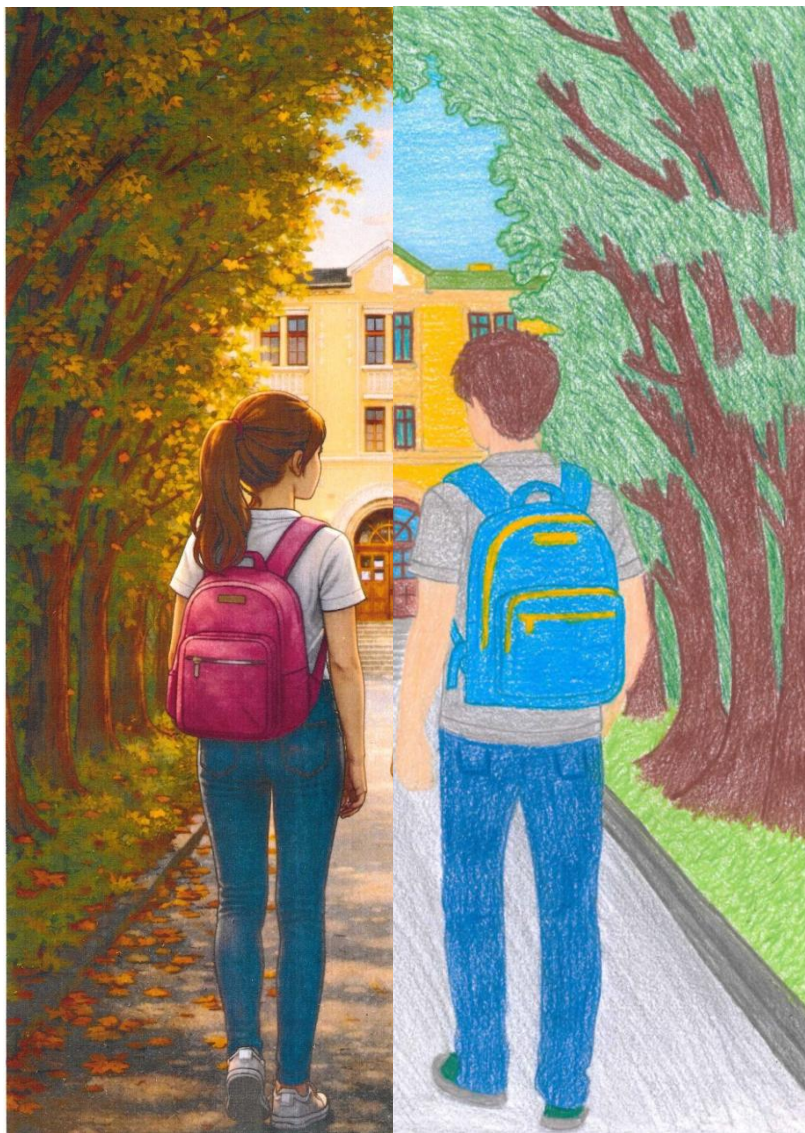
Na tabuli sa črtajú prvé slová,
nejasné čiary,
ktoré sa premenia na cesty k poznaniu.

Škola nie je len učivo,
je to priestor, kde sa stretáva minulosť
s budúcnosťou,
kde sa z chýb stávajú skúsenosti,
a z náhodných rozhovorov priateľstvá.

Každý z vás nesie v sebe vlastnú iskru,
ktorú možno ešte len hľadáte,
no práve tu má šancu rozhorieť sa.

Septembrové ráno je pozvanie,
nie povinnosť.
Je to otvorená brána,
za ktorou môžete skúsiť byť odvážni,
tvoriť, spoznávať,
a stať sa viac sebou.

Nech je tento rok začiatkom,
ktorý nebude merať len známkami,
ale chvíľami, čo zostanú.

Pozn. r.: Báseň zaznela na otvorení nového šk. roka v podaní Lucky Bihariovej, išlo o spojenie ľudského citu s ľudským pokrokom AI, umom... Podobne, aj vytvorená ilustrácia je výsledkom spolupráce AI so šikovnými ľudskými ručičkami. 😊

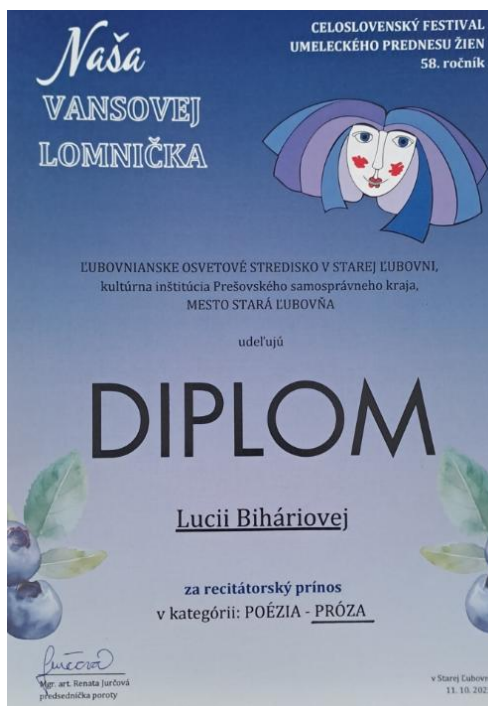
FESTIVAL PLNÝ LÁSKY K HOVORENÉMU SLOVU A PRAJNOSTI

Celoslovenský festival umeleckého prednesu žien Vansovej Lomnička, nesúci názov po významnej slovenskej spisovateľke Terézii Vansovej, jednej z prvých slovenských autoriek, sa konal začiatkom októbra v meste Stará Ľubovňa. Vďaka predošlým postupovým kolám, som mala možnosť zúčastniť sa celoslovenského kola a reprezentovať tak nielen našu škola, ale aj región Turca.

Mohlo by sa zdať, že sa stretnie konkurencia recitátoriek z celého Slovenska, každá s túžbou vyhrať. Uznávam, pocit výhry je pre každú potešujúci, no tento festival je v niečom výnimočný. Stretnú sa tu totiž generácie recitátoriek od študentiek až po seniorky a vytvoria úžasnú atmosféru ... Atmosféru prajnosti a vzájomnej podpory. Súťaž sa konala už po 58-krát, čiže je u nás jednou z najstarších recitačných súťaží vôbec.

Mnohé staršie dámy tam chodia už po desaťročia a je úžasné sledovať ich lásku k hovorenému slovu i radosť, s akou svoj text prednášajú. Uznávam, po štyroch hodinách prednesov som bola zo sedenia a neustáleho počúvania pomerne unavená, no aj napriek tomu som si ten môj užila naplno. Svojich 5 minút slávy na celoslovenskom festivale sa mi zapíše do pamäti ako ďalšia skvelá skúsenosť. Mesto Stará Ľubovňa si pre nás pripravilo aj čarovný hudobný program, kopec koláčikov, kávy, dobrej nálady a mnohých detailov, ktoré na prvý pohľad nevidieť. Každá recitátorka dostala spätnú väzbu od odbornej poroty a zároveň diplom za recitátorský prínos na 58. ročníku. Touto formou ďakujem tým, vďaka ktorým sme sa mohli stretnúť a zažiť dva dni plné umenia...

Lucia Bihariová, IV.C

KOMENSKÝ BY BOL NA NÁS HRDÝ

Jedného krásneho rána sme si spravili s pani učiteľkou Sudorovou a naším „školským šoférom“ pánom Lichnerom výlet do Nitry. Výlet za ocenením. Musela som skoro vstávať, ale ani to ma neodradilo užiť si pekný deň. Cesta ubehla rýchlo, samozrejme, s malou zastávkou na benzínke. Posilnené kávičkou sme za chvíľu stáli pred krásnou budovou Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre, konkrétne pred Pedagogickou fakultou. Keď sme vošli, všetko na mňa pôsobilo síce dôležito, veľkolepo, no zároveň priateľsky a útulne. Určite k tomu prispeli aj naše bývalé spolužiačky, ktoré na tejto fakulte študujú. Vystískali sme sa s nimi a s ešte väčšou radosťou sme išli na slávnostný akt udeľovania cien za výtvarné a literárne práce. Kategórií podľa veku bolo naozaj dost'. Boli tam žiaci zo ZŠ a SŠ z celého Slovenska. **Súťaž Komenský a my sa organizuje už 22 rokov a má nielen celoslovenský, ale aj medzinárodný charakter**, pretože spoluorganizátorom a vyhlasovateľom súťaže je okrem PF UKF aj Ministerstvo školstva, mládeže a telovýchovy Českej republiky, Základná škola J. A. Komenského v Brandýse nad Orlicí a

Národní pedagogické muzeum a knihovna J. A. Komenského v Prahe. Táto literárna a výtvarná súťaž **je podporovaná Nitrianskym samosprávnym krajom a NI-VaM-om.**

Veľmi ma prekvapilo to množstvo súťažiacich a ich nádherné kresby či literárne práce. A potom prišiel rad na našu školu. Boli sme ocenené **1. miestom vo výtvarnej kategórii – Liana Líšková zo IV. C** (jej environmentálne dielko s nádychom abstrakcie máte možnosť vidieť v aule samotnej PF). **2. miesto v literárnej kategórii** ma veľmi potešilo – ale naozaj som sa so srdcom na dlani rozpísala o vzdelávaní, o jeho potrebe, ak chceme „urobiť diery do sveta“. **Kristínka Repáňová získala v tejto kategórii Čestné uznanie.** Okrem super pocitu sme dostali aj tašku s darčekom a diplom. A čo sa mi páčilo najviac? To, že prečítali z našich textov určitú časť, ktorá ich zaujala najviac. A krásne bolo aj to, že naša **pani učiteľka Sudorová dostala ocenenie od dekanátu školy**, ktoré si veľmi zaslúži. Za snahu, ochotu a silu, ktorú dáva do svojej práce, podporuje nás vo všetkom a robí z nás dobrých ľudí a dobré učiteľky.

Šťastné, ocenené, unavené nás p. Lichner bezpečne odviezol domov, či na internát, za čo mu tiež srdečne ďakujem.

Zuzana Ličková, II. C

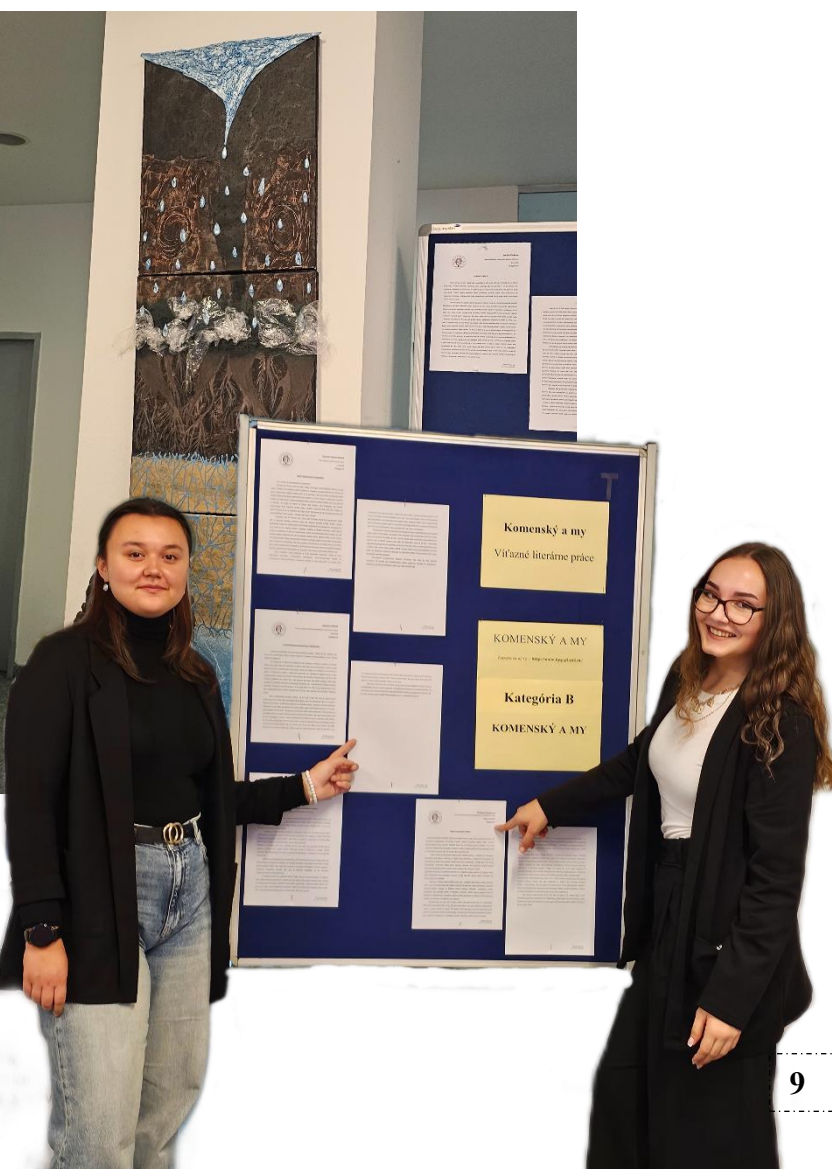
Byť na slávnostnom vyhodnotení literárnej a výtvarnej súťaže Komenský a my v Nitre bola pre mňa veľká česť. Stála som medzi ostatnými ocenenými a cítila atmosféru plnú tvorivosti a nadšenia.

Na túto súťaž som sa neprihlásila s tým, že chcem niečo vyhrať. Išla som s myšlienkou, že to chcem skúsiť, ako sa hovorí - za skúšku nič nedáš. O to väčšiu radosť som mala, keď som nakoniec získala Čestné uznanie v literárnej časti. Veľmi ma to potešilo a dodalo mi to chuť tvoriť ďalej.

Veľký úspech dosiahli aj moje spolužiačky – Liana Líšková získala 1. miesto vo výtvarnej časti a Zuzana Ličková z 2. miesta v literárnej kategórii. Som na ne nesmierne hrdá.

Táto súťaž mi ukázala, že sa oplatí skúšať nové veci a nebáť sa ukázať svoju tvorivosť, prejaviť svoj názor. Bola to pre mňa krásna a povzbudzujúca skúsenosť.

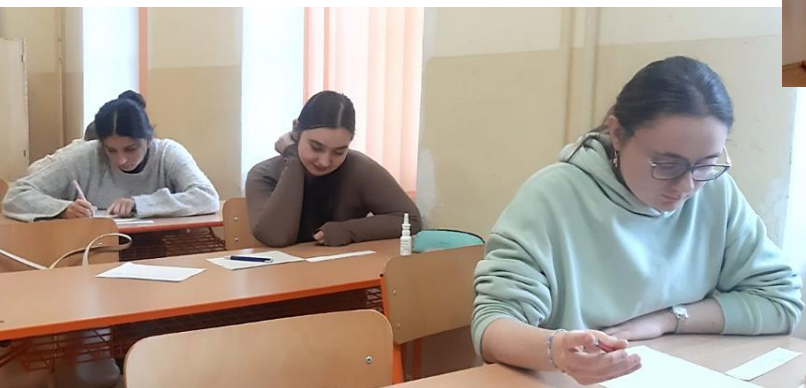
Kristína Repáňová, III. C

OLYMPIÁDA NA KATARÍNU

Jeden zo stridžích dní priniesol do Teplíc krásnu bielu snehovú prikrývku a do našej školy olympiádu zo slovenského jazyka a literatúry. Atmosféra bola komorná, pretože sa našlo iba 8 odvážnych študentiek, ktoré zabojovali o postup do krajského kola v troch disciplínach.

Tri súťažili v A kategórii (3.–4.roč.) a päť v kategórii B (1.– 2. roč.).

Prvou disciplínou bol test zameraný na čítanie s porozumením, dôležitá bola práca s textom. V ňom hľadali, vysvetľovali rôzne jazykové a literárne javy.

Po teste a krátkej prestávke nasledovala slohová úloha – transformácia textu bájky Zajac a korytnačka na krátku novinovú správu (B kategória) alebo na báseň/umelecky viazanú reč (A kategória). Tretie (ústne) zadanie dalo našim súťažiacim najviac zabrat', nakoľko museli k daným citátom vytvoriť a predniesť krátky súvislý prejav (najviac 5 min). Prejavy všetkých zúčastnených nás naozaj zaujali, a to nielen po obsahovej stránke, ale aj bohatou slovnou zásobou a vhodným využívaním prozodických vlastností jazyka (melódia, tempo, pauzy, farba hlasu, ...).

Témy na ústnu časť:

A kategória

Spomaľte a tešte sa zo života. Keď kráčate prí rýchlo, nielenže vám unikne obraz krajiny, ale ujde vám aj zmysel toho, kam kráčate a načo. (Edie Cantor)

B kategória

Upokoj sa, keď je svet plný hluku a zloby. Miluj, keď sa svet zdá krutý a bezcitný. To je moje želanie pre teba. (Pam Brown)

Výsledky:

Kategória A:

- 1. Diana Dobroňová, IV. D – postup do krajského kola,**
- Adela Ostrochovská, III. C (úspešná riešiteľka).

Kategória B:

- 1. Frederika Marcišová, II. C – postup do krajského kola,**
- Tímea Ševčíková, II. B (úspešná riešiteľka),
- Katarína Tanušková, II. A (úspešná riešiteľka).

Vítazkám srdečne blahoželáme a postupujúcim dievčatám prajeme úspech v krajskom kole.

Kabinet SJL

KEĎ ANGLIČTINA NIE JE STRAŠIAKOM, ALE VÁM PRINESIE ÚSPECH

V rámci školského kola olympiády v angličtine sme si spoločne s ostatnými súťažiacimi prešli troma samostatnými časťami. Prvou časťou bol test, ktorý mnohým z nás, a teda minimálne mne dal trochu zabráť v časti listeningu alebo teda cvičenia na posluš. Po úspešnom dokončení testu sme mohli začať s druhou časťou a tou bol opis obrázka. Poslednou časťou olympiády bola "role play", ktorú sme si podľa mňa všetci užili najviac. Našou úlohou v role play bolo presvedčiť rodičov, aby nás pustili na festival, a myslím si, že túto časť si najviac užila aj naša hodnotiaca komisia, a teda pani učiteľky:) Po vyhodnotení nechýbali vzájomne gratulácie medzi všetkými zúčastnenými. Oficiálne výsledky boli nasledovné: V kategórii 2D obsadili nasledovné študentky:

1.miesto: Nela Šindelová, 3.D

2. miesto: Zoe Belová, 3.B

3.miesto: Laura Dudová, 2.A

V kategórii 2C2 získala 1. miesto **Henrieta Kováčiková zo 4.A**

Dvom z nás sa teda podarilo postúpiť do okresného kola, ktoré sa konalo 14.1.2026 na Gymnáziu V. P. Tótha v Martine. Spolu s finalistami školských kôl z Martina, sme si prešli rovnakými časťami testovania ako pri školskom kole. Test bol o niečo náročnejší, ale bolo fajn si spolu s ostatnými otestovať svoje zručnosti, a tak spoločne posúvať hranice našich vedomostí. Ja osobne som si veľmi užila opis obrázkov a aj samotnú role play, keďže téma zadania mi bola veľmi blízka. Najviac som si ale zobrala z konverzácií s ostatnými súťažiacimi, ktoré sme mali pomedzi jednotlivé časti olympiády. Spoločným zdieľaním zážitkov, skúseností a názorov sme našli veľa spoločného. Po zvládnutí oficiálnej časti olympiády sme prešli k samotnému vyhodnoteniu a všetko sme zvládli úspešne, dostali sme víťazné ocenenia, ktoré nás za náš okres posunuli do ďalšieho - krajského kola.

Verím, že tento článok privedie k odhodlaniu aj tých z vás, ktorí majú pred angličtinou a skúšaním nových vecí možno strach alebo skôr rešpekt. Rešpekt som mala aj ja, a to je angličtina moja obľúbená, no nič z toho sa nevyrovná tej skúsenosti, ktorú človek nadobudne, pokiaľ sa odváži vystúpiť zo svojej komfortnej zóny. Skúsi to a možno zistí, že nie všetko je také náročné, ako sa zdá.

Henrieta Kováčiková, IV. D

AKO SME NAHLIADLI DO EDUKÁCIE

Učenie, škola, úlohy, vyučovanie, vyučovacie predmety, ... Venovali by ste sa tomu celý svoj život? Dokázali by ste v tom nájsť iný systém? Ja asi nie, no poznám niekoho, kto tomu venoval väčšinu svojho života.

Dňa 30. 10. 2025 sme triedy 4.B a 4.C navštívili múzeum Jána Amosa Komenského v Uherskom Brode. Spoločne sme nahliadli do histórie edukácie žiakov 17. storočia pomocou metód, ktoré sú v našom vyučovaní aplikovateľné dodnes. Ako sme mali možnosť dozvedieť sa, Ján Amos Komenský priniesol celkom nový nádech do vyučovania. Pútavou prehliadkou celého múzea sme bližšie pochopili život Komenského a hlbšie nahliadli do jeho celoživotného cieľa - zmeniť školstvo.

Mali sme možnosť ocitnúť sa v starých školských laviciach a vyskúšať si výuku minulosti a zároveň učenie Komenského.

Zistili sme, ako vyučovanie prebiehalo a aj to, že keď ste sa náhodou doslova „nenabíľovali“ učivo z predchádzajúcej hodiny, trest vás neminul. No, neboli to tresty v podobe poznámky do žiackej knižky alebo pokarhania, ale skutočného fyzického trestania, ako napríklad stáť a držať predpažené ruky. Možno si hovoríte: „Naozaj? Veď to nebolo také strašné.“ Veru, mali sme možnosť si to vyskúšať i na vlastnej koži. Stačilo nám 5 minút a, veru, nám bolo dlho. No, trest žiakov v tej dobe trval pokojne aj celú dobu vyučovania. Tento trest však nebol jediný, ak žiak stále nebol poučený, musel napríklad celé vyučovanie kľáčať na hrane

polienka alebo s tabuľkou v ruke s obrázkom somára celý deň stáť v rohu triedy na hanbu svojim spolužiakom.

Komenskému sa nepáčil tento typ vyučovania - učiť a vlastne trestať, preto začal písať a presadzovať teóriu o učení hrou prostredníctvom názorných ukážok.

Aj my, budúce učiteľky už vieme, učenie hrou je hlavnou náplňou práce v materskej škole. A ako povedal sám Ján Amos Komenský: „Škola by mala byť miestom radosti a nie trápenia,“ tak verím, že z nás všetkých raz budú tie najlepšie pani učiteľky.

Zuzana Kapušňáková, 4.C

SKÚŠKA ODVAHY V MODERÁTORSKOM KRESLE

Piaty novembrový deň sme príjemne strávili v Žiline. Vybrali sme sa vlakom, no keďže vo Vrútkach meškali vlaky, do cieľa sme dorazili taxíkom. Keď videl taxikár našu dobrú náladu, urobil nám cenu a ... nezbankrotovali sme. Tešili sme sa, že môžeme nabráť nové skúsenosti v moderovaní na ďalšom ročníku krajského kola moderátorskej súťaže Sárova Bystrica. V spoločnosti p. profesorky Slávky Sudorovej, Sabinky Juríkovej a Vivi Bacmaňákovvej som sa cítila naozaj príjemne. Súťaž sa konala v Rossenfeldovom paláci. Ihneď pri vchode nás privítali priateľsky naladení organizátori súťaže, porota a plno mladých začínajúcich moderátorov. Súťažili sme v 5 disciplínach.

Čítanie spravodajských správ a reklamných šotov sme si vyskúšali hneď na úvod. Ďalšou disciplínou bol rozhovor so zaujímavým hosťom. V tejto disciplíne som sa cítila najviac „doma“. Rozhovor som viedla s Vivi o záležitosti jej srdcu blízkej, a tou je práve kreslenie. Potom nasledovala kratučká prestávka. Mali sme čas na občerstvenie a prípravu na ďalšiu disciplínu, ktorou bolo moderovanie vlastnej relácie. Dôležité bolo vybrať si tému, ktorá zaujme porotu a aj ostatných účastníkov a ich hostí. Myslím, že so Sabi sme ju zvládli na výbornú. Poslednou disciplínou bola vlastná reportáž. Príprava tejto disciplíny mi zabrala asi najviac času.

No a nakoniec každá z nás ukázala Reportáž, ktorú bolo potrebné pripraviť si doma a poslať do prihlášky. Pred súťažou sme mali celkom obavu, či ju stihneme natočiť a včas odoslať. Nakoniec sa nám to však podarilo. A tak sme si všetci súťažiaci mohli vychutnať sledovanie reportáží, ktoré nám prehrávali na plátne. Každý z nás tak mohol zhodnotiť svoju reportáž v konkurencii ostatných a zamyslieť sa, na čom by ešte popracoval.

Po poslednej disciplíne nasledovalo konečne vyhodnotenie, a to dopadlo skvelo! **Sabinke Juríkovej sa podarilo získať 1. miesto v 2. kategórii s postupom do celoslovenského kola a ja som si odniesla Čestné uznanie v 1. kategórii.**

Bola to skvelá skúsenosť a teším sa opäť na ďalší ročník 😊 .

OD REKLAMY CEZ ROZHOVOR AŽ PO OCENENIE

alebo Keď odbehneš zo škôlky za moderátorský stôl

Keď sa povie Sárova Bystrica, vynoria sa mi krásne spomienky. Síce som na celoslovenskom kole nebola priamou súťažiacou, bolo mi cťou robiť spoločnosť mojej Sabi. Naša cesta na súťaž nebola jednoduchá. Trošku nám ju skomplikovali vlakové a autobusové spoje, ale to by bolo na dlho... Nakoniec však všetko dobre dopadlo a posledný novembrový piatok sa pre mňa stal nádherným zážitkom.

Celoslovenské kolo súťaže mladých moderátorov bolo plné krásnych momentov, hrdosti a emócií. Ako vždy som sa pri našej pani profesorky Slávke Sudorovej a mojej kamarátke Sabinke Juríkovej cítila veľmi príjemne. Prekročili sme prah Stredoslovenského osvetového strediska v Banskej Bystrici a začali nasávať atmosféru. Skvelý prvý dojem, milí ľudia a útulné prostredie nám dodávali pocit, že sme správne! Tak ako na krajskom kole, aj tu sa predviedli mladí začínajúci moderátori v 5 disciplínach. Čítať reklamné šoty a spravodajstvo, vytvoriť vlastnú reláciu a viesť rozhovor. No a v neposlednom rade natočiť vlastnú reportáž.

Podľa mňa všetky tieto disciplíny boli zostavené skvele a každý sa v niečom našiel. Môžem povedať, že vždy, keď som videla našu Sabi na „pódii“, som bola nesmierne hrdá. Bez poroty v zložení známych moderátorov Gregora Mareša, Martiny Kašiarovej, Lenky Stankovej, Radoslava Zemančíka a predsedu poroty Braňa Závodského by to nebolo ono. Boli naozaj veľmi milí. Ľudia, ktorí naozaj robia svoju prácu s radosťou. Občas som mala naozaj pocit, že som skutočne v televízii a pozerám sa na skvelé relácie v podaní týchto mladých talentovaných ľudí. Som veľmi vďačná za možnosť vidieť a zažiť súťaž na úrovni. Súťaž, ktorá posunie človeka skutočne vpred. Veľmi som si užila prostredie a celú energiu. Ja som osobne zástancom, že pri správnych ľuďoch sa človek cíti najlepšie, a tak bolo. Pri mojej Sabi a pani profesorky mi bolo naozaj skvele.

Postupne, ako Sabi prechádzala každým kolom, sme sa nevedeli dočkať, ako to celé dopadne. Po dlhšej prestávke nakoniec prišlo vyhodnotenie. Dopadlo skvelo! Na celoslovenskom kole sa Sabinke Jurikovej podarilo získať krásne 3. miesto! Som nesmierne hrdá a vďačná, že som pri tom celom mohla byť. Ďakujem, ako účastníčka krajského kola a ako diváčka na celoslovenskom kole Sárovej Bystrici za obohatenie a získavanie skúseností. Pani profesorke Sudorovej za plno smiechu a dobrej nálady. No a našej Sabi za možnosť sprevádzať ju pri takej krásnej chvíli (nechýbali ani slzy dojatia). Sárova Bystrica, len tak ďalej!

Frederika Marcišová, II. C

NAŠE FLORBALOVÉ DOBRODRUŽSTVO alebo Ako sme padali ako hrušky

Náš florbalový turnaj bol zážitok, na ktorý tak skoro nezabudnem. Zápas bol od začiatku veľmi zaujímavý – a ako sa hovorí, aj ženy vedia byť poriadne zákerné a tvrdé. Ukázalo sa to počas zápasu, keď ma cez mantinel niekoľkokrát prevrátili, ale čo už, aj takéto veci patria k životu. Padali sme všetky... presne ako zrelé hrušky pod strom.

Začiatok zápasu nevyzeral vôbec nádejne. Dostali sme rýchlo dva góly a vyzeralo to, že to bude rýchly koniec nášho sna o postupe. Ale potom sme sa vzchopili, zabojovali a podarilo sa nám vyrovnať na 2 : 2. A to znamenalo jediné – predĺženie.

V predĺžení sme bojovali, ako sme len mohli. Bežali sme, bránili, útočili... a občas opäť padali na zem, lebo prečo nie. No aj keď sme zo seba dali všetko,

ten rozhodujúci gól padol do našej brány a nám sa nepodarilo vyhrať.

Ale viete čo? Nejde len o víťazstvo. Ide o to, že sme tam boli, bojovali a užili si to naplno. Aj keď by nás veľmi potešilo, keby sme sa dostali na krajské kolo, môžeme byť na seba hrdé.

A najviac musím vyzdvihnúť naše dievčatá – hrali fantasticky, srdcom aj s odvahou. A aj keď výsledok nebol podľa našich predstáv, výkon určite áno.

Takže – florbalový turnaj bol nielen plný pádov a búchania do mantinelov, ale aj zábavy, odvahy a tímového ducha. A na to sa oplatí spomínať.

Kristína Repánová, III. C

BUDÚCNOSŤ JE V DOBRÝCH RUKÁCH

V histórii našej krajiny sú častokrát významnými osobnosťami práve študenti. Takí, ktorí sa nebáli postaviť a prehovoriť, nebáli sa bojovať za hodnoty demokracie a slobody a mali odvahu chrániť občianske práva či slobodu slova. Práve 17. november je dňom, kedy si ich odvahu môžeme pripomínať. Pri príležitosti Medzinárodného dňa študentstva sa dňa 14.11.2025 v priestoroch Novej synagógy v meste Žilina konalo odovzdávanie ocenení žiakov stredných škôl v rôznych kategóriách. Spomedzi všetkých nominovaných vybrala odborná komisia 42 inšpiratívnych príbehov mladých ľudí, ktorí dostali ocenenie z rúk pani predsedníčky Žilinského samosprávneho kraja Eriky Jurinovej. Ocenenia boli rozdelené do siedmich kategórií, pričom mimoriadnym úspechom pre našu školu je, že až dve nominácie mali svoje zastúpenie práve medzi našimi žiakmi.

Pre našu školu je tento moment výnimočný. Po mnohých rokoch, keď sa naša škola medzi ocenenými neobjavila, vnímame tieto dve nominácie ako mimoriadny úspech, silný signál nádeje, dôvery a zmysluplnosti a zároveň ako veľkú motiváciu

do ďalšej práce. Je to dôkaz, že hodnoty, ktoré sa snažíme v našich žiakoch pestovať – odvaha, zodpovednosť, tvorivosť, cieľavedomosť, vytrvalosť, ľudskosť a úcta k pravde – majú svoje pevné miesto v ich živote. Ako riaditeľka školy prežívam tento úspech s veľkou hrdosťou a dojatím. Je to radosť z našich žiakov, úcta k práci pedagógov a vďačnosť rodičom, ktorí spolu s nami vytvárajú prostredie, v ktorom môžu mladí ľudia rozvíjať svoj talent a

hodnoty, rásť nielen vedomostne, ale aj ľudsky. Tento úspech nevnímame len ako ocenenie jednotlivcov, ale ako ocenenie celej školy. Vážime si, že sme mohli byť vďaka našim žiačkam súčasťou tejto výnimočnej chvíle a ďakujeme im za reprezentáciu nielen našej školy, ale aj celého regiónu.

„Títo mladí ľudia sú dôkazom, že aj v dnešnom svete plnom výziev

vyrastá generácia, ktorá má nielen talent a vedomosti, ale aj charakter. Ich úspechy a ľudskosť nám dávajú nádej, že budúcnosť bude v dobrých rukách. Ďakujem pedagógom, rodičom a všetkým, ktorí ich na tejto ceste sprevádzajú,“ uviedla predsedníčka ŽSK Erika Jurinová. Po slávnostnom príhovore

Títo mladí ľudia sú dôkazom, že aj v dnešnom svete plnom výziev vyrastá generácia, ktorá má nielen talent a vedomosti, ale aj charakter. Ich úspechy a ľudskosť nám dávajú nádej, že budúcnosť bude v dobrých rukách.

pani predsedníčky sa začalo samotné oceňovanie. Každý študent dostal cenu, ktorá symbolizuje ozubené koliesko. Malé a nenápadné, no dostatočne silné na to, aby pohlo niečím veľkým. Symbolika toho sa môže preniesť na každého z nás. Nenápadný krok alebo čin, ktorý urobíme, môže dopomôcť k niečomu veľkému. A práve takéto malé veľké činy boli ocenené. O každom ocenenom bol zároveň prečítaný krátky text a bolo naozaj zaujímavé a inšpiratívne počúvať, čo všetko dokázal ne jeden študent. Cez výskumy, talenty, športové úspechy, záchranu ľudského života až po prácu vo firmách. Každý bol iný, výnimočný a originálny.

Prvé ocenenie za našu školu si prevzala

Alžbeta Hlavňová zo IV.A

triedy. „V piatok som mala veľkú česť prevziať si ocenenie v kategórii Šport za Žilinský kraj. Bol to pre mňa krásny a nezabudnuteľný moment, ktorý si veľmi vážim. Cítim veľkú vďaku a pokoru, pretože toto ocenenie nie je len o mne, ale o všetkých ľuďoch, ktorí pri mne stáli a podporovali ma. Chcem úprimne poďakovať svojej škole, ktorá ma nominovala a verila vo mňa. Vaša dôvera aj podpora ma motivujú posúvať svoje hranice a pracovať na sebe ešte viac. Ďakujem aj trénerom, rodine a všetkým, ktorí mi fandia – bez vás by som tu nebola. Toto ocenenie je pre mňa nielen odmenou za doterajšiu prácu, ale aj povzbudením do ďalších výziev. Som nesmierne vďačná a šťastná, že môžem reprezentovať svoj kraj aj školu v tom, čo milujem.“

Druhé ocenenie z rúk Eriky Jurínovej dostala **Lucia Bihariová** zo IV.C triedy, ktorá povedala: „Chcela by som opísať aj moje vlastné pocity. Úprimne? Mala som z toho mierny stres, no v dobrom slova zmysle. Samozrejme, nech to znie akokoľvek egoisticky, som na seba hrdá a ocenenie, ktoré som získala je pre mňa veľkým zadosťučinením za to, čo ma naplňa. Ocenenie za úspechy a výsledky

v oblasti výchovy a vzdelávania v kategórii umenie a kultúra budú pre mňa krásnou spomienkou na momenty, ktoré som počas strednej školy zažila. Všetky tie súťaže, odrecitované texty, napísané články, odspievané piesne so zborom či rôzne akcie v rámci školy... Všetko to sa zmestilo do jedného ozubeného kolieska. To sú tie malé veci, ktoré robia svet krajším? Vraví sa, že mávnutie motýľích krídel môže zmeniť všetko a to, že som sa pred pár rokmi rozhodla študovať na našej škole, bolo rozhodnutie, ktoré zmenilo aj mňa. Naši pedagógovia mi otvárali rôzne dvere možností, ktoré mi ukázali cestu. Aj vďaka nim, som sa rozhodla kráčať týmto smerom a som im vďačná za podporu a v konečnom dôsledku aj za nomináciu na toto ocenenie. Ako spomenula aj

Betka, naše ocenenie nie je len o nás, ale aj o ľudí, ktorí pri nás stoja a podporujú nás. Či už to je rodina, škola alebo naši spolužiaci, všetkým vám patrí tiež jedno veľké ďakujem. Je skvelé, keď sú mladí ľudia ocenení za ich prácu, snahu či úspechy, no niekedy by stačilo si ich vypočuť, rešpektovať a nezhadzovať. Vrávi sa, že mladým patrí svet, a ja pevne verím, že tí, ktorí tu dnes boli, ale aj mnohí ďalší, majú chuť pracovať na tom, aby odkaz 17. novembra nezostal len spomienkou, ale pripomienkou, že sloboda nie je samozrejmosť.“

PhDr. Anna Badínová, Lucia Bihariová

Sabina Juríková, IV.D predsedníčka Školského parlamentu je mladá líderka, ktorá dokazuje, že keď má človek srdce na správnom mieste, dokáže rozhybať celú školu. Jej pôsobenie v školskom parlamente nie je len zoznamom aktivít - je príbehom o tom, ako sa z dobre fungujúcej skupiny môže stať skutočný tím plný energie, spolupráce a kreativity. Už tretí rok je aktívnou členkou školského parlamentu SOŠ pedagogickej v Turčianskych Tepličiach, posledný rok jeho predsedníčkou. Pod jej ve-

dením prešiel parlament veľkou premenou. Sabi dokázala stmeliť kolektív, posilniť vzťahy medzi členmi a motivovať ich, pripravovať akcie s radosťou, nápadmi a skutočným záujmom o ľudí okolo seba. Škola vďaka nej žije, iniciatívam nechýba hravosť, tvorivosť ani zmysel pre humor.

Sabi však nezostáva iba pri parlamentných povinnostiach. Je aktívnou členkou redakcie školského časopisu Paidagogos, reprezentuje školu na moderátorských súťažiach a je pravidelne súčasťou aktivít Rady mládeže Žilinského kraja. Svoje skúsenosti, nadanie a pozitívnu energiu vkladá aj do práce v Parlamente mladých za región Turiec a tým presahuje školu, aby svojou iniciatívou posilňovala život mladých v celom regióne.

To, čo ju robí výnimočnou, však nie sú len jej aktivity. Je to jej osobnosť láskavá, cieľavedomá, empatická a vždy ochotná povzbudiť ostatných. Je to líderstvo, ktoré nestojí na autorite, ale na ľudskosti. Je to úsmev, ktorý spája ľudí. Je to energia, ktorá rozhybe aj tých tichších. Je to pokojná istota, že keď Sabi niečo robí, robí to s radosťou, srdcom a pre dobro ostatných.

Sabi je výnimočná tým, že prináša svetlo tam, kde ho treba. V škole, v parlamente, v kolektíve. Je dôkazom toho, že mladý človek dokáže zmeniť atmosféru jedného miesta - a tým aj život ľudí v ňom.

Sára Augustínová, IV. D

KAŽDÝ JE PREDSA DÔLEŽITÝ!

Divadlo o vianočnom anjelikovi pre MŠ a ZŠ

Divadlo má svoje čaro, ktoré priťahuje nielen dospelých, ale aj malého diváka. Dokáže výrazne vplývať na osobnosť dieťaťa, je dôležité ukázať deťom dôležitosť a význam kultúry v našich životoch. Ukázať im, že prostredníctvom divadla môžu spoznávať svet a zamýšľať sa nad rôznymi situáciami. Návšteva divadelných predstavení môže prispieť k posilneniu sociálnych väzieb a hra užitočnú úlohu pri rozvíjaní ich emočnej inteligencie. V súvislosti s tým, že sa blížia Vianoce, by bol hriech nenacvičiť príbeh, ktorý sa odohráva práve v tomto období. Príbeh O vianočnom anjelikovi, ktorý sme si my, žiačky zo 4.C triedy pripravili pre malých divákov z materských a základných škôl sa začal na jednom veľkom oblaku v nebi...

Rozvešali sme rekvizity, ktoré nám namaľovali a vytvorili pani učiteľky výtvarníčky, za čo im aj touto formou ďakujeme a vytvorili sme tak na javisku v kultúrnom dome nebo a svet zároveň. Každá z nás mala svoju jedinečnú úlohu, či už samotného Mikuláša, členov rodiny, anjelika, každá bola rovnako dôležitá. A to bola vlastne aj myšlienka celého nášho predstavenia. Pripomenúť si, že každý má na svete alebo v nebi svoje miesto,

ktoré je dôležité a významné. V našom príbehu to predstavoval nezbedný anjelik, ktorý si myslel, že ho v nebi nemá nikto rád, a tak zoskočil na zem a našiel si novú kamarátku, no keď sa vrátil naspäť do neba pochopil, prečo sa o neho všetci báli... Báli sa, lebo im na ňom záleží! Preto, lebo je ich súčasťou.

Nakoľko je našou neodmysliteľnou súčasťou spev a hra na hudobné nástroje, anjelika počas predstavenia sprevádzala hudba zložená zo zboru anjelov a tóny klavíra spolu s husľami či roľníkmi.

Veríme, že sa deťom naše predstavenie páčilo a že nezabudnú na myšlienku predstavenia -dôležitosť každého jedného z nich. Pre nás to bola opäť jedna z mnohých skvelých skúseností, ktoré nám naša škola počas štúdia prináša. A, samozrejme, to bola najmä súčasť hodín tvorivej dramatiky s našou pani učiteľkou Zuzanou Mikloškovou Mischurovou, ktorá nás celým procesom sprevádzala a pomáhala nám, za čo jej všetky ďakujeme!

Divadlo má jednoducho svoje čaro... a v spojení s Vianocami je až magické...

Lucia Bihariová, IV. C

HUDBA NÁS SPÁJA

TRI HUDOBNÉ KONCERTY – MÚZY ŠKÔL

Keď sme boli minulý rok na výmennom pobyte v Novej Pake, v pamäti mi utkveli slová jednej ich pani učiteľky... „Všetko sa má končiť hudbou.“ A tak sme aj my uzatvorili rok 2025 hudobnými koncertami na troch miestach a zároveň, pomyselné ukončili hudbou aj našu zborovú kariéru, nakoľko po prázdninách príde krutá realita maturít, ale vráťme sa späť k predvianočnému času plnému hudby...

Tri koncerty. Tri miesta. Tri spevácke zbory a dva komorné orchestre. Alebo v preklade, tri nezabudnuteľné večery. Jedným z troch zborov bol ten náš - dievčenský spevácky zbor Fiore v zložení dievčat zo 4.C a 4.B triedy s pani učiteľkou Shabetia, no a zároveň našu školu reprezentovali žiaci z komorného orchestra Amos s pánom učiteľom Strečanským. Ďalšími účinkujúcimi boli – Univerzitný spevácky zbor Mladosť a Univerzitný komorný orchester Mladosť z Banskej Bystrice a dievčenský spevácky zbor Iuventus Paedagogica z Levoče. Každé hudobné teleso malo pripravené zaujímavé skladby, ktoré odprezentovalo a každé bolo, samozrejme, jedinečné, či už v prevedení piesní alebo v oblečení. Spoločne sa nám podarilo vyčariť úsmev na tvári mnohým divákom, ktorí nás prišli podporiť. Veríme, že sme ich aspoň pomyselné zahriali pri srdci, nakoľko v skutočnosti bola všetkým zima, ale to k decembru akosi patrí...

Náš prvý koncert sa konal 2. 12. v Banskej Bystrici v Kostole nanebovzatia Panny Márie. Úspešne sme ním odštartovali sériu troch koncertov. Akustika a celková atmosféra daného miesta bola ba priam čarovná... Nasledujúci koncert sa konal 3. 12. u nás v Mošovciach, kde sme ostatných účinkujúcich privítali my. Potešilo nás, keď sme medzi divákmi uvideli mnohých, či už terajších alebo bývalých, pedagógov z našej školy. Myslím, že práve koncert v Mošovciach mal pre nás o to väčšie čaro. A síce tam bola opäť zima, nás hrial hudba a radosť. Vraví sa, že do tretice všetko dobre, a tak to aj bolo. Tretí koncert sa konal 11. 12. v Levoči

MÚZY ŠKÔL

TRI KONCERTY, TRI MIESTA,
TRI SPEVÁCKE ZBORY, DVA KOMORNÉ ORCHESTRE
STREDNÝCH ODBORNÝCH ŠKÔL PEDAGOGICKÝCH
V TURČIANSKÝCH TEPLICIACH A V LEVOČI
A UNIVERZITY MATEJA BELA V BANSKEJ BYSTRICI

2.12.2025 o 18:00 Kostol nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici
3.12.2025 o 18:00 Kostol Najsvätejšej Trojice v Mošovciach
11.12.2025 o 19:00 Bazilika svätého Jakuba v Levoči

Účinkujú
univerzitný spevácky zbor Mladosť z Banskej Bystrice, dievčenský spevácky zbor Iuventus Paedagogica z Levoče, dievčenský spevácky zbor Fiore z Turčianskych Teplíc, komorný orchester Amos z Turčianskych Teplíc, univerzitný komorný orchester Mladosť z Banskej Bystrice

UMB
UNIVERZITA
MATEJA BELA

UNIVERZITA
MATEJA BELA

1878

v Bazilike svätého Jakuba, kde sa nachádza aj známy oltár Majstra Pavla z Levoče. Bolo pre nás zážitkom spievať na miestach, kde sa naše hlasy doslova niesli. A zároveň sme sa divákmi zakaždým stali aj my a ostatné čísla programu si naplno vychutnali.

Nevadilo nám, že sme presedeli hodiny v autobuse, vymrzli v kostole a vymeškali školu... Pretože zážitky, ktoré si z týchto ciest na našej koncertnej šnúre odnášame, sú obohacujúcejšie ako hodiny presedené v školských laviciach. A preto sa v mene žiakov chcem poďakovať vedeniu školy za príležitosť reprezentovať školu a všetkým pedagógom, vďaka ktorým máme odvahu vystúpiť pred ľuďmi a hlavne za ich vedenie, inšpiráciu a motiváciu, pretože bez nich by naše hudobné telesá nefungovali. Je pravda, že nie vždy sa nám chcelo nacvičovať, ale teraz, keď sa nám štvrtáčkam blíži koniec štúdia, si tieto spoločné hudobné chvíle vážime omnoho viac.

Vraví sa, že hudba spája. A nás spojila. Dokonca trikrát.

Lucia Bihariová, IV.C

Každý z koncertov mal pre nás svoju osobitú atmosféru a ponúkol nám možnosť predstaviť sa publiku v rôznych mestách Slovenska. Bola to veľká príležitosť ukázať ľuďom, čo všetko dokážeme nielen po hudobnej stránke, ale aj v oblasti spolupráce, disciplíny a zodpovednosti. Vystupovanie na rôznych miestach nás posunulo vpred a pomohlo nám získať nové skúsenosti, ktoré sú pre nás do budúcnosti veľmi cenné.

Projekt však nebol len o koncertoch. Počas spoločných skúšok, cestovania a vystúpení vznikali nové priateľstvá. Spoznali sme nových ľudí s rovnakou vášňou pre hudbu, vymieňali sme si skúsenosti a navzájom sme sa motivovali k lepším výkonom. A hoci boli koncerty plné hudby a emócií, december nám občas pripomenul, že je aj mesiacom zimy. Boj so zimou, rýchle presuny v kabátoch a zohrievanie sa pred vystúpením sa stali taktiež súčasťou koncertu.

Múzy škôl boli pre nás nielen veľkým umeleckým projektom, ale aj úžasným zážitkom, na ktorý budeme ešte dlho spomínať. Ukázali nám, že hudba má silu spájať ľudí, prekračovať hranice miest a vytvárať spomienky, ktoré zostanú v srdciach, a to aj napriek zime, ktorá nám občas chcela zahrať vlastnú studenú melódiu.

Kristína Repánová 3.C

INFORMATÓRIUM

OSLÁVILI SME 155. VÝROČIE ŠKOLY

& UZAVRELI SME ODKAZ BUDÚCIM GENERÁCIÁM

História, ktorá sa spája so vznikom našej školy, sa začala písať už v roku 1870, kedy v Kláštore pod Znievom vznikol Maďarský kráľovský učiteľský ústav. Do prvého ročníka riadnej triedy tohto ústavu sa prihlásilo 14 študentov. Myslím, že vtedajší pedagógovia a žiaci ani zďaleka netušili, akú históriu začali 1.11.1870 písať. Pre nedostačujúce podmienky sa však začalo uvažovať o jeho presťahovaní. Na výber bolo viacero možností, no nakoniec sa rozhodlo o premiestnení do vtedajších Štubnian-ských Teplic. Budova, ktorá sa stavala 3 roky, otvorila svoje brány študentom 1.9.1911. Jej súčasťou bol vtedy aj internát a jedáleň. Nasledujúce roky chod a vyučovanie v škole prerušili a s príchodom 1. svetovej vojny pár desiatok študentov padlo na fronte. V priebehu rokov škola menila svoj názov, no jej vnútro bolo stále rovnaké - chcela vychovať budúcich učiteľov. Počas SNP bolo však vyučovanie opäť prerušené, nakoľko bola v budove zriadená partizánska nemocnica. Nasledujúce desaťročia školu niekoľkokrát preverili, no ona to ustála,

a i keď je dnes jej budova na prvý pohľad ošarpaná, symbolizuje to jej rany. Zažila časy Rakúsko-Uhorska, dve svetové vojny, dlhé roky socializmu, Československa, vznik terajšej republiky či pandémie Covidu... A tak ryhy, ktoré na jej stenách z opadnutej omietky vidno, sú možno len pripomienkou na jej históriu. Sú v nej zapísané radosti, pády a možno aj všetky mená tisícok absolventov, ktorí z nej vyšli.

155 rokov je súčasťou výchovy a vzdelávania a veríme, že v tejto tradícii bude pokračovať aj naďalej. K tomuto krásnemu výročiu jej chceme popriať, aby bola vždy miestom, kde žiaci nadobudnú skvelé skúsenosti, zažijú nezabudnuteľné okamihy a vyrastú v inteligentné osobnosti. Prajeme jej, aby bola miestom, ktoré vychováva a vzdeláva s láskou a porozumením. Miestom, na ktoré budú jej absolventi s úsmevom spomínať, ale hlavne, aby sa mali, kam vrátiť. Prejsť gaštanovou alejou a stáť pred budovou, ktorá drží - nie len silou vôle, ale pevne na nohách, možno v novom modernejšom šate, ale stojí tam, kde stála už desaťročie predtým.

Zamýšľala som sa nad tým, ako vám v skratke opísať náš svet v prítomnosti, to čo ním hýbe, ako vyzerá, ako vonia a chutí. No potom som si uvedomila, že ukázať vám ako funguje svet stačí jednoducho - spýtať sa umelej inteligencie, ktorá nám na všetko odpovie. Je to spôsob, ktorým vám chcem ukázať našu realitu, pretože áno, každý z nás sa už na ňu niekedy obrátil. Stala sa akousi prirodzenou súčasťou tejto doby. A tak som sa opýtala...

Čo hýbe svetom v roku 2025?

„Svet sa nachádza na pomedzí technologického pokroku a spoločenského napätia. Medzinárodné vzťahy sú napäté, prebiehajú ozbrojené konflikty a rastie nedôvera medzi veľmocami. Významnú úlohu zohráva aj technologický pokrok, najmä rozvoj umelej inteligencie. AI preniká do práce, školstva, zdravotníctva aj médií a zásadne mení každodenný život. Zvyšuje efektivitu a pohodlie, no zároveň vyvoláva obavy o pracovné miesta, ochranu súkromia a šírenie nepravdivých informácií. Vysoké ceny bývania, energií a potravín zasahujú milióny domácností. Mnohí ľudia pociťujú neistotu a strach z budúcnosti, čo sa odráža v nespokojnosti a rastúcom napätí v spoločnosti. Neoddeliteľnou súčasťou je klimatická kríza. Extrémne prejavy počasia, suchá, povodne či vlny horúčav dokazujú, že klimatická zmena už nie je problémom budúcnosti, ale prítomnosti. Svet je zahltený správami, názormi a obsahom, pričom hranica medzi pravdou a manipuláciou sa často stráca. Dezinformácie oslabujú dôveru v médiá,

inštitúcie aj demokraciu. Kritické myslenie a schopnosť overovať informácie sa stávajú nevyhnutnými zručnosťami. Svet v roku 2025 zároveň prechádza hlbokými spoločenskými zmenami. Populácia starne, mladé generácie majú iné hodnoty a rastie dôraz na duševné zdravie, kvalitu života a osobnú slobodu. Svetom hýbu technológie, konflikty, klimatické výzvy aj spoločenské zmeny. Budúcnosť nebude závisieť len od rozhodnutí politikov a odborníkov, ale aj od schopnosti spoločností spolupracovať, rozmyšľať kriticky a niesť zodpovednosť za smer, ktorým sa svet ubera.“

Musím uznať, že aktuálnu spoločenskú situáciu to zhrnulo celkom pravdivo, no aby sa nepovedalo, opíšem vám túto dobu aj ja, z pohľadu človeka, ktorý počas týchto rokov dospieva.. Táto doba je rýchla, plná informácií, neistôt, tlak spoločnosti je silný a zároveň je spoločnosť ako taká, rozdelená na dva tábory. Snažíme sa byť dokonalými, no zároveň si uvedomujeme, že každý môže občas zlyhať. Zameriavame sa na duševné zdravie, ktorá sa stáva dôležitou témou. Chceme napredovať s technológiami, no zároveň máme pred nimi rešpekt. Páči sa nám moderná hudba, no aj tak si na zábavách najlepšie zatancujeme na Duchoňa či Elán. Snažíme sa byť obklopení ľuďmi, no zároveň chceme poznávať samých seba. Chceme sa usadiť a vytvoriť si rodinu, no láka nás cestovanie a budovanie kariéry. Tužíme po slobode a láske, no bojujeme sa, že spoločnosť chce niečo iné. Z každej strany počúvame, že čas strašne

rýchlo beží a horšie je, že to tak aj sami vnímame. Žijeme v dobe, ktorá bude za chvíľu minulosťou, a ani sa nenazdáme a budeme na ňu zas len spomínať...

Po odpovedi na moju prvú otázku mi napadlo, opýtať sa AI ako si predstavuje rok 2070. Zároveň ma zaujímalo, ako si predstavuje postavenie učiteľa v spoločnosti. A tak som položila ďalšiu otázku...

Ako bude vyzerat' svet v roku 2070?

„Svet v roku 2070 bude silne ovplyvnený technológiami a umelou inteligenciou. Väčšinu rutinných prác prevezmú stroje. Klimatické zmeny zostanú výzvou, no ľudstvo sa im prispôsobí udržateľnejším spôsobom. Práca učiteľa sa výrazne zmení, ale nestratí význam. Učiteľ už nebude hlavným zdrojom informácií – tie zabezpečia digitálne technológie. Jeho úlohou bude viesť žiakov, rozvíjať ich kritické

myslenie, hodnoty, empatiu a schopnosť orientovať sa v informáciách. Učiteľ sa stane mentorom a sprievodcom učením. Aj v roku 2070 zostane učiteľ kľúčovou postavou spoločnosti, pretože žiadna technológia nedokáže nahradiť ľudský prístup a výchovu budúcich generácií.“

To ako bude svet o 45 rokov vyzerat' si dnes môžeme len predstaviť. No ja verím, že vy, milí budúci žiaci a učelia, budete žiť svojimi snami a robiť to čo vás naozaj baví. Zároveň si prajem, aby bol svet pre všetkých bezpečným miestom, a aby sa nezaбудlo na ľudskosť, ktorá sa nedá nahradiť žiadnou technológiou... Ako sa máte, milé ľudstvo 70. rokov 21. storočia? Lietate na autách? Používate papierové peniaze? Máte telefóny? Viete cestovať v čase? Poznáte lieky na všetky choroby? Akú máte módu? Počúvate naše pesničky? Pamätáte si na nás vôbec?

AKO SME UZAVRELI ČASOVÚ KAPSULU

155. výročie sme oslávili v predvianočnom čase v kruhu našej školskej rodiny. Dňa 19.12. 2025 sa naša telocvičňa premenila na malú oslavu. V programe sa predstavil komorný

orchester Amos, spevácky zbor Fiore či krúžok brušných tancov. Spoločne sme oslávili výročie školy umením, ktoré nás sprevádza počas celého štúdia.

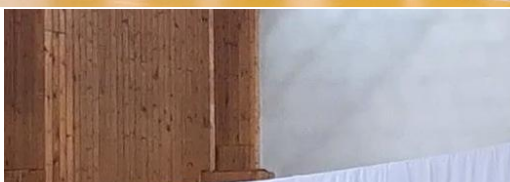

JUBILEJNÝ ŠPECIÁL

A samozrejme, nechýbala ani naša slávna pieseň Noty života, počas ktorej sme časovú kapsulu symbolicky uzavreli. Každá trieda napísala odkaz do budúcnosti a priložila svoju fotografiu. Nechýbali ani odkazy od pedagogických a nepedagogických zamestnancov či pozdravy z internátu. Do kapsuly sme vložili naše myšlienky, odkazy, prania či pripomienky. Bolo zvláštne uzatvoriť niečo z nás

do budúcnosti. Predstavujem si, ako raz niekto napíše článok o tom, že sa otvoril odkaz spred 45-tich rokov. Ako budú s napätím čítať, čo im píše žiaci, už vtedajší dôchodcovia, z minulosti. A možno sa tam stretneme a oslávim 200. výročie opäť spolu, na pôde našej Alma Mater. Časovej schránke sme našli dôstojné miesto - oproti buste J. A. Komenského vo vstupnej hale.

Odkazy, ktoré sa v kapsule ukrývajú, zostanú zapečatené na 45 rokov. Niečo z jej obsahu:

JUBILEJNÝ ŠPECIÁL

29

My, kipedagogické zamestnanci Študentskej odbornej školy pedagogickej v Turčianskych Tepliciach, ktorí sme každý deň súčasťou jej života, zachováme tento odkaz.

Môžeme nás nevidieť pri tabuliach, ani nás nepočuť v triedach, no sme tí, ktorí každý deň tieto pomáhajú, aby študenti mohli dýchať - aby bolo čisto, teplo a aby boli všetky požiadavky vyhovene.

Vidíme, ako študenti dospievajú, ako sa smejú, ako sa medzi sebou i dohadujú.

A keď nás plynú, veríme, že hodnoty ľudskej práce, vety a vzájomnej pomoci zostanú navždy mladé.

Práve tí, ktorí tento odkaz raz vytvorili, aby ste si každý každého človeka, ktorí prispievali k tomu, že študenti sú živým a protichybným miestom.

Nezabudnite - každý náš slovo, každé naše slovo a každá ruka, ktorá pomôže, má svoju cenu!

Alto na mále? Máte ľudstvo? To robíte 29. októbra? Láska má audácia? Máte časť? Máte časť? Pomáhate učiteľom? Pomáhate študentom a lektorom? Máte mále mále? Svojí naša úloha? Žijete svojím životom? A garancia sa má nábož? Alamo maser? ...

S láskou, láskou, láskou...

Sme skupinové pani vychovávateľky, ktoré v školskom roku 2025/2026 pracujú v školskom internáte. Svoju prácu vykonávame s láskou a zameraním. Snažíme sa o vytváranie príjemného a podnetného prostredia so zameraním na základné hodnoty, akými sú zodpovednosť, ohľaduplnosť, tolerancia a empatia.

„Výchova je to, čo v človeku zostane, keď zabudne, čo sa naučil.“

Táto fotka nás spája ako triedu a veľmi vystihuje.

Niektoré nepriateľný pohľad, iné nepriateľné duchom, ostatné nepriateľné vôbec. Nevie, aké budeme ráz, no vieme aké sme teraz. Presne takého.

Emancipované, vtipné, nádherné mladé dámy. Vždy sa snažíme pridať iným do života úsmev, lebo nič nie je také dobré aby sme sa na tom nevedeli zasmiať!

Žijete s láskou a úsmevom, veď predsa:

Ahojte, ľudia z budúcnosti, píšeme Vám z minulosti. Sme prvá trieda pedagogického asistenta tejto školy a sme jednoducho výnimoční. Kým my sme tu, vy nie ste ešte ani v pláne! Možno so píšeme aj našim budúcim deťom, vnúčatám. PS: Viňte si so! Su!

Paulinka, Lucia (Janas)

Vanes k.

„Svet patrí tým, ktorí veria

v krásu svojich snov.“

Táto fotka je dôkazom, že veríme. Dúfame, že tvoje sny sú už skutočnosťou. Keď sme tu dnes (v roku 2025), učíme sa, formujeme a rastieme.

„Tvoríš a snívaj. Aj malé skutky.“
(2.D 2025/26)

„Nevieme, ako sa to stalo, učiteľkami nás to spravilo samo.“

My sme túto fotografiu odfotili v našej prítomnosti. Vy ju zasa držíte v tej vašej! Nezabúdajte, že prítomný okamih je vždy len jeden!

PS: Vidíme sa o 45 rokov

Veru tak, každý kto robí svoju prácu s láskou, nám vytvára priestor, vďaka ktorému môžeme rásť. Budem sa opakovať, no doba, v ktorej žijeme je rýchla, a preto nám všetkým prajem, aby sme si vedeli užiť čaro prítomného okamihu. Napríklad aj také, ktoré bolo v ten deň, kedy sme časovú kapsulu uzavreli. Vo vzduchu bolo cítiť akúsi nostalgiu. Radosť, ale i dojatie. Je to predsa len zvláštne, prihovárať sa ľuďom, ktorí sa ešte nenarodili a predstavovať si budúcnosť, ktorá bude vyzeráť úplne inak.

Je to možno netypické, no tento článok chcem ukončiť tromi bodkami – ako znak toho, že je nedopísaný. Ako si to máte vysvetliť? Jednoducho. Prajem si, aby ho niekto v roku 2070 dopísal. Aby tam napísal ako vyzerá svet, naša škola a život v tej dobe všeobecne. Aby nám odpovedal na otázky, ktoré si my dnes kladieme. Som naozaj zvedavá, čo nám o sebe napíšete. A nezabudnite, prosím.

...

Lucia Bihariová

Milá Alma Mater,

155 rokov je krásny vek, vek skúseností a múdrosti. Máloktorá stredná škola na Slovensku sa takého vysokého veku dožila. Napriek úctyhodnému veku si stále mladá duchom, plná elánu a vitality. Máš za sebou bohatý životný príbeh, ale srdce ti stále bije ako zvon. Tvoj vek však prezrádza tvoj vzhlád. Dáme sa také veci nehovoria, prepáč, ale vyzeráš schátrane, zanedbane (pekne povedané). Našu úctu máš. Prajeme ti, aby ti úctu prejavil aj tvoj zriaďovateľ a zakúpil ti novú róbu, aby si sa zaskvela v celej svojej kráse. Niet pochýb, že si to za všetky svoje služby počas svojej dlhoročnej existencie zaslúžiš.

- red -

Prinášame vám aj úryvok z príhovoru predsedníčky ŠP Sabiny Juríkovej

Dnes si slávnostne pripomíname 155. výročie našej školy. To je číslo, čo? Číslo, ktoré v sebe nosí váhu histórie. Číslo, ktoré stojí za úctu.

Keď sa na našu školu pozriete prvýkrát, poviete si – tá je už teda fakt starena. Ošarpaná, popraskaná, škaradá. Nepôsobí ani trošku moderne, no keď sa zastavíte, keď sa pozriete na ňu pozornejšie... uvedomíte si, že má za sebou príbeh. Dlhý príbeh, ktorý ani celý nepoznáme, ale sami sme jeho súčasťou. Pretože práve za každým šrámom na stene, práve za každou prasklinou v omietke, za každými výzgajúcimi dverami sa skrýva kúsok príbehu niekoho, kto tu kedysi stál presne tam, kde stojíme dnes my. Príbeh množstva ľudí, množstva spomienok, množstva snov.

To, čo vidíme ako nedokonalosť, je v skutočnosti spomienka. Spomienka na stovky učiteľov, ktorí tu učili so svojím zapálením, na tisíce žiakov, ktorí tu rástli, smiali sa, plakali, skúšali, padali a znovu sa zdvíhali. Presne tak ako dnes my.

Je táto škola dokonalá? Ani zďaleka. Ale práve v tom je jej krása. Nemá byť dokonalá – má byť

pravdivá. A práve v tej nedokonalosti sa jej pravdivosť ukrýva.

Každá generácia tu zanechala stopu – možno malú, možno nenápadnú, ale ak by chýbala, príbeh školy by už nebol úplný. A teraz sme tu my. Keď nabudúce prídete do školy a budete mať chuť povedať: „Bože, zase som tu,“ skúste to vymeniť za inú vetu: „Som tu, lebo dotváram jej príbeh. Som tu, lebo aj ja tu raz stopu zanechám a budem jednou z jej pekných spomienok.“

A možno o pár rokov, keď sem nazrieme ako dospelí, budú tieto steny rozprávať aj o nás. O našich dňoch, o našich kamarátoch, o našich učiteľoch. O chvíľach, ktoré sa dnes zdajú obyčajné, ale raz budú vzácne.

KEĎ SA ŠTUDENTKA ŠKOLY STANE JEJ RIADITEĽKOU

Riaditeľka. Mnohí z nás si neuvedomujú, aké dôležité je toto povolanie a ešte v takej škole. My študenti to berieme často ako samozrejmosť. Nevieme, čo to všetko obnáša a skôr sa sťažujeme: Prečo máme toľko hodín? Prečo nemáme riaditeľské voľno? Prečo je tu taká zima? No niekedy to nie je také jednoduché – viesť 155-ročnú školu s množstvom pubertákov. Teraz asi celá moja generácia prevráti oči, lebo slovo „puberták“ fakt neznášame. Ale v rozhovore s našou pani riaditeľkou

PhDr. Annou Badínovou

chcem poukázať na to, že viesť strednú pedagogickú je niekedy fakt „makačka“.

Ona nevedie školu len tak naoko. Vedie ju s úctou, pokorou a najmä s vášňou. Veľa ľudí nevidí to, čo všetko pre ňu robí. Určite je to aj preto, lebo sama je jej absolventkou, takže ona najlepšie vie, čo tento typ školy potrebuje. Aj ona je jej srdcom, základom, ktorý drží školu pokope.

Začítajte sa teda do jej úprimných, srdečných odpovedí.

Aké sú vaše prvé pocity, keď počujete slová Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach?

Táto škola je pre mňa srdcovou záležitosťou. Je to miesto, kde som študovala a vyrástla ako človek. V súčasnej dobe v nej pracujem a mám tú česť prispievať k tomu, aby rovnakú šancu mali aj ďalší mladí ľudia.

Čo by ste chceli, aby sa v nej zmenilo?

Veľmi by som si priała, aby sa škola obnovila, aby sa jej priestory postupne zmodernizovali a poskytovali žiakom ešte lepšie podmienky na vzdelávanie. Zároveň je pre mňa dôležité, aby si škola zachovala svoju historickú hodnotu a jedinečného ducha, ktorý ju robí výnimočnou.

Na ktorý zážitok zo stredoškolského života si spomínate najradšej?

Môj najkrajší zážitok zo štúdia? Vytvorenie pevných priateľských vzťahov medzi spolužiakmi, ktoré pretrvávajú dodnes.

Spoločne sme sa nielen vzdelávali, ale chodili sme aj na brigády a organizovali sme rôzne aktivity, na ktorých sme si tieto priateľstvá prirodzene upevňovali. Zároveň vo mne zostala silná a krásna spomienka na spolužiačky z Poľska, ktoré s nami študovali a obohatili naše školské roky o nové informácie, skúsenosti a hlavne priateľstvá.

Aký je to pocit viesť školu, v ktorej ste kedysi boli študentkou?

Ako riaditeľka školy, na ktorej som kedysi sama študovala, cítim veľkú hrdosť, ale aj hlbokú pokoru. Je pre mňa cťou viesť školu, ktorá formovala nielen moje vedomosti, ale aj hodnoty. Zároveň vnímam silnú zodpovednosť – zachovať jej dobré meno, rozvíjať ju s rešpektom k jej tradíciám a vytvárať prostredie, v ktorom budú môcť dnešní žiaci rásť a nachádzať svoju vlastnú cestu tak, ako kedysi ja.

Vnímate rozdiely medzi školou v čase, keď ste tu študovali a školou dnes?

Áno, rozdiely vnímam veľmi výrazne. Keď som na škole študovala v rokoch 1983 – 1987, vyučovanie prebiehalo v úplne iných podmienkach a

možnostiach, než aké majú žiaci dnes. Dnešná škola ponúka modernejšie formy výučby, viac technológií a širšie možnosti rozvoja žiakov. Zároveň však vnímam, že základné hodnoty školy – snaha o kvalitné vzdelanie, ľudský prístup a pocit spolupatričnosti – zostali zachované, čo považujem za jej veľkú devízu.

Čo bolo podnetom k rozhodnutiu uchádzať sa o pozíciu riaditeľky na našej škole?

K tejto pozícii ma priviedla kombinácia osobného vzťahu k škole, skúseností z pedagogickej praxe, získaných riadiacich skúseností a pocitu zodpovednosti. Táto škola mi kedysi dala pevné základy a formovala ma ako človeka, preto som cítila potrebu jej to vrátiť. Túžba podieľať sa na jej smerovaní, vytvárať podmienky pre kvalitné vzdelávanie a podporovať učiteľov aj žiakov v ich rozvoji bola prirodzeným krokom, ktorý ma napokon priviedol k rozhodnutiu stať sa riaditeľkou školy.

Čo je podľa vás najväčšou prednosťou našej školy?

Za najväčšiu prednosť našej školy považujem kvalitnú odbornú prípravu, ktorá žiakom poskytuje pevné základy pre ich ďalšiu prácu, štúdium aj praktický život. Veľkou hodnotou sú tiež vyučujúci – ich odbornosť, zodpovednosť a ľudský prístup. Práve oni vytvárajú pre žiakov prostredie dôvery a podpory. Škola cielene rozvíja nadanie a vzdelanie žiakov a vedie ich k ďalšiemu vzdelávaniu, čím pripravuje mladú generáciu nielen na to najkrajšie povolanie učiteľa, vychovávateľa a dnes už aj asistenta, ale aj na zodpovedný a hodnotný život.

V škole ste už urobili rôzne zmeny. Aké to boli a aké by ste chceli ešte zaviesť?

Počas môjho pôsobenia sme sa zamerali na postupné skvalitňovanie vyučovania a vytváranie podnetného a bezpečného prostredia pre žiakov. Podporili sme rozvoj ich vedomostí aj najmä praktických zručností a posilnili spoluprácu medzi učiteľmi a žiakmi.

Do budúcnosti by som chcela, aby škola ešte viac podporovala úspešnosť žiakov vo všetkých oblastiach – nielen v odbornej, ale aj osobnostnej.

Mojím cieľom je viesť žiakov k samostatnosti, zodpovednosti, slušnosti a empatii, ale zároveň aj k tomu, aby si verili a boli hrdí na seba a svoje úspechy. Želám si, aby naši žiaci - absolventi pedagogickej školy - dokázali tieto hodnoty prirodzene rozvíjať aj u detí a žiakov, s ktorými budú v budúcnosti pracovať vzdelávať ich a vychovávať.

Aký najťažší moment ste pri vedení našej školy zažili ?

Najťažší moment bol vždy spojený s okamihmi, keď som musela prijímať rozhodnutia, ktoré ovplyvňovali životy žiakov alebo učiteľov. Boli chvíle, keď som cítila ťarchu zodpovednosti a uvedomovala som si, že nie vždy sa rozhodnutie bude všetkým páčiť. Práve tieto chvíle ma však naučili dôverovať svojim hodnotám, počúvať srdce aj rozum, zachovať si empatiu a zároveň veľkú zodpovednosť. Každý takýto moment ma aj posilnil a naučil ešte viac vážiť si ľudí, ktorých škola spája a dôsledne rozmyšľať o tom, ako im môžem pomôcť a byť pre nich oporou.

Rovnako náročné sú však aj chvíle, keď po veľkom úsilí venovanom vypracovaniu viacerých projektov na zmodernizovanie školy a zlepšenie podmienok výchovy a vzdelávania tieto projekty nie sú úspešné alebo ich nie je možné realizovať. Sú to momenty sklamaní, no zároveň aj odhodlania nevzdať sa a hľadať ďalšie cesty, ako školu rozvíjať a čo najlepšie slúžiť jej žiakom aj zamestnancom.

A na záver trochu bizarná otázka: Keby ste stretli svoje mladšie JA, čo by ste mu odkázali?

Svojmu mladšiemu Ja by som odkázala, aby sa nebálo snívať veľké sny a veriť vo vlastné schopnosti. Aby si vážilo každý okamih učenia, každý priateľský vzťah a každú výzvu, pretože práve tieto skúsenosti formujú človeka. A predovšetkým, aby si zachovalo zvedavosť, otvorené srdce a odvahu ísť za niečím novým a za tým, čo je správne – lebo práve tieto hodnoty ho nakoniec dovedú k miestam, kde môže meniť svet okolo seba.

Sabina Juríková, IV. D

ZO ŠKOLSKEJ LAVICE ZA KATEDRU

*Ako si na svoju Alma mater spomínajú jej dlhoroční učitelia,
ktorí v nej prežili celý svoj produktívny život?*

Mgr. Miroslav Lettrich – náš bývalý telocvikár

V období, keď som začínal učiť, bola pedagogická pre mňa „veľká tradícia“. Začínal som, keď ich bolo na Slovensku iba šesť. Naskytla sa mi príležitosť, ktorú som s radosťou využil, pretože Turčianske Teplice som dobre poznal. Už na začiatku som mal veľmi dobrý pocit. Kolegovia ma srdečne prijali. Veľmi rád spomínam práve na hodiny TSV. Šport som miloval, bol pre mňa časom oddychu. Snažil som sa vytvárať príjemnú atmosféru aj na hodinách. Vždy ma dokázalo obohatiť nejaké vystúpenie našich dievčat alebo súťaže. Súťažili sme v atletike, volejbale a nesmela chýbať kalokagatia. Cenil som si každú jednu žiačku, ktorá sa rozhodla vystúpiť.

Škole by som chcel odkázať, aby si stále uchovávala dobré meno. Nech je stálym príkladom aj v tejto dobe. Želám jej veľa spokojných žiakov, nech sa k nej vracajú radi a s úsmevom.

PhDr. Tatiana Krelová – naša bývalá učiteľka psychológie

Na strednú pedagogickú školu som ako študentka nastúpila v roku 1974. Bola som snaživá a zodpovedná študentka - taká, čo bola vždy vyznamenaná. Mala som rada slovenský jazyk, veľa som čítala a mala energiu reprezentovať školu v športe. Jediný „konflikt“ som mala s husľami – nezískali si ma a ja som im to s „láskou oplácala“. Bolo to obdobie, ktoré ma naučilo disciplíne, zodpovednosti a láske sa odvtedy zmenil svet a jeho hodnoty, technológie aj móda, jedno zostalo rovnaké - dobrý učiteľ musí mať srdce, rozum a pevné nervy.

Ako učiteľka psychológie a pedagogickej praxe (a neskôr, ale iba na dva roky, aj učiteľka jazyka slovenského) som nastúpila na pedagogickú hneď po ukončení vysokoškolského štúdia v roku 1983. A moje prvé hodiny? Boli zmesou trémy, rešpektu,

nadšenia a tichej otázky v hlave: „Naozaj tu teraz stojím ja?“ Učiť v triedach, kde som kedysi sedela ako žiačka, bol zvláštny, ale krásny pocit, že sa kruh uzavrel - z lavice rovno za katedru. Veľmi mi pomohlo, že ma bývalí učitelia prijali ako kolegyňu. A telocvikári dokonca ako rovnocenného hráča volejbalového tímu.

V škole som najviac milovala ľudí. Žiačky, kolegov, spoločné akcie (umelecké, športové,...) a pocit, že škola žije aj mimo tried. Psychológia mi umožnila byť blízko k žiačkam, počúvať ich, možnosť pomôcť a niekedy aj „potrápiť“ – samozrejme, výchovne a s láskou.

Pri učení každý deň prináša malé radosti - nové pochopenia, úsmevy a chvíle, keď študenti prekročia sami seba – tieto momenty sú pre mňa najpríjemnejšie.

Ale ak mám byť osobnejšia, musím spomenúť, že ma vždy poteší, keď bývalé študentky aj po rokoch

povedia, že si zo školy odniesli niečo, čo im pomáha v živote (pracovnom aj osobnom)... a ešte viac „čierne body“ a „rýchlu“ smrť.

Slová stredná odborná pedagogická škola vyvolávajú vo mne veľa spomienok. A pocit druhého domova, pretože je to miesto, kde som bola najskôr žiačkou, a potom viac ako 40 rokov učiteľkou. Miesto, kde sa učilo, diskutovalo, tvorilo, riešilo, smialo, tancovalo, spievalo aj športovalo. Skrátka - žilo.

Prajem škole, aby mala aj naďalej učiteľov, ktorí sú nároční, ale spravodliví, ktorí vedia, že byť učiteľom nie je len povolanie, ale poslanie. A žiakov, ktorí sa neboja myslieť a cítiť. Nech sa tu stále učí nielen z kníh, ale aj zo života. A nech sa jej darí ešte veľa ďalších rokov byť miestom, kde sa rodí budúcnosť.

Miroslav Bartoš – náš bývalý učiteľ výtvarnej

Mal som šťastie, že som učil v časoch, keď výtvarná výchova s metodikou patrila ku skupine predmetov estetickej výchovy, ktoré boli odbornými a maturitnými predmetmi. Určité obdobie, (pred tzv. reformami), ktoré bolo vrcholom ich v vážnosti a závažnosti pri príprave učiteľky, sa stala voliteľným predmetom s dotáciou ďalších troch hodín výtvarnej výchovy. Vtedy mali všetky žiačky v týždni 2 hodiny VVM a 3 hodiny voliteľnú VVM v treťom a štvrtom ročníku. S piatimi hodinami týždenne sa už dali plánovať rozsiahlejšie diela a bol čas ich aj realizovať. A bolo to aj poznať na výsledkoch, na záujme študovať predmet na vysokých školách, prišli úspechy v celoslovenských súťažiach výtvarnej tvorby, organizovali sme autobusové výjazdy za umením (Banská Bystrica, L. Mikuláš, Bratislava...). Príjemné boli výtvarné činnosti v Galérii M. Galandu, v parku, pod Bôrom, v meste v teplých jarných a jesenných dňoch. Naše absolventky boli vítané na pedagogických fakultách, ovládali zručnosti a mali znalosti z metodiky, teórie a dejín umenia, ich rozhladenosť im uľahčovala vysokoškolské štúdium i nasledujúcu pedagogickú prax. Atmosféra

vo výtvarných triedach bola príjemná, tvorivé nápady prinášali radosť žiačkam a aj mne vyučujúcemu.

Všetkým terajším i budúcim učiteľom a žiakom želim, aby z jej tradície čerpali energiu, inšpiráciu, ... aby verili v zmysel učiteľského povolania- poslania.

Frederika Marcišová, II.C

Sabina Juríková, IV.D

NÁVRATY

Našu školu majú v génoch alebo Keď si škola vychová svoje vlastné učiteľky

Naša škola je známa aj tým, že si vychováva svojich budúcich učiteľov. A je krásne vidieť ich odovzdávať nám to, čo ich táto škola naučila. A naše pani učiteľky boli ochotné odpovedať nám na našu zve-

davú otázku.

Ako ste sa cítili, keď ste boli v našej škole žiačkou a ako dnes, keď ste v nej učiteľkou?

Mgr. Kristína Hufková

História

Keď si spomeniem na časy, keď som bola žiačkou na tejto škole, vybavujú sa mi rôzne spomienky – od prvých chvíľ, keď som s obavou prechádzala chodbami a všetko bolo pre mňa nové, až po tie krásne roky, keď sa škola stala miestom, kde som sa cítila ako doma. Mala som tu kamarátky, s ktorými sme spolu prežívali radosti aj starosti, a učiteľov, ktorí nás nielen učili, ale aj viedli, povzbudzovali a boli pre nás vzorom. Niekedy to bolo náročné – učiť sa, pripravovať na skúšky či vystúpenia – ale vždy som cítila, že to má zmysel a že tu získavam niečo, čo ma posúva ďalej.

Najviac sa mi v škole páčila atmosféra – že to nebolo iba o učení, ale aj o spoločných zážitkoch. Veľmi rada spomínam na všetky výlety a kurzy, ktoré sme počas štyroch rokov absolvovali, napr. turistický kurz OZO, lyžiarsky a plavecký výcvik, kde sme si užili kopec zábavy, a množstvo ďalších aktivít alebo výletov, ktoré nás spájali.

A potom prišiel náš veľký deň – stužková. Deň D, na ktorý sme sa dlho pripravovali a ktorý sa stal nádherným vyvrcholením študentského života. Boli to chvíle krásne strávené s našimi najlepšími učiteľmi,

so spolužiačkami, rodičmi aj partnermi – chvíle, na ktoré sa nezabúda.

Aj na internáte sme zažili kopec srandy. Pamätám si diskotéky na izbe, nekonečné čakanie na sprchu, smiech, ktorý sa ozýval celou chodbou. Dodnes mi utkveli v pamäti chvíle, keď sme čakali vychovávateľku pred dverami so slovami: „Dáte nám

priepustku?“ a jej odpoveď vždy znela: „Kam vy zase chcete zháňať, už ste naučené?“ To boli okamihy plné humoru, ktoré len utužili naše priateľstvá a dodali internátnemu životu tú pravú príchut' mladosti.

Naša trieda bola jedinečná – bolo nás tridsať dievčat z rôznych kútov Slovenska a aj napriek tomu sme vytvorili skvelý kolektív, ktorý držal spolu.

Prvé dva roky nás viedla pani triedna Ivka Kamonová ďalšie dva roky pani triedna Slávka Sudorová – obe nám dali veľa a boli pre nás nielen učiteľkami, ale aj oporou

A ešte niečo veľmi osobné – mesto, v ktorom sa nachádza táto škola, sa mi stalo osudným. Už ako prváčka som tu spoznala svojho terajšieho manžela. To je dôkazom, že táto škola mi nedala len vedomosti a priateľstvá, ale aj niečo, čo navždy ovplyvnilo môj život.

Súčasnosc'

Teraz, keď tu stojím už nie ako žiačka, ale ako pani učiteľka, vnímam túto školu úplne inak. Už to nie je len miesto, kde sa ja učím, ale kde mám možnosť odovzdávať svoje vedomosti a skúsenosti ďalším generáciám. Je to pre mňa česť aj zodpovednosť – byť súčasťou tímu, ktorý pomáha deťom rásť, nachádzať svoju cestu a budovať si základy pre budúcnosť.

Keď som tu začínala učiť, stala sa mi aj jedna vtipná situácia – jedna pani učiteľka si myslela, že som stále žiačka a po zvonení ma posielala z chodby do triedy na vyučovanie. To ma vtedy veľmi pobavilo a zároveň potešilo, že som medzi mladých rýchlo zapadla.

Mgr. Mária Predáčová

História

Keď sa vrátim v spomienkach do školských lavíc, vybaví sa mi zmes pocitov – zvedavosť, radosť, ale aj obavy. Ako žiačka som sa často tešila na stretnutie s kamarátmi, na nové poznatky a zážitky, no zároveň som niekedy cítila trému pred skúšaním a obavy, či to zvládnem tak, ako by som chcela. Škola bola pre mňa

miestom, kde som nielen získavala vedomosti, ale aj učila sa vytrvalosti, spolupráci a rešpektu k autoritám.

Na školu som nastúpila v septembri r.1999, triedny nám bol p. učiteľ Branislav Kohút, nastúpil do tejto školy po absolvovaní vysokej školy, bol mladý a všetky sme boli do neho „zaľúbené“. Učil nás

pedagogiku a slovenský jazyk, vďaka nemu som si pedagogiku obľúbila a neskôr som ju aj začala študovať. Nakoľko mal p. Kohút zvieracie priezvisko, tak hneď prvý deň v škole sa opýtal: „Ktorá z vás je Raková?“ keďže som sa zaslobodna volala Raková, tak som nesmelu zdvihla ruku a on mi oznámil, že kvôli môjmu priezvisku si ma vybral z inej triedy a vytvoril tým triedu „Zverov“ (on to tak nazval). Moje spolužiačky boli aj: Kozáčková, Králiková, Orelová, Kuráňová 😊

Za tie 4 roky sme zažili kadečo, no priateľstvá zostali a pravidelne sa stretávame. Maturovali sme v roku 2003 a odvtedy sme už mali 4 pomaturitné stretnutia. Vždy sa na to teším, na tie zmenené tváre, rôzne osudy, ale v prvom rade neskutočné množstvo spomienok, ktoré sme získali vďaka tejto škole.

Spomeniem aj internát, môj druhý domov. Pani vychovávateľka nám bola Marianna Lettrichová, úžasná rozhovory a kontrolovala poriadok v izbách.

Okrem zážitkov v škole a na internáte, mi táto škola priniesla aj životného partnera, môjho manžela. Stretla som ho v 3. ročníku a tento rok sme už oslavovali 18. výročie svadby. Takže škola nie je len miestom povinností, ale prinesie aj nové priateľstvá, či dokonca lásky.

Súčasnosť

Dnes, keď stojím na druhej strane – nie v lavici, ale pred ňou – prežívam školu celkom inak. Už to nie sú obavy z písomiek, ale zodpovednosť za to, aby sa moji žiaci cítili dobre, aby mali radosť z učenia a aby sa nebáli robiť chyby. Byť učiteľkou pre mňa znamená nielen odovzdávať vedomosti, ale aj inšpirovať, povzbudzovať a byť oporou.

Rozdiel je v tom, že ako žiačka som vnímala školu cez svoje malé radosti a starosti, no ako učiteľka vidím širší obraz. Cítim hrdosť, keď sa žiakom darí a hľadám nové cesty, keď niekto potrebuje viac podpory. Každý deň ma motivuje myšlienka, že tak ako moji učitelia kedysi formovali mňa, aj ja dnes môžem formovať mladých ľudí.

Mgr. Lenka Chrobáková Línerová

História

... neopísateľný pocit – som prijatá na SPgŠ.

... nezabudnuteľne charizmatickí pedagógovia, ktorí odovzdávali nielen svoje vedomosti a skúsenosti, ale aj samých seba, celého človeka (v súčasnosti je v škole už len pani T. Nátherová, ktorá ma učila pedagogiku)

... neoceniteľná podpora pani vychovávateľiek (pravidelne som v kontakte s pani vychovávateľkou E. Budiskou, ktorá oslávi 94 rokov 😊, jednoducho úžasná žena).

Súčasnosť

... najkrajšie priateľstvá vznikli práve tu a trvajú dodnes, (stretnutia po rokoch sú skvelé).

... najviac slz na rozlúčke so školou vo štvrtom ročníku.

... najzmysluplnejšie povolanie, ktoré ma učí trpezlivosti, empatii a posúva vpred.

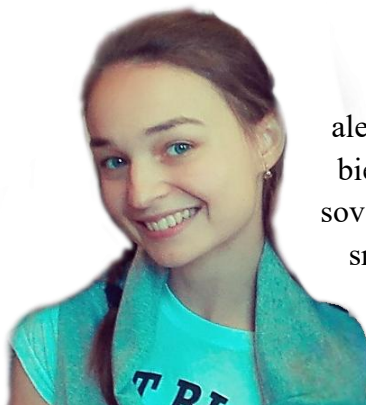
... nedá sa zabudnúť...

Mgr. Simona Žarnovická

História

Som veľmi rada, že som svoje stredoškolské roky prežila práve na pedagogickej škole. Bola to pre mňa nielen škola, ale aj miesto, kde som sa cítila vítaná, podporovaná a kde som získala množstvo krásnych spomienok. Tie sa viažu na zážitky, ktoré sme ako trieda spolu prežili nielen v triede,

ale aj na výletoch. Bolo to obdobie smiechu, radosti, ale aj stresov zo skúšania. Myslím si, že sme boli partia dievčat, ktoré držali pri sebe, vedeli sa podporiť, ale niekedy sa aj dobre pohádať.

Súčasnosť

Na tejto škole je krásne to, že poskytuje množstvo aktivít, ktorých sa môžete zúčastniť. Nemám na mysli len kurzy, ale aj programy, ktoré sa realizujú v materských školách alebo školských kluboch detí.

Dnes sa sem vraciam v úplne inej úlohe – ako učiteľka. Je pre mňa príjemné stáť na druhej strane a odovzdávať skúsenosti práve tam, kde som ich sama kedysi získavala. Tento návrat vnímam ako dôkaz, že škola nebola len miestom vzdelávania,

Mgr. Natália Vít'azková

História

Keď som bola žiačkou tejto školy, bolo to zo začiatku veľmi máťúce, stresujúce a úplne odlišné od základnej školy. Na školu som nastúpila sama, bez akýchkoľvek kamarátok alebo niekoho, s kým by som sa bavila. Kolektív sme mali super, takže nebol problém si nájsť „spriaznené duše“. Aj keď roky v škole boli niekedy ťažšie, nie vždy som so všetkým ako študentka súhlasila, koniec koncov, som za štúdium na tejto škole vďačná a mám odtiaľto veľa pekných spomienok.

ale aj prostredím, ktoré ma formovalo a inšpirovalo na mojej ceste. A práve inšpirácia úžasných pani učiteľiek ma nasmerovala na štúdium predmetov, ktoré ma bavili – pedagogiky a psychológie.

Prajem každej jednej žiačke, aby mala na túto „rodinnú školu“ množstvo nezabudnuteľných zážitkov, na ktoré bude spomínať do konca života. Čas je naozaj neúprosný, preto si treba užívať každý jeden moment, ktorý na škole zažijete, pretože verte mi – časom si poviete: „Ako mi bolo na tej pedagogickej dobre.“

Súčasnosť

Vrátiť sa sem, na školu, som nemala v pláne, ani len vtedy, keď moje spolužiačky prišli po rokoch pozrieť, či sa na škole niečo zmenilo. Ani len vo sne by mi nenapadlo, že by som sa sem vrátila ako učiteľka a učiteľia, ktorí ma učili (aj keď nie všetci), sa zrazu stanú mojimi kolegami, že nahliadnem do „zákútí“, ktoré mi dovtedy neboli ako žiačke sprístupnené. Avšak, som vďačná za takúto možnosť a skúsenosť. Učiteľia – kolegovia boli milí, zhovievaví a nápomocní pri mojej adaptácii. Dúfam, že tu ešte nejaký čas budem mať možnosť pobudnúť, nabráť skúsenosti, profesionálne a osobnostne sa rozvinúť.

NÁVRATY

Našu školu máte v génoch

Našu školu máte v génoch. Asi je to naozaj tak. Hovorí o tom príklady mnohých generácií, ktoré sa rozhodli kráčať cestou budúcich učiteľov a učiteľiek. A predstavte si, že kedysi tvorili práve oni súčasť našej školy, zdobili svojím talentom

chodby a sedeli presne v tých istých laviciach ako my. Pri príležitosti 155. výročia školy si opäť spoločne spomíname, prehrabávame staré fotografie a zisťujeme, kto z nášho okolia navštevoval našu Alma mater.

3 generácie – babka, matka a dcéra

Milada Šefarová – absolventka školy v rokoch 1972/76

Školu som začala navštevovať v roku 1972. Mojou triednou učiteľkou sa stala p. Tichá a pani vychovávateľkou bola p. Nagajová. Toto obdobie patrí k jedným z najkrajších v mojom živote. Stala som sa členkou hádzanárskeho tímu - TJ Baník Turčianske Teplice. Cvičila som taktiež gymnastiku a hrávala rôzne loptové hry. K mojim najkrajším spomienkam patrí aj školský folklórny súbor. Tancovali sme v ňom so spolužiačkami. Som veľmi vďačná aj za priateľstvá, ktoré sme nadobudli. Za skvelý kolektív, dni plné smiechu a oveľa viac. Súčasťou môjho života sa na pár rokov stal aj školský internát. Veľmi rada spomínam na život v ňom. Nachádzal sa na najvyššom poschodí školy. V izbách sme mali 24 kovových poschodových postelí. Najzaujímavejšie bolo pre mňa popoludňajšie štúdium. Prebiehalo v triedach alebo

na chodbe. Veľakrát to bolo náročnejšie. Ale humor nás neopúšťal. Vďaka našej pedagogickej sme si vytvorili veľa nezabudnuteľných zážitkov.

Ďakujem Ti, drahá škola. Prajem Ti k tvojej 155 ešte veľa úspechov. Nech si stále miestom budúcich učiteľov/učiteľiek. Nech i naďalej rozdávaš múdrosť a otváraš srdce všetkým, ktorí prejdú cez tvoje brány.

Adela Taláčová – dcéra M. Šefarovej – absolventka školy

Keď sa povie slovo pedagogická, vždy sa mi vynorí množstvo spomienok. Predstavuje to pre mňa obdobie plné priateľstiev, tvorivosti a radosti. Môžem povedať, že toto obdobie mi dalo viac než len vzdelanie. Nebola som typ, ktorý si plánuje budúcnosť. Vždy som však vedela, že chcem učiť. Táto škola mi ponúkala viacero možností. Mohla som tu spojiť gymnastiku a hru na husle. K tomu všetkému bolo povolanie učiteľ'a v tej dobe vnímané ako veľmi stabilné. Školský internát – paráda. Čas odísť z domu. Zažila som tu veľa krásneho. Ihneď mi napadol zážitok z nutej hodiny huslí. V celej škole ticho. Nikde nikto len my dve s pani profesorkou. Najskôr sme si uvarili čaj, chvíľu sa porozprávali, a potom začali husličkovať. Bola tam vždy príjemná komorná atmosféra. Rada si ešte spomínam, ako sme s dievčatami nacvičovali gymnastickú zostavu. Bola na pieseň Najkrajší kút v širom svete. Ja som sa vždy snažila zmeniť melódiu na niečo modernejšie. S našou zostavou sme neskôr vystupovali aj v Belgicku. Zaujímavé bolo aj to, že som stretávala učiteľ'ov, ktorí učili aj moju maminu. No a teraz túto školu zasa navštevuje moja dcéra.

Drahá pedagogická, prajem Ti, aby si aj naďalej vychovávala generácie učiteľ'ov s horiacimi srdcami. Nech tvoje múry rezonujú hudbou a radosťou. Si škola s obrovskou charizmou.

Laura Vivien Bacmaňáková - študentka školy, dcéra A. Talačovej

Som šťastná, že môžem navštevovať túto školu. Navštevovala ju aj moja mama a babka. Páči sa mi, že je známa svojou históriou a že nie len taká „obyčajná“. Učitelia sú skvelí. Oproti základke sa tu cítim lepšie. Mávam často stres, ale tu ho mávam menší. Je tu super. V škole vždy nasávam príjemnú atmosféru. Som vďačná, že aj vďaka pegine môžem naberať nové skúsenosti.

Prajem Ti, naša pegina, nech si stále obľúbená a vždy vyhľadávaná. Si skvelým miestom!

Frederika Marcišová, III. C

2 generácie rodiny Hrobárikovcov

Pavol Hrobárik – bývalý žiak a absolvent

Túto strednú školu mi v 9. ročníku ZŠ poradila pani učiteľka Podkrivacká. Nevedel som sa rozhodnúť, na akú strednú školu mám ísť. Ona ma však presvedčila. A tak ma 1.9.2001 moji rodičia, po úspešných prijímačkách priviezli do Turčianskych Teplíc na intrák. Padali aj slzy, keď som cez zamrežované okno (chlapčenská izba v B bloku) pozeral, ako odchádzajú. Na škole ma najviac zaujal výzor, jej história, triedy, chodby, milovaná alej stromov. Mojou najsilnejšou a najlepšou spomienkou bola práve prvá hodina

psychológie s pani profesorkou Kučerovou, telesná výchova s triednym p. Čupcom a aj autoškola s p. Thomkom 😊. V internáte bol zaujímavý pomer chlapcov a dievčat. Ale aj spôsob života v ňom. Medzi moje naj zážitky a skúsenosti patrí dramatika (divadlo). Vďaka nemu sme veľa cestovali a spoznávali. V internáte to bola práve súťaž HLADÁME SKRYTÉ TALENTY, ktorá naštartovala moju, dnes už 21 ročnú hudobnú kariéru. Samozrejme, boli to aj iné akcie a podujatia

odohrávajúce sa na intráku. Za môjho pôsobenia to tam stále žilo 😊. Rád spomínam aj na muzikál RE-BELOVÉ, ktorý sme nacvičovali.

Navštevovali sme aj národné divadlo v Bratislave a vystupovali v školách. Chodili aj na rôzne súťaže z volejbalu, plávania a stolného tenisu. Na záver si dovoľm odkázať škole k jej 155 veľké ĎAKUJEM! Strávené krásne 4 roky v tejto škole sú pre mňa naozaj najkrajším obdobím môjho života. Veľmi pozitívne ma vyformovalo a nasmerovalo na moju ďalšiu životnú cestu. Dovoľm si tvrdiť, že škola ma profesionálne pripravila na ďalšie štúdium na UMB v Banskej Bystrici. Vďaka mojej milovanej PASATR ma prijali aj na Akadémii umení v Banskej Bystrici – odbor herectvo. Škole prajem minimálne ďalších úspešných 155 rokov. Veľa spokojných a šikovných, nie len žiakov, ale aj pedagógov a nepedagogických zamestnancov. Škole, ako budove prajem dôstojnú obnovu a úctu zo strany zriaďovateľa a štátu.

S krásnymi spomienkami, bývalý žiak Pavol Hrobárik !

Patrícia Hrobáriková - sestra Pavla a absolventka školy

Keď som sa rozhodovala, kam povedú moje kroky po základnej škole, voľba bola jasná. Pedagogická a sociálna akadémia v Turčianskych Tepliciach. Toto rozhodnutie nebolo žiadnou náhodou. Lákalo ma dobré meno školy, jej dlhoročná tradícia a kvalita školy. Svoje zohralo aj to, že ju úspešne absolvoval môj brat. Bolo to pre mňa jasným signálom, že ide o miesto, kde získam pevné základy do budúcnosti. Štúdium mi dalo viac, než som si vedela predstaviť. Vedomosti, nadobudnuté práve v nej, dodnes využívam vo svojej učiteľskej praxi v špeciálnej škôlke. Samozrejme, okrem učiva to boli aj skúsenosti. Nadobudnuté skvelou atmosférou školy a učiteľmi, ktorí boli pre mňa veľkou inšpiráciou. Práve oni ma motivovali pokračovať ďalej v štúdiu a nebáť sa výziev. Popri učení som si naplno užívala aj študentský život. Výlety, mimoškolské aktivity a predovšetkým priateľstvá. Zo spolužiakov sa stali moje blízke kamarátky. Viem, že ich budem mať pri sebe celý život. Práve tieto chvíle považujem za jedny z najkrajších počas môjho štúdia. Do Turčianskych Teplíc sa vždy rada vraciam. Prechádzky mestom a parkom mi okamžite pripomenú tie roky plné smiechu, zážitkov a postupného dospievania.

Pavlinka Hrobáriková - dcéra Pavla Hrobárika, žiačka 1.C

Školu som si vybrala preto, že mi ju odporučil môj tatino. Nevedela som sa veľmi rozhodnúť, kam pôjdem, a tak som sa poradila s ním. Po prvýkrát som sem prišla na DOD 2025. Bola som veľmi vystresovaná a mala som v sebe zmiešané pocity. Nakoniec som sa upokojila. Priestory boli super a aj učitelia boli a aj sú veľmi milí a pokojní. Po DOD som si podala prihlášku a začala sa pripravovať na prijímačky. Po príprave nastal deň, keď som sa sem opäť vrátila. Na prijímačky. Na rovinu, pre mňa to bola čistá katastrofa (nie preto, že by som nevedela, len som horšie zvládala stres). Veľmi som sa obávala, či ich zvládnem. Ocino ma stále upokojoval. Pamätal si, ako ich prežíval on a veľmi mi držal palce.

Nikoho v škole som nepoznala. Prišla som sem úplne sama. Už by som si tým asi nechcela znova prejsť. Prijímačky sa úspešne podarili a dnes som tu.

K 155. výročiu by som chcela škole zaželať, aby aj naďalej ostala miestom, ktoré formuje osobnosti a odovzdáva veľké hodnoty. Prajem jej, nech si zachová svoju tradíciu a zároveň kráča s dobou. Nech je pre každú generáciu pilierom pre budúcnosť a vytvára nezabudnuteľné spomienky pre každého študenta.

No a, milí študenti, vedzte, že nie vždy to bude ľahké. Možno prídu chvíle, keď vám veci nebudú dávať zmysel. Občas budete mať pocit, že je toho priveľa. No práve ťažšie dni vás posúvajú ďalej. Každá prekážka a aj každá otázka bez rýchlej odpovede má svoj význam. Verte, že všetko, čo tu prežijete, vám pomôže. Na konci vašej cesty zistíte, že to celé stálo za to a prežili ste najkrajšie roky života.

Držte sa a veľa úspechov všetkým, bývalá absolventka a študentka Patrícia Hrobáriková !

ŠKOLA, KTORÁ MA NAUČILA ŽIARIŤ

Spomienky absolventky SOŠ pedagogickej v Turčianskych Tepliciach

Roky 2020 – 2024. Pre niekoho len pár čísel vedľa seba, pre mňa éra, ktorá ma naozaj postavila na vlastné nohy. Keď zatvorím oči, stále cítim vôňu aleje po daždi, počujem šum našej triedy pred hodinou a vidím tváre ľudí, s ktorými som toho prežila viac, ako som vtedy stíhala chápať.

Moja Alma mater mi ukázala, v čom naozaj vynikám. Hudba, písanie článkov, prejav, dramatická tvorba či tanec k tomuto všetkému som sa dostala vďaka učiteľom a prostrediu, ktoré vo mne neustále podporovalo tvorivosť. Výtvarná tvorba, ktorá bola kedysi len mojím tichým útočiskom, sa postupne premenila na prácu. Na strednej škole som si vybudovala pevné sebavedomie, ktoré dnes využívam pri modelingu, ktorému sa aktívne venujem. Vďaka nemu dokážem aj dnes stáť na pódiu pred stovkami ľudí.

Jednou z najsilnejších spomienok zo strednej školy sú moje praxe. Pamätám si, keď ma prvýkrát dieťa chytilo za ruku, objalo a oslovilo „pani učiteľkou“. Vtedy som si uvedomila, že všetko, čo sme sa učili,

všetky tie hodiny, skúsenosti a prípravy majú svoj zmysel. Ten moment mi ukázal, prečo sme si vybrali tento smer, prečo sa každý deň učíme, snažíme a obetujeme, preto, aby sme mohli ovplyvniť životy detí, pomáhať im rásť a byť im oporou. Takéto chvíle ostávajú navždy v pamäti a pripomínajú, že pedagogická práca nie je len povolanie, ale poslanie.

SOŠPTR mi dala oveľa viac než len vedomosti, dala mi všetko. Boli to roky plné smiechu, skúšok, priateľstiev, malých aj veľkých víťazstiev a hlavne pocit, že som na správnom mieste. Dnes sedím na prednáškach Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre a študujem špeciálnu pedagogiku, vychovávateľstvo a manažment vzdelávania - odbor, do ktorého som sa doslova zamilovala aj vďaka základom, ktoré mi dala moja/naša Alma mater. To, čo som si

so sebou odniesla zo strednej, je neustály zdroj, z ktorého čerpám každý jeden deň. Hoci je vysoká škola úplne iný svet s vlastnými nárokmi a tempom, často si uvedomujem, že práve stredná škola ma

naučila spoznávať samú seba, dôverovať svojim schopnostiam, komunikovať, objavovať a veriť tomu, čo robím.

Ako predsedníčka školského parlamentu som žila školským životom naplno. S plnými rukami práce, s plným srdcom. Naučila som sa veriť si, rozprávať nahlas, stáť si za svojím názorom a za ľuďmi, ktorých som viedla. Aj na vysokej škole som sa prirodzene stala súčasťou študentského parlamentu. Organizujeme veľké podujatia, plesy, festivaly, ktorých atmosféra mi pripomína časy zo strednej... len teraz sme o krok ďalej. Organizačné schopnosti, ktoré som získala na SOŠPTR, dnes využívam aj pri tvorbe networkingových udalostí pre úspešných ľudí z celého Slovenska. A aj dnes môžem povedať, že práve práca v parlamente bola najcennejšia skúsenosť môjho stredoškolského obdobia. A naši učitelia? Tí sa nedajú nahradiť. Sú to ľudia, ktorí vás

vidia ešte skôr, ako začnete vidieť sami seba, ľudia, ktorí vás vedú vytiahnuť na povrch, aj keď si myslíte, že nemáte čo ponúknuť, ľudia, ktorí vám veria dovtedy, kým sa to nenaučíte veriť si sami. Mňa osobne ovplyvnili najmä dve učiteľky tak veľmi, že dnes na svojej koži nosím vytetované hviezdy, ktoré mi nakreslili práve ony. Nie je to len ozdoba... je to pripomienka toho, čo všetko vo mne objavili a doslova ma naučili žiarieť. Nezabudnite, tak ako sa spieva v našej školskej piesni: „*Vďaka nim sa zo mňa stáva, pre detičky druhá mama.*“

Keď sa v mysli vraciam na pôdu našej školy, v očiach sa mi objavajú slzy – slzy šťastia, vďačnosti a hrdosti. Stredná odborná škola pedagogická v Turčianskych Tepliciach navždy ostane miestom, kde som našla samú seba.

Alžbeta Mészárosová

Vyznanie zo

Milovaní rodičia,

pred vami dnes stojíme ako dospelé a krásne mladé dámy. Dospelé. Toto slovo v každom evokuje niečo iné. Pre niekoho je to strach

z neznámeho a pre iného to môže znamenať konečne pocit slobody. Tak to bude mať aj každá z nás.

Myslím, že nebudem klamať, ak poviem, že pre vás budeme aj tak navždy tými malými princezníčkami. Nehovoriac o našich ocinoch, ktorí sa doteraz nevedia zmieriť s tým, že oni už nie sú jediní chlapi v našom živote. A pre naše mamky? Myslím, že tiež ešte neveria v to, že o pár rokov už budú možno zapletať vrkoče našim dcéram tak, ako to robili nedávno aj nám. Každý z nás ale raz bude musieť prijať túto skutočnosť.

Niektoré sa možno rozprchneme do sveta skôr, ako sa spamätáme, že už to nebude len mama-hotel.

Zrazu to budeme len my a naša zodpovednosť a samostatnosť. Ale sľubujem, že každá z nás sa bude snažiť, aby vás nesklamala. Sme vám predsa dlžné najviac lásky na svete. Nebojte sa. Otázok typu: „Čo mám robiť?“ sa veru nezbavíte. Často-krát vedené nekonečné rozhovory o tom, ako nás nechápete, sa už pomaly vytratili z našich domácností a my by sme teraz dali za vaše rady už čokoľvek. Veď sú drahšie ako zlato.

Chcem vám v mene všetkých maturantiek povedať jedno obrovské ďakujem. Toto všetko by sme nikdy nezažili, keby ste sa pre nás nerozhodli. Dali ste nám to najdrahšie, čo môžeme mať. Dali ste nám šancu tu byť a žiť svoj vlastný život.

Soňa Šimjaková J.V.C

V našej škole začiatkom 90-tych rokov
krátko pôsobila ako učiteľka angličtiny

Mgr. Adriana Krištofíková,

spisovateľka a cestovateľka. Ako si spomína na
svoje učiteľské začiatky v Tepliciach a ako sa od-
víjal jej ďalší život po opustení našich múrov?

**S akými spomienkami sa ti spája tvoje pedago-
gické pôsobenie na vtedajšej Strednej pedagogic-
kej škole v Turčianskych Tepliciach?**

V Turčianskych Tepliciach som absolvovala zá-
kladnú školu aj gymnázium, a prirodzene som sa po
ukončení štúdia jazykov na Filozofickej fakulte UK
v Bratislave v roku 1991 vrátila do rodného kraja,
kde som reflektovala na ponuku učiť angličtinu na
SPgŠ. Ešte počas štúdia som tu strávila mesiac
v rámci povinnej pedagogickej praxe, počas ktorej
som si na vlastnej koži vyskúšala profesiu učiteľky
slovenského jazyka a literatúry pod vedením peda-
gogičky Marcelky Machilovej. Študovali tu kedysi
aj moja mamička, teta a sesternica.

Pamätám si na svoj prvý deň nástupu do práce,
akoby to bolo včera. Ušila som si na túto príležitosť
sako tehlovej farby a môj budúci manžel ma bol od-
prevadiť po Veľkú Fatru. Prežívala som akési dejá
vu, keď som kráčala rovnakou trasou ako pred nie-
koľkými rokmi na gymnázium. Zároveň ma napl-
ňala zmes nových pocitov: eufórie z očakávania ne-
známeho, zodpovednosti, hrdosti, obáv i šťastia.
Takto som vtedy vnímala dobu a s odstupom času
by som rovnako definovala odviazané deväťdesiate
roky, keď sa menili zaužívané normy vo všetkých
oblastiach života, vzdelávanie a medzil'udské
vzťahy nevynímajúc.

Od tohto pamätného prvého dňa sa vďaka skvelému
učiteľskému kolektívu stala škola mojím druhým
domovom. Veľkou oporou mi boli kolegyne z nášho
kabinetu cudzích jazykov - Evka Dvorská, Anka
Zajvaldová a Božka Krížová. Mojimi spolupracov-
níkmi sa stali rodičia kamarátov zo školských čias -
ako učelia Štolcovci, či Bílikovci.

Vo voľnom čase som sa rada stretávala s kolegyn-
kami - kamarátkami Mirkou Haluškovou či Evkou

Príдавkovou. So študentkami (a sem-tam študen-
tmi) sme mali vynikajúce vzťahy. Snažila som sa
výučbu atraktívneho anglického jazyka osviežiť no-
vým pohľadom na vyučovacie metódy, či už tvor-
bou projektov a ich prezentovania študentmi na im
blízke témy alebo prostredníctvom hudby, najmä
piesní od legendárnych The Beatles.

Spomínam si na maturity, ktoré do školy prinášali
sviatočnú atmosféru, na veselé posedenia a spo-
ločné večierky, akým sa dnes hovorí *team build-
ing*. Osobitnou kategóriou boli úžasné stužkové
v internátnej jedálni. Tomuto obdobiu sa skrátka
nedá absolútne nič vytknúť.

K mojim úsmevným spomienkam učiteľky - začia-
točníčky patrí koncoročný výlet druhákov. Nechala
som sa lichôtkami presvedčiť, aby som s nimi strá-
vila tri noci v horskej chate neďaleko Zvolena.
Našťastie sa našli dobré duše, ktoré ma prišli upo-
zorniť na to, čo sa chystá po večierke: zopár tan-
cachtivých dievčat na čele s chlapcom plánovali
útek na diskotéku v meste cez okno v kúpeľni. Za-
kročila som pomerne rázne a výlet dopadol dobre,
ale z predstavy, čo všetko sa mohlo prihodiť, sa mi
ešte dlho podlamovali kolená. Spomenutý študent
sa mi o niekoľko rokov prihovoril v jednej brati-
slavskej reštaurácii, kde sme sa náhodou stretli,
a hneď vytiahol spomienku na „náš“ výlet. Pote-
šilo ma, že sa z neho stal úspešný redaktor, aj že sa
ku mne po tých rokoch prihlásil.

Kam zamierili tvoje kroky po odchode z našej školy?

Neskôr som sa z osobných dôvodov presťahovala do Bratislavy, kde som krátko učila na Strednej pedagogickej škole v Dúbravke. Učiteľskú profesiu som musela z času na čas zavesiť na klinec, keďže som začala cestovať s manželom – diplomatom (t. č. veľvyslancom) po Európe. Po skončení našich dlhodobých vyslaní a návratoch na Slovensko sa vždy vraciam k môjmu pôvodnému povolaniu. Vyučujem anglický a slovenský jazyk; v minulosti na bilingválnych aj štandardných gymnáziách v Bratislave, taktiež som bola zamestnaníkyňou večernej jazykovej školy. Mojm súčasným a stálym učiteľským pôsobiskom je Gymnázium

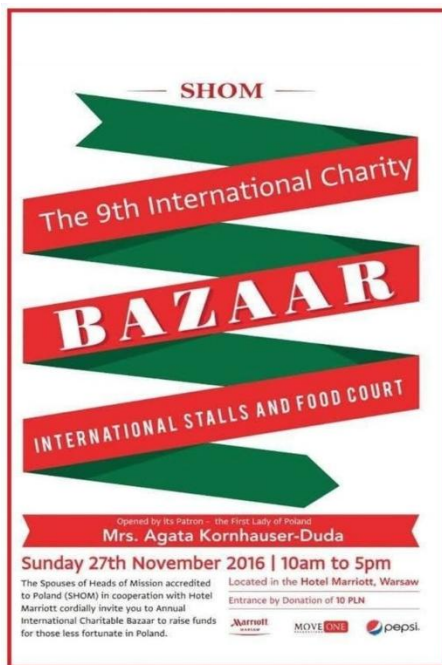
Karola Štúra v Modre, kde som okrem vyučovania angličtiny participovala na medzinárodnom projekte – vývoji environmentálnej počítačovej hry pre stredné školy so zameraním na chránené krajinné oblasti a národné parky v Taliansku, Španielsku, na Slovensku a Islande.

V zahraničí sa o. i. venujem prezentácii Slovenska prostredníctvom kultúrnych a charitatívnych podujatí. Ako príklad mojich aktivít by som uviedla Medzinárodný charitatívny bazár v roku 2016 vo Varšave, ktorý som ako prezidentka hlavného organizátora - Asociácie SHOM (Spouses of Heads of Mission) zrealizovala v súčinnosti s kanceláriou manželky Prezidenta Poľskej republiky.

Vďaka výzve novovzniknutej organizácie Učiteľské fórum, ktorej zastupcom pre náš región bola kolegyňa Helenka Koričánska, som sa v roku 1992 zúčastnila na medzinárodnom projekte zameranom na psychologické aspekty vo vyučovanom

processe v Amsterdame. Zoznámila som sa s množstvom učiteľov z celej Európy a zažila praktické vzdelávanie v rôznorodom kolektíve, čo ma ako začínajúcu pedagogičku nesmierne obohatilo.

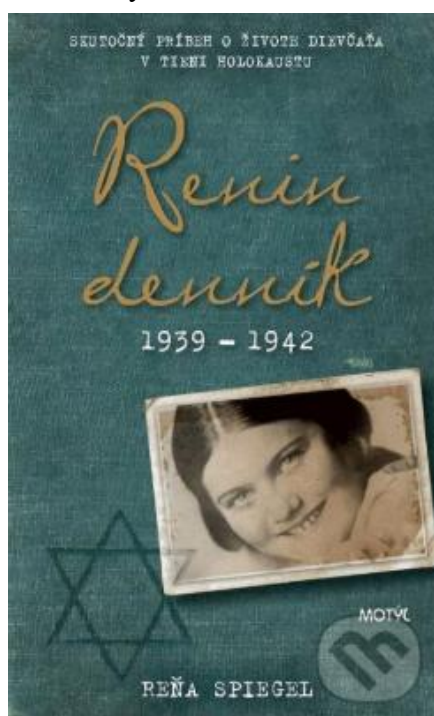
Zúčastnilo sa na ňom vyše 60 veľvyslanectiev z celého sveta a z jeho výťažku 120 000 eur sa financovali registrované charity s lokálnym aj medzinárodným dosahom. Bola to veľká medializovaná udalosť vo Varšave a rada na tento čas, venovaný pomoci ľuďom v núdzi, spomínam. V súčasnosti mám na starosti projekt kultúrnej diplomacie Dni slovenskej kultúry vo Fínsku 2026, ktorý organizuje naše veľvyslanectvo v Helsinkách. Pozostáva z organizovania rôznych kultúrnych podujatí vo viacerých fínskych mestách.

Si aj známou autorkou kníh. Prezrad' nám niečo o tejto dimenzii tvojho života. Čo ťa viedlo k písaniu, čo ťa inšpiruje?

Knihy, literatúra a písanie sú mojou súčasťou. Prvý rukopis som do vydavateľstva poslala v roku 2012. Vo vydavateľstvách Motyl', Plus7dní, českom vydavateľstve Naše vojsko a poľskom Rój Film Warszawa mi odvtedy vyšlo postupne 14 spoločenských

románov zo súčasnosti v slovenčine, češtine a poľštine. Okrem pôvodnej tvorby mám za sebou aj prekladateľskú skúsenosť – z poľštiny do slovenčiny som preložila svetový bestseller *Renin denník*, ktorý prirovnávajú k poľskej verzii *Denníka* Anny Frankovej. V Zborníku medzinárodných rozprávok vyšla moja rozprávka *Stratený slon*, ktorá bola spojená s kreatívnou výtvarnou dielňou. Teší ma úspech mojich kníh, čerpajúcich zo skutočných príbehov a cestovateľských skúseností. Mnohé z mojich

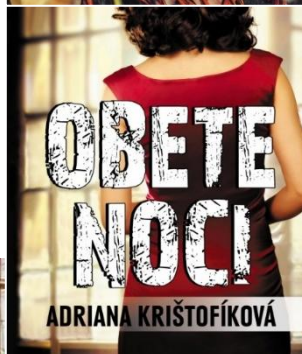

námetov a literárnych postáv sú inšpirované ľuďmi, ktorých som poznala nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí.

Romány Život (nie) je román a Tajomstvo domu v dobrej štvrti sa odohrávajú na známych miestach v Londýne, Posledná hra je viazaná k Varšave, Srdce má vlastnú hlavu k „mestu, kde sa dá dotknúť oblohy“ – ako som opísala Rigu. To sú všetko miesta, kde som nechala kus svojho srdca, a ktoré sa stali na niekoľko rokov mojim domovom. Som poctená, že si moje knihy vybrali v Knižnici M. Hrebendu pre nevidiacich v Levoči, kde vyšli v Braillovom písme a ako audio knihy, v čom vidím ich ďalší, ušľachtilý rozmer.

Dva z mojich románov – Srdce má vlastnú hlavu a Obete noci – získali ocenenia v čitateľskej ankete s názvom Kniha Turca, organizovanej Žilinským samosprávnym krajom a Turčianskou knižnicou v Martine.

Práve reakcia čitateľov je relevantným ukazovateľom a správnym hnacím motorom pre autora, za čom som veľmi vďačná. Spolu s vydavateľom knihám pomáhame uspieť prostredníctvom internetu, ako aj besedami s autorským čítaním. Poslednú besedu som mala v tomto roku v helsinskej knižnici Töllö, pre našu a českú krajskú komunitu, keďže

mi knihy vychádzajú aj v preklade do českého jazyka. Taktiež chodievam na besedy do slovenských knižníc a škôl, napríklad som besedovala aj v obci Mošovce či v PaSA v Modre.

Čo by si dodala na záver nášho rozhovoru? Máš nejaký odkaz pre našu školu a jej študentov?

Pri príležitosti 155. výročia založenia PaSA v Turčianskych Tepliciach by som chcela tejto kolíske vzdelávania v Hornom Turci s bohatou minulosťou a tradíciami popriať veľa úspechov, šikovných študentov, kvalitných a empatických pedagógov, ktorým tuto cestou prajem veľa síl a trpezlivosti v ich náročnej, zásluhnej a krásnej práci. Nech priestory historickej budovy SOŠP – jedného zo symbolov Turčianskych Teplíc - nestratia na svojej jedinečnosti a priateľskej atmosfére.

Milé študentky, milí študenti teplickej pedagogickej školy, želim vám veľa študijných úspechov a krásnych zážitkov - budúcich spomienok na roky, strávené vo vašej škole. A nezabúdajte:

*Keep calm, smile,
read books!*

Ďakujem za rozhovor, v mene svojom i našej školy ti prajem veľa osobných i pracovných úspechov.

PaedDr. Slávka Sudorová

Z MOJICH DIEVČAT SÚ UŽ PÄŤDESIATNIČKY

Spomienky absolventky SOŠ pedagogickej v Turčianskych Tepliciach

Na svoje denné ročné štúdium v odbore vychovávateľstvo na SPgŠ Turčianske Teplice a na ročnú prácu vychovávateľky spomínam s láskou.

My „nadstavbári“ sme mali triedu v domčeku medzi hlavnou budovou SPgŠ a telocvičňou. Bolo nás vyše štyridsať. V triede sme mali iba 5 chlapcov. Boli sme tak trochu raritou, lebo ostatné stredoškolské triedy boli iba dievčenské. Počas celého štúdia som sa cítila ako ryba vo vode a tento pocit vylepšil ešte pán učiteľ Granec, ktorý ma utvrdil v tom, že mi nič nebráni pokračovať vo svojich ambíciách ďalej, na telovýchovnej fakulte (FTVŠ).

Rok po skončení štúdia vychovávateľstva (ďalšou maturitou) som strávila vo svojom prvom pracovnom a čisto ženskom kolektíve. Nikdy na vás, milé moje kolegyně z internátu, nezabudnem. Až po čase a mnohoročných skúsenostiach viem doceniť profesionalitu a súdržnosť nášho silného a vynikajúceho kolektívu. Úsmevné bolo, že „vychovávať“ som začala, keď som mala devätnásť a moje žiačky iba štrnásť. Vekový rozdiel nebolo na prvý pohľad vôbec vidno a rodičia, ktorí svoje dcéry odprevádzali v prvý deň na internát, dvíhali obočie a nedokázali skryť údiv a mierne obavy. Niektorí sa pýtali, kedy príde „súдруžka“

vychovávateľka. Všetko sme nakoniec s dievčatami veľmi dobre zvládli.

Náš desaťmesačný vzťah bol kamarátsky, ale plný vzájomnej úcty a rešpektu. Za všetko hovorí vyše dvadsať listov, ktoré mi pár mesiacov po nástupe na vysokoškolské štúdium doručil poštár do schránky na Lafranconi (FTVŠ UK v BA) od všetkých „mojich dievčat“ a v ten istý deň. Odvtedy prešlo 37 rokov a život sa nám všetkým pohol ešte rýchlejšie a mnohými smermi. Teraz sú „moje dievčatá“ už päťdesiatničky a mnohé z nich už majú vnúčatá. Po „zamatovej revolúcii“ som opäť využila ďalšie študijné a pracovné možnosti a nakoniec som zakotvila v zahraničnej službe. Vďaka môjmu zamestnaniu som žila už v niekoľkých krajinách a skúsenosti, ktoré som v nich získala, sú neoceniteľné. Moju prácu si vysoko vážim. Napriek tomu sa v spomienkach opakovane vraciam do mojich prvých dvoch rokov dospelosti, v ktorých ma nadstavbové štúdium a práca vychovávateľky na chvíľu odvieďli do života, na ktorý s odstupom času pozerám tak trochu s nostalgiou a otázkou, čo by bolo keby. Do malého-veľkého mesta Turčianske Teplice sa opakovane vraciam a aspoň touto cestou, všetkým mojim spolužiačkam, spolužiakom, kolegyniam, kolegom a „mojim dievčatám“, želám pevné zdravie a motiváciu do ďalších zaujímavých rokov.

Mgr. Stella Kukučková

KEĎ SA STRETNÚ GENERÁCIE ŽIAKOV na jednej chodbe

V kalendári máme niekoľko sviatkov, ktoré slávime spoločne. V našej škole ale máme sviatok navyše, je ním Deň otvorených dverí. Je to deň, kedy otvárame všetky dvere dokorán a úprimne vítame mladých ľudí, ktorí majú záujem získať miestenku na vzdelávanie na našej škole. Prichádzajú veľmi často v sprievode svojich mám a starých mám, ktoré študovali v našej škole. Naozaj, nie je vôbec ťažké

nájsť takéto skupinky rodinných príslušníkov, len sa stačí pozorne pozerať ...

Nebolo tomu inak ani tento školský rok. Za chvíľu som spozorovala niekoľko takýchto rodiniek a opýtala som sa ich, či by si nezaspomínali na časy strávené na našej škole a podelili sa s nami o vzácne spomienky. Privolili veľmi ochotne.

Rodina Stopiaková – 3 generácie - Anna Stopiaková (babka), Eva Janičíková (mama), Emma Janičíková (dcéra)

Anna Stopiaková – maturovala v roku 1972 a pred 3 rokmi bola na stretnutí po 50-tich rokoch. Na stretávku prišlo všetkých 16 spolužiačok...v triede ich bolo 32. Triednou učiteľkou bola p. uč. Elena Simanová. Tiež si zaspomínala na p. učiteľov: TV – Vladimíra Oravca, Jozefa Petroviča, HV – Janu Chovanovú, Eduarda Štolca a p. uč. Ruppelta.

Bola členkou spevokolu Mladosť pod vedením dirigentky p. uč. Jany Chovanovej. V tom čase pôsobili na škole 2 spevácke zbory. Ďalší viedol p. uč. Eduard Štolc. Pani Anna si zaspomínala na celoslovenskú súťaž speváckych zborov v Bratislave, ktorú

snímala Slovenská televízia a kde vyhrali 1. miesto. V tejto súvislosti nám porozprávala príhodu, keď p. uč. Chovanovú zavolali vizážisti televízie do maskérne a prečesali ju. Bol to pre žiačky veľmi prekvapujúci pohľad, lebo p. uč. Chovanová bola známa svojím nápadným drdolom, ktorý si každodenne učesala.

Zaujímavé bolo spomínanie p. Anny na internátny život. Vtedy bolo na 2. poschodí školy 4 izby s dvojposteľami a na každej izbe bývalo 30 žiačok, čiže v 4 izbách spalo 120 žiačok. K dispozícii pre všetky žiačky boli len 4 sprchy. Mali neustály

dozor, lebo p. uč. Božena Krížová bývala na internáte (aktuálne je to kabinet API).

Jej primárnou spomienkou na internát bola hororová zvesť, ktorá sa šírila a mätala ju celé 4 roky, že na háku nad jej posteľou sa obesila mníška 😊. Z budovy školy v podstate nemusela od nedele, kedy prišla do školy, až do piatku vôbec vyjsť.

Po maturite pôsobila ako učiteľka MŠ v Námestove, Vasilove a v Dolnom Hričove, kde pracovala v pozícii riaditeľky MŠ.

Eva Janičiková – maturovala v r. 2006. Triednou učiteľkou jej bola p. uč. Ľubomíra Tumová. Navštevovala DSZ Cantus Cantilena pod vedením dirigenta Jána Leporisa, ktorý ju učil aj MHV. V súvislosti s HNN si zaspomínala, ako jej p. uč. Leporis povedal: „Eva, ja ti dovoľm dlhé nechty, až keď sa budeš vydávať“ 😊. Pôsobí ako riaditeľka MŠ v Dolnom Hričove.

Rodina Takáčová – matka a dcéra

Ľubomíra Takáčová – maturovala v roku 1996. Triednou učiteľkou jej bola p. uč. Elena Koričánska. Pôsobila vo volejbalovom tíme pod vedením trénerov p. uč. Miroslava Lettricha a Pavla Bílika a reprezentovala školu vo volejbale.

Zaspomínala si na učiteľov HV – Eduarda Štolca a GEO – Annu Štolcovú. Prvé spomienky boli na stresové situácie, keď ich skúšala p. uč. Štolcová z hlavných miest celého sveta.

Výraznou spomienkou p. Ľubomíry bolo na cestovanie do školy, keďže nebývala na internáte. Nemala naň nárok, keďže bývala v okolí – vo Vrútkach. Náročné bolo pre ňu dochádzanie na nulté hodiny, ktoré začínali o 7.00 hod ráno. Aby stihla spoj, ktorým by stihla prísť načas, musela vstávať o 4.00 hod. Vlak jej išiel o 4.50 hod. Mala čo robiť, aby nezmeškala vyučovanie o 7.00 hod a nebolo vôbec ojedinelé, keď musela bežať celým parkom a v zimnom období to malo aj následky - dostala zápal pľúc.

S pobavením v očiach si zaspomínala na nezabudnuteľné chvíle, ktoré strávili na turistickom, plaveckom či lyžiarskom výcviku s učiteľmi TSV – Kolo-
manom Granecom, Pavlom Bílikom, Svetozárom Thomkom a Miroslavom Lettrichom.

„Hneď by som sa vrátila“, povedala. 😊

Tejto milej rodinky mená neviem, ale povedali mi, že všetky sú potencionálne žiačky našej školy 😊. Tešíme sa tomu.

Ďakujem všetkým spovedaným bývalým žiačkam našej školy za veselé rozprávanie a spomínanie na roky strávené na našej škole a internáte. Bolo veľmi milé sledovať, s akou radosťou, nostalgiou a zvedavosťou prechádzajú neznáme známe priestory a v duchu spomínajú s úsmevom na tvári.

Bol to sviatok – oslava vzdelávania na našej škole.

Gabriela Rafajová

AKO SA TU CÍTIA NAŠI PRVÁCI

Povzbudivé slová našej prváčky

Zo začiatku som mala trochu strach, obavy, nevedela som, čo ma čaká. Ale moje obavy boli zbytočné, cítim sa tu úplne v pohode. Do školy chodím s kludom, bez stresu, čo je pre mňa niečo nové. Najviac ma baví psychológia a pedagogika. Učíme sa o ľuďoch, prečo robia to, čo robia. Tieto predmety sú zamerané i na deti, učíme sa, ako s nimi pracovať, chápať ich, pomáhať im a rozvíjať ich osobnosť. Je fakt zaujímavé rozmýšľať nad tým, ako deti myslia a správajú sa. Dejepis je môj obľúbený predmet už od malička – vždy som mala rada históriu, rôzne príbehy a zaujímavosti z minulosti, ako sa hovorí: Kto sa nepoučí z minulosti, je odsúdený zopakovať si ju, a preto aj na tejto škole ma dejepis fakt baví.

Dokonca aj matematika a angličtina sa mi pomaličky začínajú páčiť. Na základnej som sa cítila ako tá, čo nič nevie a učitelia ma nikdy nepovzbudili i keď som vedela, ... teraz je to úplne iné. Učitelia majú trpezlivosť, nemusím sa báť požiadať o opätovné vysvetlenie. Je pravda, že učenia je viac, ale je to omnoho zaujímavejšie, lebo sa učíme veci, ktoré mi dávajú zmysel. Teraz sa mi stáva, že aj keď je učenia viac, dokážem sa sústrediť, jednoducho, je to iné ako predtým.

Čo ma totálne prekvapilo je to, že musím hrať na flaute, ale postupne si na to zvykám. Tiež je trochu chaos, že každú hodinu máme v inej triede a tie presuny... dosť sa nachodím, kým si zapamätám, kam ísť. Aj na výtvarnú sa tu dáva dosť veľký doraz. Nie som v nej úplne dobrá, ale snažím sa, beriem to ako výzvu. Trošku náročné je pre mňa ranné vstavenie a dlhé cestovanie, ale i tak sa do školy teším, lebo viem, že tam na mňa nečaká stres ani ponížovanie, ale pokojná a príjemná atmosféra. Som fakt rada, že som si vybrala našu školu. Učitelia tu nerobia medzi nami rozdiely, podporujú nás. Sú milí, trpezliví, zaujímajú sa o nás, vysvetľujú veci tak, aby sme ich pochopili. Komunikujú s nami normálne, nie ako stroje. Fakt cítiť, že ich práca baví a na študentoch im záleží. Cítim sa tu úplne inak. Je to pre mňa veľká zmena. Je mega pocit chodiť do školy s radosťou, bez stresu a s pocitom, že konečne som na mieste, kde môžem byť sama sebou.

Michelle Mráziková, I. S

Našla som domov

Poznáte ten pocit, stojíte pred bránou len takou pomyselnou alebo dverami, neviete, čo je za nimi a rozmýšľate, či ste spravili dobré rozhodnutie? Pred touto bránou som sa ocitla v deň prijímačiek na našu školu, áno, je to už dávno, ale spomínam si na všetko veľmi jasne. Rozmýšľala som, či to, čo idem robiť, je správne. Bolo? Áno. Pretože teraz som tu. Začínam tzv. novú kapitolu môjho života.

Bol úžasný pocit prejsť cez tentoraz reálnu bránu s tým, že teraz som aj ja jedným z jej študentov. Pred niekoľkými mesiacmi to bolo pre mňa niečo vzdialené, ale teraz sa to stalo realitou. Myslím, že každý z nás, ktorí tu sme, mal podobný myšlienkový pochod. Taktiež som sa bála, ako to tu bude fungovať, budem rozumieť

učivu? Zvládnem hudobný nástroj, ktorý som si zvolila? Odpoveď znie, áno. Pretože, ak by som na to nemala, bola by som tu? Teraz chodím chodbami školy a čo iné mi ostáva, ako sa kochať pohľadom na chodby, učebne, každý kút školy, počúvam melódiu hudobných nástrojov, ktorá sa rozlieha po celej škole, cítim vôňu farieb a

lepidla, keď prechádzam okolo výtvarnej triedy, počujem smiech z telocvične, kde sa pravdepodobne hrá niečo, čo si žiaci vybrali. V knižnici cítiť vôňu kníh a atramentu, na chodbe počujem smiech študentov. Odohráva sa tu príbeh, ktorý som chcela, je tu domov, ktorý som hľadala ... viem, že som sa rozhodla správne.

Livia Ľaptíková, I. A

HOGO-FOGO A JE TU... LOGO

Oslava založenia školy je už tradíciou, ktorá so sebou nosí veľa spomienok, úsmevov, ale aj príležitostí pre mladých študentov ukázať svoje kreatívne nadanie. Jednou z nich je aj súťaž vo vytvorení školského loga na narodeniny našej školy. Tento rok oslavujeme už 155. výročie, ktoré bolo témou tejto súťaže. Žiaci sa mohli zapojiť a svoje práce poslať do výberu, ktorý hodnotili pani učiteľky Zuzana Jurečková a Vlasta Števková. Cenou bola česť mať svoju prácu vystavenú na najbližších 5 rokov hneď vedľa schodiska na prvom poschodí. Okrem toho bolo vybraných a ocenených ďalších 7 prác, ktoré naše porotkyne zaujali.

Na 1. mieste sa umiestnil Jozef Hodás, na 2. mieste Diana Štefaňáková a na 3. mieste Karin Varečková, 4. miesto získali: Tatiana Gereková, Lenka Oršuliaková, Soňa Chudiaková, Janka Kovalčíková.

A čo o svojich výtvoroch hovoria ocenení:

Jozef Hodás 3.B

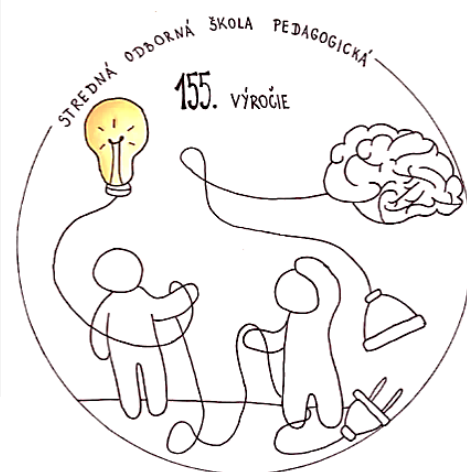
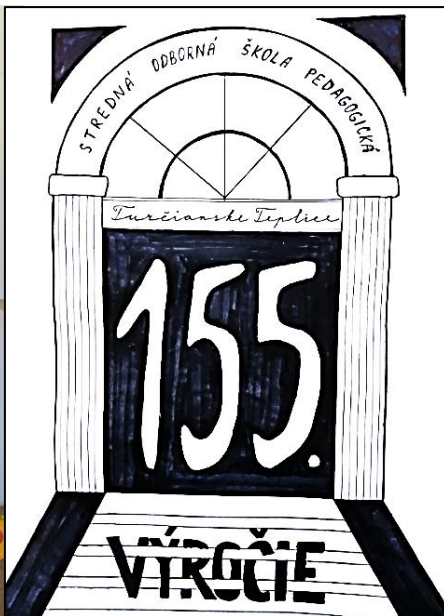
„Moje logo je silno inšpirované pôvodným logom. Vstup do našej školy je priam ikonickým prvkom, ktorý som musel zakomponovať do práce. Logo má znázorňovať hodiny, každá ručička symbolizuje iné obdobie. Každá z nich je umiestnená tak, aby pri správnom čítaní hodín vyšlo číslo 155. Najdlhšia ručička má znázorňovať storočia. Rozhodol som sa pre ňu použiť jednoduchý dizajn inšpirovaný hodinami z minulého storočia. Ďalšia patrí desaťročiam, taktiež inšpirovaná typom hodín spred päťdesiatich rokov dozadu. Posledná a svojím dizajnom aj najjednoduchšia patrí rokom. Samozrejme, že sa ručičky museli trochu poposúvať, aby sa neprekrývali, ale snažil som sa pritom nestratiť hlavnú myšlienku. Čiernobiely dizajn bol moja prvá voľba. Mám rád jednoduchosť a tento prvok sa mi k nej najviac hodil. Prácu do digitálnej podoby prerobila Natália Beláková zo Strednej odbornej školy v Kysuckom Novom Meste.“

JUBILEJNÝ ŠPECIÁL

Diana Štefaňáková 4.B

„Logo k 155. výročiu som vytvorila, aby som prispela k oslave našej školy. Inšpirovala ma jednoduchosť a snaha vyjadriť jej tradíciu moderným, čistým spôsobom. Logo vzniklo celkom spontánne na hodine VYV.“

Karin Varečková 4.B

„Logo som robila cez Canvu a keďže mám rada minimalistické veci, chcela som dodržať kruhovitý tvar a už len do stredu som uložila nálepku dievčiny so zdvihnutou rukou nahor, čo osobne vo mne vyvoláva odkaz: Hurááá, 155 rokov, zvládli sme to. -red-

AJ V TURČIANSKYCH MÁME ZÁMOK

Na mape sa nachádza malé mestečko. Keď sem prídete, nájdete tu veľa zaujímavých vecí. Ale je tu jedna, konkrétna vec, ktorá má svoje čaro. Takže, ako sa k nej dostaneme? Pekne po poriadku.

Mestečko zdobí pekné námestie, cez ktoré, keď kráčate, vidíte veľa zaujímavých, ale aj chutných vecí. Stánok so zmrzlinou, rôzne reštaurácie a obchody. Následne nás čaká fontánka, ktorá nám otvára vstup do parku. A čo nás čaká po prechádzke parkom? Brána, aleja, ktorá cez leto spraví chodníček z rozkvitnutých stromov. Včielky, ktoré bzučia pri ušiach študentov a oni pred nimi utekajú ako o život. No a keď prejdeme bránou, čaká na nás krásna budova.

Vyzerá ako zámok. Vede doň 13 schodov a dvere má ako v naozajstnom zámku. No ale keď vojdete dnu, to je iná rozprávka. Na chodbách čakajú gauče na to, kedy si konečne študenti na ne sadnú. Kedy môžu počúvať rozhovor, keď niekoho “ohovárate” so svojou obľúbenou kráľovnou-učiteľkou. Po chodbách samé nástenky, ktoré sú ovešané výtvormi, ale aj rozvrhmi. Jedna miestnosť na chodbe, ktorá má pomenovanie Zborovňa, zívá trochu samotou a študenti sa jej neboja, pretože kráľovné a králi sedia vo svojich kabinetoch. Na konci chodby sú veľké dvere, za ktorými nesmú tam chýbať 3 kráľovné. Ale je tu takých dverí

viac, nielen na konci chodby, ale aj v strede, na každom kroku. Väčšina z nich sú pre nás, študentov. Keď niektoré otvoríte, neviete, čo máte čakať. V niektorých nájdete gitaru, klavír a v druhých kráľa, ktorý čaká, kedy odbije siedma vyučovacia hodina. Potom sa “pomýlite” a vojdete do nesprávnych dverí a skončíte na návšteve u ďalších kráľovien, ktoré rady otravujete. No keď nájdete tú správnu triedu, je to zase niečo iné.

Tieto dvere sa už tak ľahko nezavrujú, steny vysoké, z ktorých sa odlupuje omietka a čakáte, kedy vám padne na hlavu. Zaujímavý vypínač svetla, ktorý musíte pokrútiť do správnej strany, aby sa zapli všetky svetlá. Okná, ktorých rámy sú krásnej modrej farby a prekryté sú oranžovými záclonami, ktoré už prežili svoje najlepšie roky. Lavice, za ktorými sedia osobnosti, kvôli ktorým zámok stále žiari.

Zásuvky, o ktoré sa bijú, kto si prvý nabije mobil (čo na to školský poriadok?), a radiátory, ktoré sú v septembri ešte studené. Klavír vedľa tabule, o ktorý sa bijeme cez prestávky - kto si prvý zahrá svoju etudu. Drevená krabica na katedre, ktorú nikto nemá rád. Krabica určená na mobily. No keď zazvoní zvonec, všetci rýchlo berú, čo je treba. Utekajú na chodbu, ktorá je pokrytá zaujímavým materiálom. Pripomína zimné rána cez aleju, keď stúpime na ľad. No to nikoho nezastaví, aby sa dostal dole, k svojim pokladom, ktoré ukrývame v skrinkách. Keď už sa poberáme preč, vždy na nás začne niekto šepkať. Automat, stroj, kde míňame celé naše vreckové.

No keď už vyjdeme von, postavíme sa pred celý zámok a len pozeráme – je možné, že toto je budova školy? A že to nie je zámok? Strecha zvláštneho tvaru starozelenej farby, pod ktorou žijú netopiere. Vysoké steny, tiahnuce sa až do neba, ktoré majú farby hrejivého slnka. Parapeta, na ktorej je krmidlo pre vtáčiky, a dvere, na ktorých je neviditeľným perom vyryté meno každej učiteľky i každého učiteľa, žiaka - každého Človeka, ktorý v tomto zámku žil a “čelil” kráľovským povinnostiam.

Zuzana Ličková, II. C

BÁSEŇ PRE NAŠE LÁSKY

Dnes chcem niečo povedať,
netreba čakať na sviatok.
Na vás - učiteľov, myslíme stále,
veď ste s nami neustále.

Každé ráno nás pekne pozdravíte,
aj z druhej strany chodby.
Hneď je ten deň o čosi krajší,
keď vieme, že nás máte radi.

Na dozore sedíte,
my vás stále vyrušujeme.
Snáď už viete, že je to preto,
že vás za týždeň málo vidíme.

Keď sa niečo deje, stojíte pri nás,
pomôžete, dáte nám čas.
Veríte, že to dobre dopadne,
bez päťky v elektronickej žiackej knižke.

Pochválite nás, keď si to zaslúžime,
vyhrešíte, keď nedávame pozor.
Vieme, že je to niekedy ťažké,
Hlavne, keď sme až príliš otravní.

Chápeme, že nám chcete dobre,
naučiť nás to, čo treba vedieť.
Snažíme sa, aj keď niekedy
vám už poriadne lezieme na nervy.

Sú dni, keď neobsedíme ani chvíľu,
keď hluk je všade okolo nás.
O to väčší obdiv vám patrí,
že to zvládajte aj napriek krátkym prestávkam.

Sme ešte neposedné deti,
Plné smiechu aj chaosu.
Vy sa však nebojíte,
Lebo viete, že na praxi nám to vrátite.

A pritom sa len usmievate,
Že nás máte radšej, než si priznávate.
Nemáte sa čoho báť,
Aj my vieme city občas skryť a tváriť sa inak.

Aj keď ti tak nie vždy vyzerá,
Radi vás máme – až príliš.
Veď prečo by sme nemali,
Keď ste také ľudské bytosti.

Naši učitelia,
nemáte to vôbec ľahké,
mať triedy plné dievčat
vie byť niekedy náročné.

Za všetko, čo pre nás robíte,
patrí vám veľká vďaka.
Že nás učíte, aj keď
niekedy je to poriadna makačka.

Že sa na nás stále usmievate,
že chcete, aby sme sa v škole cítili dobre.
Že veľa vecí beriete s humorom,
a smiech s vami je naozaj niečo nádherné.

Ďakujeme za každé povzbudenie,
za každú pomocnú ruku.
za objatie, ktoré nám veľmi pomôže,
aj keď stačí len tiché: „To zvládneš!

Treba vám to povedať,
že škola by bez vás nemohla stáť.
Má krásnych 155 rokov, a vás - učiteľov,
ktorí nás vediete vždy po svojom boku.

Zuzana Ličková II.C

UČITEĽ UČÍ UČITEĽA

Všetci niekde začíname a ako by povedal môj dedo, nie je nik, kto by múdry z neba spadol. Každý doktor či vzdelanec mal svojho učiteľa, ktorý ho svojmu remeslu musel priučiť. Vkladáme dôveru do ľudských, nedokonalých rúk. Celá naša spoločnosť je založená na dôvere. Ľudstvo musí pracovať ako včelí úľ, aby dokázalo fungovať tak, ako ho poznáme. A každý robotník či robotníčka má svoj začiatok a koniec. Jedného dňa ich vystriedajú mladší, možno šikovnejší jedinci, ktorí budú pokračovať v ich práci tak, ako to robili oni pri svojich predchodcoch. Preto je niekedy zábavné pozrieť sa, odkiaľ takéto ozubené koliesko, ktoré sa dennodenne točí, pochádza.

Učí učiteľ učiteľa. Človek by si povedal, že učitelia by mali byť vzdelaní, inteligentní a slušní jedinci... mali, to je to dôležité slovo. Svoje spolužiačky mám rád viac, než som si ochotný priznať, no do rúk by som im svoje dieťa nedal, aspoň nie teraz. Jedného dňa každý z nás dospeje. Staneme sa učiteľmi a učiteľkami, ktorí budú vychovávať ďalšiu generáciu ľudského pokolenia? Prečo to ale pôsobí tak... neuveriteľne. Možno som len zvláštny, no myšlienka na to, že jedného dňa budem stáť pred

triedou a všetci ma budú oslovovať „pán učiteľ“, je viac než zvláštna. Teraz som žiakom. Na základke boli učitelia vnímaní ako roboti. Bytosti v malých žiackych očiach nepochopiteľné. Ako niekoho môžu baviť počty? Sú to len čísla s kopou pravidiel, ktoré sa spájajú a oddeľujú veľakrát bez jasného dôvodu. Potom sú tu slovenčinári. Knihy a literatúra sú zábavným médiom aj pre dnešnú generáciu, no učenie vzorov a pádov mi nepríde ako vec, ktorej by človek chcel zasvätiť život. Potom som sa dostal na túto školu a myslím si, že za tie tri roky sa môj názor diametrálne zmenil.

Učitelia sú ľudia. Vidieť niekoho, kto bol predtým ako dokonalá bytosť, sa pomýliť v spočítavaní bodov na písomke, pôsobí správne. Je to predsa len človek. Robí chyby, presne ako ty a ja. Sú to ľudia s láskou pre to, čo robia a s dobrým úmyslom. Každá kritika, zlá známka či vynadenie sú tu nie preto, aby nám ublížili, ale naopak – posunuli nás ďalej. Vždy je pre mňa fascinujúce rozprávať sa s učiteľmi o ich živote. Niekedy sa dozviete veci, ktoré by vám v živote nenapadli. Niektorí z nich boli kedysi hudobnými géniami, iní zas vrcholovými športovcami. Teraz stoja pred tebou. S učebnicou v ruke, ktorá bude jedného dňa tvoja. Stále je pre mňa nepredstaviteľné, ako sa jedného dňa stanem učiteľom. Ja, chybná osoba, ktorá veľakrát má problém pozrieť sa na učivo, z ktorého zajtra píšeme písomku. S rovnakými chybami, aké mali naši učitelia, učitelia našich učiteľov a generácie za generáciami ľudí pred nimi. Ľudia učia ľudí a učitelia boli kedysi žiakmi. Preto im odpustite, ak sem-tam urobia nejakú drobnú chybu, lebo jedného dňa budete stáť na ich mieste

Ďakujeme vám, milé pani učiteľky a páni učitelia, za váš čas, úsilie a snahu z nás spraviť ľudí rovnako úžasných a fascinujúcich, ako ste vy. ❤

Jozef Hodás, III. C

BÁSEŇ VENOVANÁ TEBE, NAŠA ALMA MATER!

V Turčianskych Tepliciach stojí
Jedna z najkrajších budov celého Žilinského kraja
Dýcha históriou je majestátna
Mohla by som o jej kráse hlásiť do celého sveta
Som v nej šťastná

Vysoká no zároveň jemná
Prežila si toho veľa ukrytá je v nej sila veľká
Ozýva sa v nej život rôznych dám s veľkým snom
Je pedagogickou školou je naším domovom

Jej majestátnosť o nej veľa hovorí
Kedysi to bola práve ona
Čo poskytovala druhým ochranu
Pred ich chorobou a trápením

Prijíma každý rok nových členov
Dostaneš sa k nej cez našu aleju stromov
Ťahá ťa k nej srdce môžeš v nej snívať
Ona ti dá príležitosť ukázať čo sa v tebe skrýva

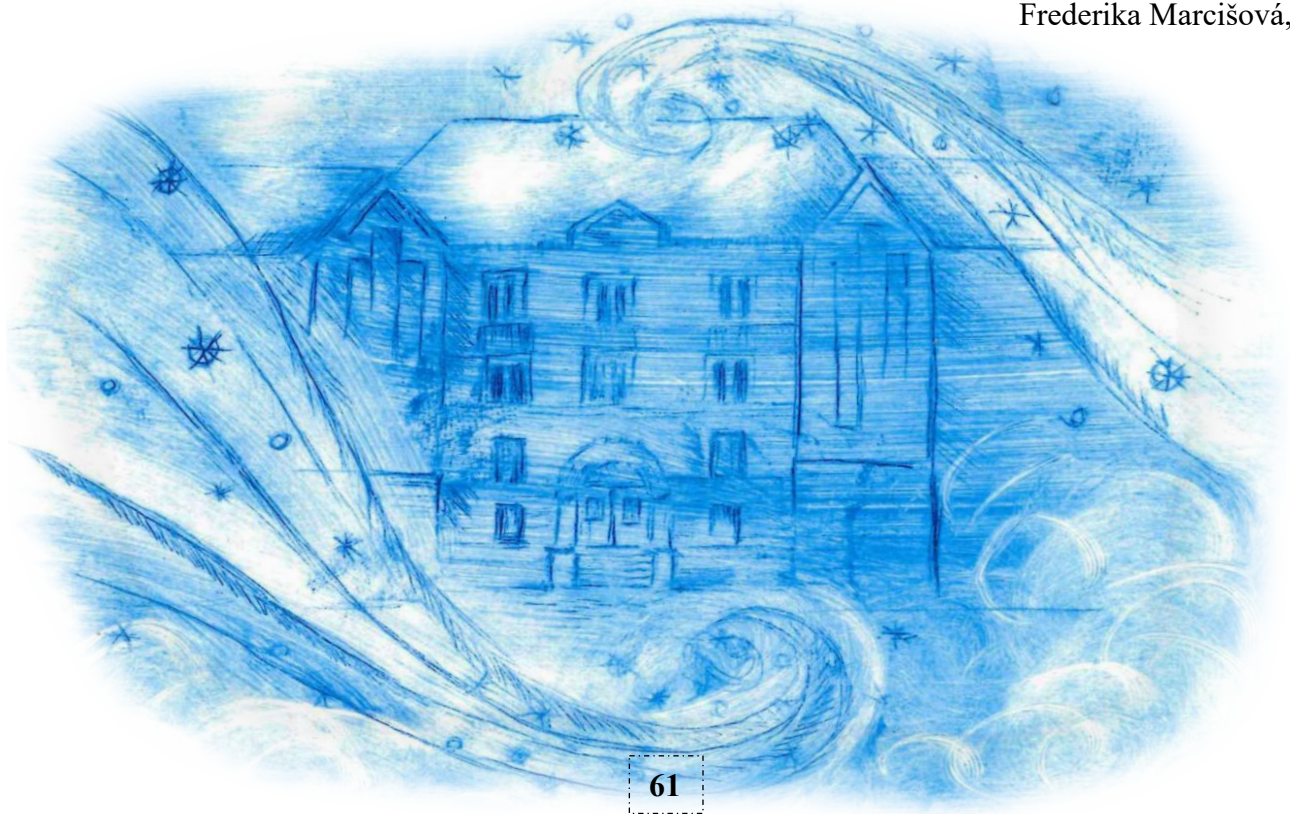
Nachádzaš v nej tajné zákutia
Miluješ jej kresby na stenách
Obdivuješ jej silu
Postaviť sa voči všetkým nástrahám

Ozýva sa v nej spev a smiech všetkých
Ktorí uverili v moc jej hrejivých objatí
Je síce školou no je čarovná
Väčšina do nej vchádza s úsmevom vždy nadšená.

Ukazuje čo všetko sa dá zvládnuť
Nevieš prehliadnuť jej krásnu maľbu
Vychováva vedie učí
Ukazuje nám že malými krokmi dosiahneš veľa vecí

Ak raz do nej vstúpiš
Nebudeš chcieť odísť
Pochopíš že dáva Ti
Krídla lásky a pravé hodnoty
Ty ich vidíš
V detských očiach plných nádeje a radosti

Frederika Marcišová, II. C

SEDEM DIVOV ŠKOLY

Takto sa to
~~nestalo~~

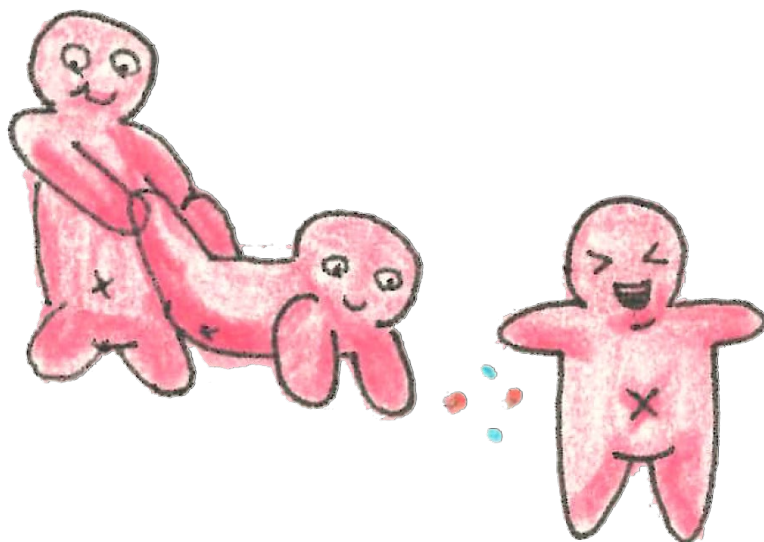
Naša škola skrýva vo svojich útrobach už 155-ročnú históriu, za ktorú sa stalo viac, než by Púdska ruka stihla zaznamenať. Z faktov a starých zvyklostí sa stali rituály a folklór, na ktorý sa v dnešnej dobe takmer zabudlo. Nám sa však podarilo tieto prachom zasypané rituály znovu priviesť k životu. Zaujímalo by vás, prečo sa automat tak často zasekáva? Prečo sa kufre nemôžu nechávať na chodbách? Kde sa strácajú žiacke písomky? To sa dozviete v našom

dnešnom vydaní „Ako sa to stalo“.

Z právnych dôvodov musíme dať do pozornosti, že permoníci neexistujú. Chcú zostať anonymní a nevedomosť o ich existencii im vyhovuje. Toto je, samozrejme, len výmysel! Náš dejepisár určite neuzatvoril žiadnu zmluvu s kráľom permoníkov! Nič také sa nestalo! Nie je to možné, permoníci predsa neexistujú, rovnako ako klokan a ľadové medvede!

1. Automat

Stalo sa vám niekedy, že sa vám zasekla dobrota v automate? Začala už hodina a vy ste si nemohli dovoliť chýbať čo i len o minútu dlhšie? V tom prípade ste sa stali obeťou permoníkov. Legenda hovorí, že prišli spoločne s bufetom do našej školy. Minulá bufetárka im každý deň prinášala obeť, aby jej zisky rástli a neposlušné žiačky, ktoré sa jej rozhodli uškodiť, boli záhadným spôsobom potrestané neznámou tragédiou. Mohlo sa jednať o jednoduché nešťastie pri písomkách, prasknutá

struna na gitare či zabudnutý banán v taške. Málokedy sa stávalo, že by sa permoníci uchýlili ku krádežiam. Žili v mieri, schovaní v bezpečí bufetu, kde im nemohol nikto ublížiť. Po uzatvorení bufetu sa permonický kmeň rozdelil na dve časti.

Tí, ktorí sa rozhodli zostať verní bufetárke, odišli a stali sa kovanými pomocníkmi, zatiaľ čo ostatní zostali na našej škole, ukrývajú sa na povale. Hladní permoníci preto začali žiakom kradnúť desiate. Po inštalácii automatu sa im však naskytla nová možnosť. Málokto si všimne malé rúčky pevne zvierajúce balík pochutín, aby nespadol. Ak ste boli jedným z týchto nešťastlivcov a opustili ste svoju kúpu v automate, permoníci v ten deň určite mali veľkú hostinu. Týmto jedincom však permoníci, veríte či neveríte, doprajú šťastie pri ďalšom teste.

2. Netopiere

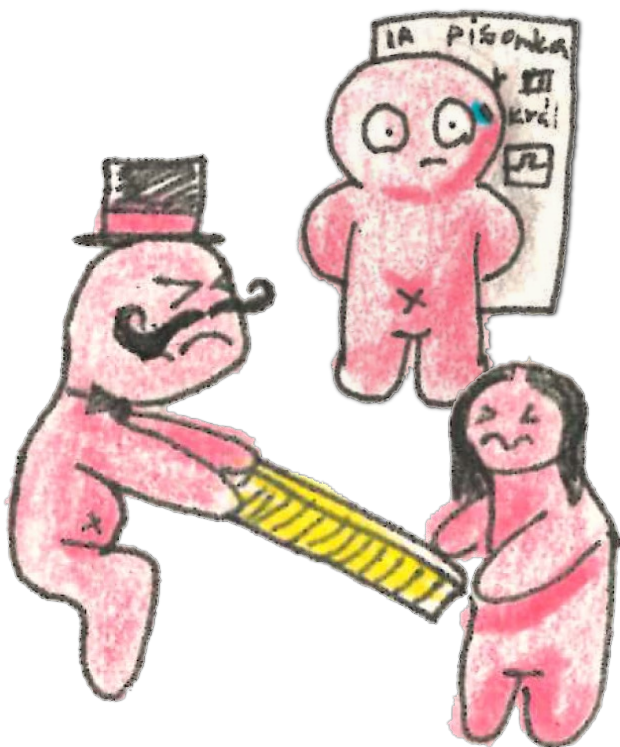
Povráva sa medzi klebetníckymi žiakmi, že na povale prebývajú netopiere. Toto klamstvo bolo umelo vypustené medzi študentov, aby sa zakryla vojna, ktorá trvá už niekoľko rokov. Potom, čo bufetárka opustila našu školu, permoníci na čele so svojim kráľom si našli útočisko na povale našej školy. Školník, ktorý sa o ich existencii dozvedel len náhodou, proti nim vedie vojnu od chvíle, kedy sa žiakom začali strácať desiate.

Povráva sa, že raz za týždeň, po tom, čo všetci žiaci odídu zo školy, školník bojuje s malými permoníkmi po celej škole.

3. Písomky

Čas od času sa stane, že sa stratia písomky učiteľom zo stola. Od kráľa permoníkov Málopapučníka IV. sme sa dozvedeli, že jeden z učiteľov, ktorého identitu nechcel za žiadnu cenu prezradiť, s nimi uzavrel dohodu. Vraj im za každú opravenú písomku donesie jeden suchý rožok a za každých desať aj paštétu k tomu. Permoníci preto zbierajú písomky za celý rok a vracajú ich učiteľovi až na konci roka, aby mali čerstvé zásoby na celé letné prázdniny, kde niet nikoho, kto by sa o nich postaral. Daný učiteľ sa preto stal legendou v permonických komunitách známy ako Vznešený Rožkonosič či Veľký Paštikár. Jeho identita stále nie je istá (z právnych dôvodov uzatvorené s permonickou monarchiou).

4. Živé alebo neživé?

Po tom, čo sa k nám dostali zvesti o hýbajúcich sa vypchatých zvieratách v učebni biológie, museli sme to vyšetriť. Z informácií získaných od permoníckej monarchie (permonická monarchia neexistuje z právnych dôvodov uzatvorených s permonickou monarchiou) sme sa dozvedeli, že na vypchaté zvieratá bola zoslaná kľatba najmä preto, že si profesorka prírodných vied pomýlila permoníka s vypchatým škrečkom a zatvorila ho do vitríny k ďalším exponátom. V ten deň, čo všetky exponáty ožili, boli ešte do večera pochytné pánom školníkom. Profesorka, aby kľatbu zlomila, musí so sebou stále nosiť kapsičku s číslami. Hovorí sa, že jeden z papierov v nej je začarovaný a keď ho nič netušiaci žiacka vytiahne, zvieratá sa začnú znovu hýbať. V poslednej dobe čarovný mešec prestáva pôsobiť a bude musieť byť vymenený za inú nádobu.

5. Kufre na chodbe

Veľa ľudí sa pýta, prečo by sa kufre nemali nechávať na chodbe na prízemí. Učitelia sa vám môžu snažiť naklamať, že to môže byť nebezpečné, zaberať to priestor, nepôsobí to esteticky, no nikto nepovie pravý dôvod tohto nezvyčajného pravidla. Podľa záznamov nájdených na povale školy, zozbieraných permoníckymi učencami, sme sa dozvedeli, že pred niekoľkými rokmi sa zaviedol trend víkendového cestovania. Permoníci sa naschvál ukrývali v žiackych kufroch a týždenne si robili výlety až na vzdialenú Oravu. Aby sa predišlo permoníckym stratám na životoch, kráľ permoníkov sa rozhodol uzatvoriť dohodu s jednou z učiteliek výmenou za ruku jeho najstaršieho syna. Týmto bola vytvorená aliancia PEDÁ – Pedagogicko-Elementárna Drobná Aliancia, ktorej zákony sú dodnes uctievané ako permoníkmi, tak aj zamestnancami školy. Pre tých, čo však stále nechávajú kufre na chodbe, môže dôjsť k výskytu permoníkov vo vašom obydľí. V tom prípade prosíme o zaslanie permoníka poštou do 7 dní. Preferujú prvú triedu.

6. Samohrajúci klavír

Medzi žiakmi sa rozšírilo, že počuli hrať neznámu melódiu z prázdneho klavíra. O tomto sa nám však nepodarilo zistiť viac informácií. Predpokladá sa, že jeden z permoníkov nechtiac postúpil po jeho klávesoch.

7. Katakomy

Katakomy ukrývajúce sa pod základmi našej právnej školy skrývajú temné tajomstvo. Legenda hovorí, že jeden z prvých školníkov jedného dňa objavil skryté dvere za starou omietkou. Na ďalší deň po ňom nezostalo ani stopy, len otvorené dvere. Legenda hovorí, že sa z neho stalo bezmyšlienkovité monštrum hľadajúce príležitosť, aby mohlo vtiahnuť nič netušiacu žiacku do útrob labyrintu nazývaného katakomby. Táto legenda však nemôže byť potvrdená, lebo žiacka vyslaná na prieskum labyrintu sa ešte nevrátila...

Spísal Jozef Hodás a Per..... 😊

S väčšou slobodou prichádza aj väčšia zodpovednosť

Sedím na prednáške, čerstvá maturantka, prváčka na VŠ, a rozmýšľam, či som si vybrala správnu školu alebo len smer, ktorý dával vtedy najväčší zmysel. Inšpiráciou my boli aj vyučujúci a predmety na SOŠP v Turčianskych.

História - slovenský jazyk a literatúra na PF UK v Bratislave. Vysoká škola nie je taká, ako som si ju predstavovala, teda hlavne som čakala, že budem mať viac motivácie učiť sa na prednášky, ale zatiaľ sa učím skôr o sebe

než z učebníc. Niekedy mám pocit, že všetko zvládam, inokedy sa strácam v systéme a pojmoch, ktoré mi nič nehovoria. Ale v tom zmätku je aj zvláštna sloboda - môžem skúšať nové veci, meniť sa a hľadať seba a zmysel svojho života. Cítim samostatnosť, ktorú som mala aj predtým – na našej strednej, ale teraz mám pocit väčšej zodpovednosti. Zistujem, že dospelosť neprišla v 18-ke ani podpisom na zápise, ale prichádza v tichých chvíľach, keď sa donútim pokračovať a pracovať na sebe. A možno práve o tom vysoká škola je, nie o známkach, ale o tom, ako KTO z nej nakoniec vyjde.

Klaudia Elizabeth Kevešová,
bývalá študentka našej školy

Človek, ktorý ma inšpiruje

Každý z nás má vo svojom živote osobu, ktorá ho motivuje byť lepším človekom. Pre mňa je týmto človekom moja stará mama.

Nie je slávna, nemá titul, no jej životný postoj, láskavosť a vnútorná sila sú pre mňa tou najväčšou inšpiráciou. Je pre mňa vzorom životnou múdrosťou, pokojom a dobrotou, ktorú rozdáva ľuďom vďaka seba.

Láskavá staršia žena s vráskami, ktoré nie sú znakom staroby, ale životných skúseností. Má jemne šedivé vlasy a láskavé oči, ktoré vedia povzbudiť aj v najťažších chvíľach. Jej drobná postava v sebe nesie veľkú silu. Jej jednoduché oblečenie odráža skromnosť a pokoru, ktorá v nej vládne. Vždy má pochopenie pre druhých, vie vypočuť bez toho, aby súdila. Vždy má pre mňa otvorenú náruč, v ktorej nájdem pokoj, lásku a bezpečie. Má trpezlivosť, ktorú obdivujem. Vie si zachovať chladnú hlavu, keď sa jej niečo nepodarí, prijíma to s pokojom.

Ukazuje mi dôležité hodnoty a životné ponaučenia, napríklad, že *rodina je najdôležitejšia*. Zručnosti a skúsenosti, napríklad varenie, pečenie či vyšívanie. Rozvahou ma učí, že aj z veľkých problémov sa dá dostať.

Fascinuje ma jej životný príbeh. Prekonala množstvo ťažkostí – choroby, ťažké časy v rodine, či prácu od skorého veku. Nikdy sa však nestážovala. Naučila ma vážiť si to, čo mám a byť vďačnou za každú maličkosť.

Učí ma, že aj v dnešnom svete plnom zhonu a sebeckosti má dobrota a pokora stále svoje miesto. Vďaka nej verím, že aj obyčajný človek môže zmeniť svet – aspoň ten svoj alebo svojich blízkych.

Inšpiruje ma každý deň. Vďaka nej sa snažím byť lepším človekom, pomáhať druhým a nezabúdať na to, čo je v živote naozaj dôležité – rodina, zdravie, láska a úcta. Je živým dôkazom toho, že sila, múdrosť a láska nemusia byť hlučné, aby boli silné.

Simona Kunová, III.C

AKO PREŽÍVA PRAX V MATERSKEJ ŠKOLE NAŠA III. A

... zopár postrehov pre mladšie spolužiacky, aby prax pre ne nebola strašiacom

Najt'ažšie a najľahšie veci na praxi

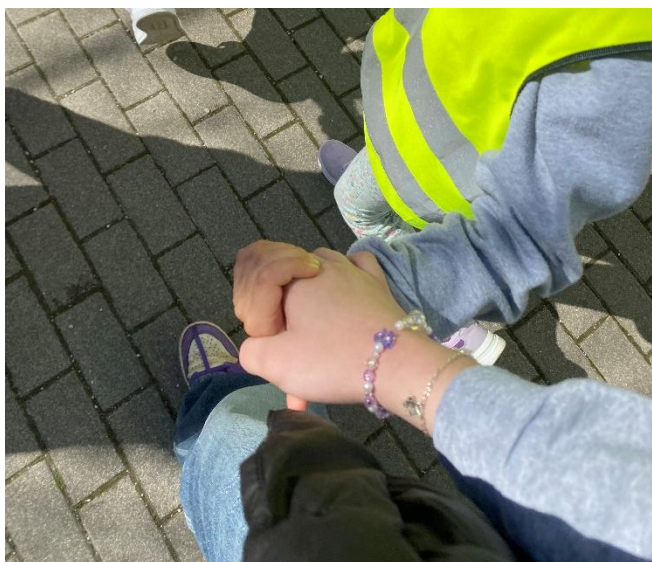
Prax v materskej škole mi otvorila nový pohľad na prácu s deťmi. Každý deň je iný a prináša nové výzvy aj milé momenty. Výhodou je, že deti dokážu vytvoriť veselú atmosféru a pripomenúť mi, aké jednoduché je tešiť sa z maličkostí. Zároveň sa učím lepšie organizovať čas a reagovať pokojne aj v rušných situáciách. Občas je to náročné, pretože práca si vyžaduje veľa energie a trpezlivosti. Napriek tomu ma práca s deťmi hlboko naplňuje, pretože vidím, ako rastú a učia sa novým veciam. Prax mi ukázala, že každý deň môžem byť súčasťou ich malých pokrokov. Uvedomila som si, že najviac záleží na tom, aby som k nim pristupovala s porozumením a srdcom.

Hoci som sa na začiatku trochu bála, ako bude naša prax prebiehať a ako ju budem zvládať, teraz mi to nepríde vôbec také zlé. Myslím si, že odučiť prípravu nie je vôbec také ťažké, no písanie prípravy ma občas zabíja. Občas to zaberie veľa času i rozmyšľania. Písanie motivácie je pre mňa najhoršie, pretože nie vždy mám hneď zaujímavý nápad –

preto si jej písanie nechávam väčšinou až na záver. Najjednoduchšou súčasťou praxe sú pomôcky. Ich výroba ma veľmi baví a je to pre mňa aj istý druh relaxu počas víkendov, pretože je skvelé vidieť detskú radosť, keď sa im pomôcky páčia a zaujmú ich. Vtedy viem, že ten strávený čas pri tom stál za to. No a teraz prichádza najťažšia časť celej praxe. Vstávanie. Vstávať minimálne o pol hodinu skôr, ako vstávam bežne, je fakt náročné a občas by som telefón najradšej zahodila na druhú stranu izby. Únava však zo mňa opadne hneď po príchode do triedy, pretože deti mi ihneď dodajú energiu, hlavne keď vidím, že sú šťastné. Je krásne vidieť deti tvoriť, smiať sa i to, ako sa rozvíjajú. Deti na našej praxi mi neskutočne prirástli k srdcu a budú mi chýbať, keď sa budeme musieť vymeniť, a teda o pol roka od nich odísť.

Práca v materskej škole sa môže zdať ľahká, ale nie vždy je to tak. Najťažšie je ich zaujať. V MŠ sa mi páči prístup pani učiteľiek, pretože sú vždy nápomocné a ochotné. Vedia nám vždy pomôcť, keď sú deti rozjašené a zároveň aj unavené z toľkých kandidátok, ktoré sa na ne pozerajú alebo sa pýtajú rôzne otázky. S deťmi sa mi páčia kreatívne aktivity, pretože vidím, že každé vyniká v niečom inom. Rada sa pozerám na detský úsmev a plamienok zábavy v ich malej dušičke, ale nie každé dieťa je také. Občas sa tam objaví pár slz, s ktorými nám pani učiteľky pomôžu. Pre mňa je niekedy ťažké pracovať s veľkou skupinou detí, ale asi to záleží aj od témy, akú dostanem. Ďalšou fázou, ktorá je pre mňa náročná je odovzdám a čakám, či som ju vypracovala

NIE SI NA TO SÁM

správne. Vždy ma poteší, keď sa dozviem, že príprava je správna a doplnia mi tam len maličkosti.

Učiteľstvo je veľmi pekná práca. Odborná prax v materskej škole mi umožňuje nadobudnúť nové skúsenosti s prácou s deťmi, rozvíjať kreativitu a tvorivosť, pozorovať deti, ako rozvíjajú svoje schopnosti a zručnosti. Prišla som na to, že neviem, či chcem v budúcnosti pracovať s deťmi. Občas ma to naplňa a občas ubíja, ale nikdy nevieme, čo si pre nás život pripraví. Je to veľmi namáhavá práca. Písanie príprav je zdĺhavé a motivovať deti v dnešnej dobe je poriadna námaha, keďže v dnešnej dobe je veľa rušivých elementov a novodobých technológií. Taktiež je to veľká zodpovednosť a stres zo zažívania rôznych situácií nie je ľahký. Okrem toho je to časovo náročná a nie vždy dobre finančne ohodnotená práca, čo je pre mňa demotivujúce.

Sú veci, ktoré sú dosť náročné. Ťažké je napríklad zvládnuť veľa písomiek a skúšaní, keď sa toho v škole nakopí. Niekedy je náročné postarať sa o deti, ktoré majú veľa energie alebo nepočúvajú. Ťažké je zostať trpezlivý, keď sa dieťa rozhodne, že dnes nebude robiť nič. Na praxi môže byť problém udržať poriadok v triede, keď chce každý robiť niečo iné. Občas je náročné vymyslieť novú aktivitu na zadanú tému. Ťažké je aj riešiť konflikty medzi deťmi. Na začiatku bolo najťažšie vystupovať pred triedou a učiteľkami na praxi. Často sú dni v škôlke a v škole veľmi dlhé a únavné, no aj tak ma to baví.

Jednou z najkrajších častí tejto praxe je neustály kontakt s deťmi. Baví ma pozorovať ich správanie, ich úprimné reakcie a to, ako dokážu prežívať aj tie

najmenšie veci s obrovským nadšením. Deti majú stále veľa energie, čo vytvára živú a veselú atmosféru, ktorá ma dokáže nabudiť a spríjemniť mi deň. Táto nevyčerpatelná energia je však zároveň aj náročná. Udržať krok s deťmi, reagovať na ich potreby a zároveň dohliadať na to, aby bolo všetko bezpečné a v poriadku. Písanie príprav a neustále vymýšľanie nových aktivít k jednotlivým témam. Je to náročné, pretože každá aktivita musí byť zároveň zaujímavá, vhodná pre vek detí a prepojená s témou a štandardom. Celkovo by som to zhodnotila ako skvelú skúsenosť a vďaka nej som zistila, že ma to skutočne naplňa.

Počas praxe v materskej škole som zistila, že práca s deťmi je krásna, ale vie byť aj poriadne náročná. Podľa mňa medzi najťažšie veci určite patrí udržať pozornosť detí počas aktivít. Každé dieťa je iné- niektoré sú pokojné, iné zas veľmi živé. Ťažké je aj riešiť konflikty keď sa deti pohádajú alebo sa niekto rozplače. Náročné je aj to, že treba stále myslieť na bezpečnosť, lebo stačí pár sekúnd a dieťa už skúša niečo, čo nemá.

Na druhej strane, veľa vecí je aj veľmi príjemných a ľahkých. Najjednoduchšie je podľa mňa vytvárať si s deťmi dobrý vzťah, pretože sú veľmi úprimné. Ľahké sú aj rôzne tvorivé činnosti, pri ktorých sa deti vedia pekne zabaviť a mňa to zároveň baví tiež. Najkrajšie je, keď vidím, že sa tešia alebo sa pýtajú, kedy zase prídem. To mi vždy potvrdí, že táto práca má veľký zmysel.

Trieda III. A

NA ZÁPADE (ani v minulosti, ani v súčasnosti)

NIČ NOVÉ

Film Na západe nič nové zapôsobil na mňa veľmi silno. Ukazuje na vojnu, ktorá berie ľuďom nádej, priateľov a radosť zo života. Hlavná postava, Paul, pôsobila na mňa veľmi ľudsky, tak isto ako aj jeho kamaráti. Boli to mladí chlapci, ktorí sa na začiatku nechali strhnúť rečami o hrdinstve, no veľmi rýchlo zistili, že realita vojny je úplne iná. Na začiatku vojny na mňa pôsobil Paul plný nadšenia. Postupne však spoznával jej pravú tvár a namiesto dobrodružstva našiel len strach, utrpenie a smrť. Paulovi veľmi záležalo na jeho priateľoch a každá strata jeho blízkeho ho zasiahla. Vo filme bolo viacero silných momentov, ukázal mi, že vojna nezabíja len telá, ale aj vnútro človeka. Paul pre mňa nebol len vojak, ale predovšetkým chlapec, ktorý mal sny, priateľov a chuť do života. Jeho príbeh ma prinútil premýšľať o tom, aké dôležité je vážiť si mier a pokoj. Som presvedčená, že vojna je zbytočná, dlhá, ťažká a že nikdy neprinášala skutočné víťazstvo, ale iba smútok, ktorý zostáva ešte celé generácie. Pochopila som, že vlastne ľudia na oboch stranách trpia rovnako.

Nella Oravcová II.B

Film vo mne zanechal hlboký dojem. Uvedomila som si, aké krehké sú naše životy a ako ľahko sa môže zopakovať história, ak zabudneme na hrôzy minulosti. Vojna nie je riešením. Na západe nič nové je dielo, ktoré by mal čítať alebo vidieť každý. Nie preto, aby sa bavil, ale aby sa poučil. Pripomína nám, že mier nie je samozrejmosť, ale veľký dar.

Zuzana Ličková, II.C

Film Na západe nič nové vo mne vyvolal emóciu smútku, hnevu a strachu. Otvorilo mi to oči a len sa mi potvrdilo, že svet nie je taký ružový. Prečo je svet taký krutý a neférový? Prečo nemôžeme postaviť tých, čo sú na najvyššom poste, do boxerského ringu, aby si to rozдали medzi sebou? Alebo ešte

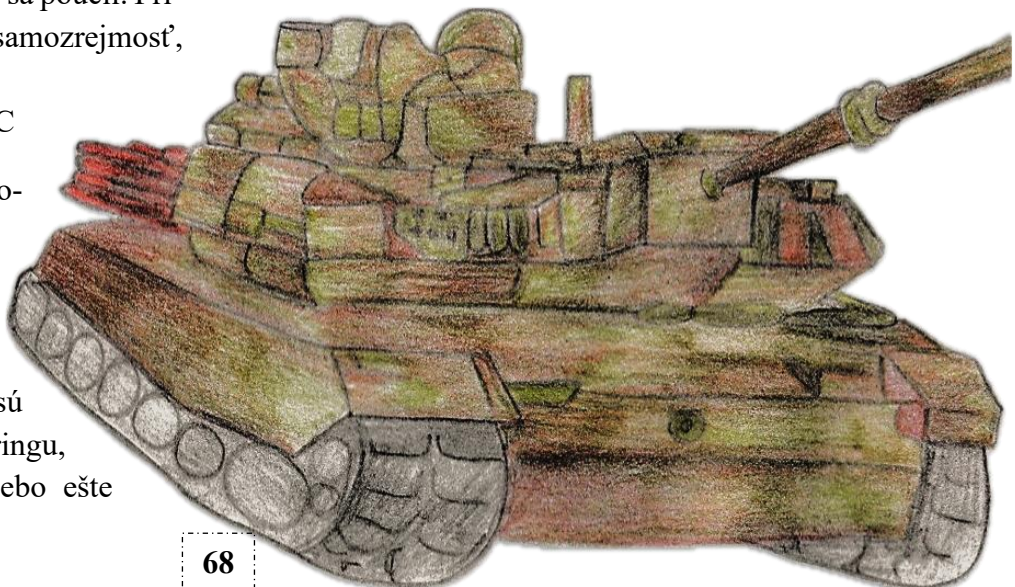
lepšie, keby si to medzi sebou vyrozprávali a prišli na nejaký kompromis, ktorým sa budú riadiť všetci.

Ale takto svet, bohužiaľ, nefunguje. Uvedomila som si, ako sa dobre mám aj preto, že na Slovensku nie je žiadna vojna. Som veľmi vďačná za to, že mam svoju rodinu a blízkych pri sebe. Nemusím sa báť každý deň, že mi príde domov list, pretože niekto, ku komu mam veľmi blízky vzťah, padol na vojne. Je neskutočné, pod akým nátlakom, strachom a stresom museli ľudia vo vojnách žiť a akí dokážu byť niektorí „neľudia“ extrémne nempatickí a bezočiví. Myslia len na svoje ego, peniaze a slávu. A pritom život má nevyčísliteľnú hodnotu, nedá sa ničím nahradiť. Verím, že sa už ľudia konečne poučili a že sa nič podobné nezopakuje.

Júlia Horanská, II.B

Film „Na západe nič nové“ ma veľmi zaujal, pretože ukazuje vojnu úplne inak, ako si ju mnohí predstavujú. Nie je to príbeh o hrdinstve, ale o utrpení a strachu. Hlavný hrdina sa prihlási na front s kamarátmi, lebo verí, že bude bojovať za správnu vec. Keď však príde na vojnu, zistí že je všetko iné – všade je bolesť a smrť. Mňa najviac zasiahlo to, ako sa z mladých šťastných chlapcov stali zlomení ľudia, ktorí už v nič neverili. Vďaka tomuto filmu som si uvedomila, aké dôležité je žiť v mieri a vážiť si ho.

Vanessa Pokusová, II.B

Film Na západe nič nové vo mne vyvolal smútok a úžas nad tým, ako ďaleko môže zájsť ľudská nenávisť. Predstava miliónov mladých vojakov, ktorí museli bojovať a zomierať, je pre mňa veľmi ťažká. Nechápem, ako mohli ľudia dovoliť, aby sa svet ponoril do takej veľkej tragédie. Muselo byť hrozné žiť v čase, keď každý deň prinášal strach a neistotu. Rodiny prichádzali o svojich blízkych a mestá sa menili na ruiny. Vojsko síce skončilo v roku 1918, ale jej rany ostali v srdciach ľudí ešte dlho. Myslím si, že žiadna vojna nestojí za toľko bolesti. Mala by nás naučiť vážiť si mier a pokoj. Keď pozerám tento film, cítim vďaka, že dnes môžem žiť v mieri a už viem, aké dôležité je byť človekom a nestratiť v sebe ľudskosť.

Bianca Dorothy Čizniarová, II. B

Vojna vo mne vzbudzuje hrôzu a strach. Ako niekto môže niečo takéto dopustiť. Vojnou sa podľa mňa nemusí hneď riešiť nejaký konflikt. Dá sa to riešiť aj normálnou dohodou. Vo vojne vždy trpia tí nevinní, tí, čo ktorí za ňu nemôžu. Ľudia sa nevedia ponaučiť z minulosti, ktorá nám jasne ukazuje, že vojna nič nevyrieši. Ja si myslím, že konflikty a problémy sa dajú riešiť normálnou a zdravou dohodou, ktorú budú rešpektovať všetci. Keby to každý bral takto, vojny by ani neboli.

Film Na západe nič nové vo mne vzbudzoval smútok nad stratou nevinných ľudských životov. Pri krvavých scénach plných bolesti som mala zavreté oči, no tie zvuky boli hrozné, aj bez obrazu som si to vedela naživo predstaviť.

Lea Pániková, II. B

Len slovami je ťažko popísať ako môžeme byť vďační za to, že sme to nemuseli byť práve my, ktorí bojovali v 1. či 2. svetovej vojne. Hnevá ma, že niekto si tíško a spokojne sedel v teplučkej kancelárii a bol zodpovedný za tisíce ľudských životov. Prečo tí, ktorí to vyvolali, sa tíško smiali a tí, ktorí

za nič nemohli, museli bojovať? Odpoveď asi nedostaneme, no jedno je isté, klamali im. Mnohí mladí chlapi chceli byť iba hrdinami ako Paul, no doplatili na to. Nedokážem si predstaviť, že by som tam stála ja. Pre mňa je každý jeden z nich hrdina, ktorý si zaslúžil žiť, nie zomrieť. Ako je možné, že generáli ľudské životy brali ako obyčajné číslo, ktorého strata nič neznamena? Mali rodiny, deti, kamarátov to vôbec nikoho nezaujímalo? Prečo toľko chamtivosti? Toľko otázok, no žiadne odpovede, iba pocit hnevu, sklamania a strachu, že by sa taká hrôza mohla opakovať. Áno, "ľudia možno nie sú zlí, len ľudstvo je príšerné". Dúfajme, že sme sa nadobro poučili a nič také sa opakovať nebude.

Klaudia Bušová, II. B

Vojna je nepríjemná téma, beriem ju ako ZLO, ktoré v živote nikdy nechcem zažiť.

Pri pozeraní filmu Na západe nič nové som sa v tomto názore utvrdila ešte viac.

Nechápala som, prečo sa hlavný hrdina a jeho kamaráti tak hrnuli do vojny. Až neskôr, keď to ich triedny začal propagovať ako najväčšiu česť, mi došlo, že niektorí ľudia mali o vojne ilúzie, ktoré boli ďaleko od pravdy.

Prečo im takto klamali? Aby nezačala panika, ...?

Postupne, keď sa dostali ešte len na cvičisko, som sa začínala cítiť zle.

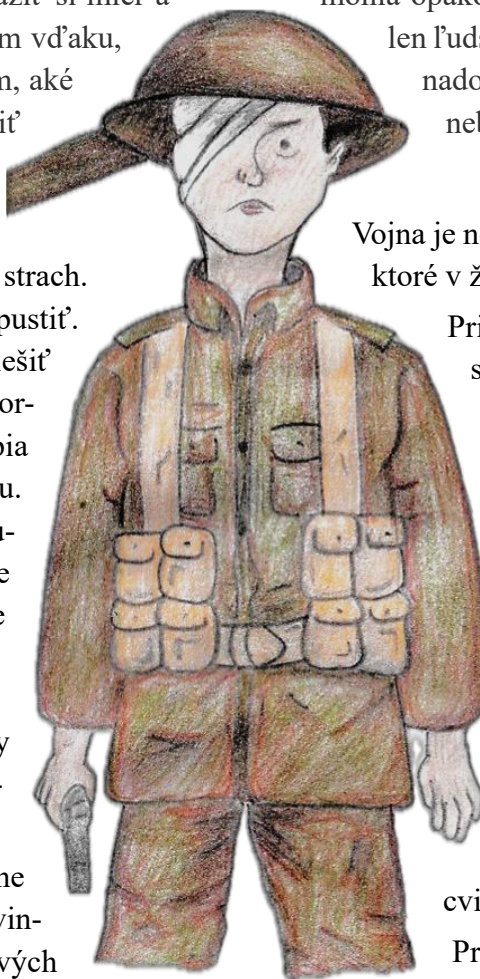
Pri pohľade na vojakov, ktorí bojovali hlavne o svoj život, som rozmýšľala:

Prečo? Prečo je toto potrebné?

Pri pochode na bojisko sme si nie len hlavný hrdina, ale aj ja uvedomili, že vo vojne platia iné pravidlá.

Na fronte to bolo neľútostné. Nezáležalo na tom, že kto je s tebou a kto nie. Tam išlo len o tvoj život, ktorý si si chránil.

Myslíte si, že sa vojaci obzreli a spýtali sa: Koľko našich som zabil? Koľko ľudskej krvi mám na rukách? Podľa mňa, áno. Veď boli ľudia.

Keď sa vo filme objavili tanky, zamrzla som. Nevieť si predstaviť, aké to bolo pre tých chlapcov. Ved' v 1.svetovej ich videli prvýkrát. Či sa toho báť alebo to obdivovať?

Taktiež si neviem a ani nechcem predstaviť, aká hrôza to musí byť, keď niekto, s kým si strávil celý život, ti umiera pred očami.

Mohol som ho zachrániť? Prečo práve on?

To je práve to, smrť si nepýta súhlas...

A záver filmu ma zasiahol najviac:

Aké to bolo - čakať na mier? Konečne sa tešiť na návrat k rodine a zrazu – jeden človek rozhodne o opaku. Prečo? Lebo ich životy neboli dôležité alebo si potreboval generál zachovať svoju tvár?

Veril snád', že tých pätnásť minút niečo zmení? Zmenilo, ale nie k lepšiemu.

Vždy som si myslela, že hlavný hrdina je vo filme nesmrteľný, to však neplatí v reálnom živote a ani v tomto románe od E. M Remarquea.

Keď totiž niekto neznámy zomrie (a takých boli vo vojnách milióny HRDINOV), jediný, kto zaplače, je jeho rodina.

A Paul nebol niekto významný, keď pár minút pred koncom vojny zomrel, jeho smrť nebola na západe ničím novým - a to je tá vo vojnách najväčšia tragédia.

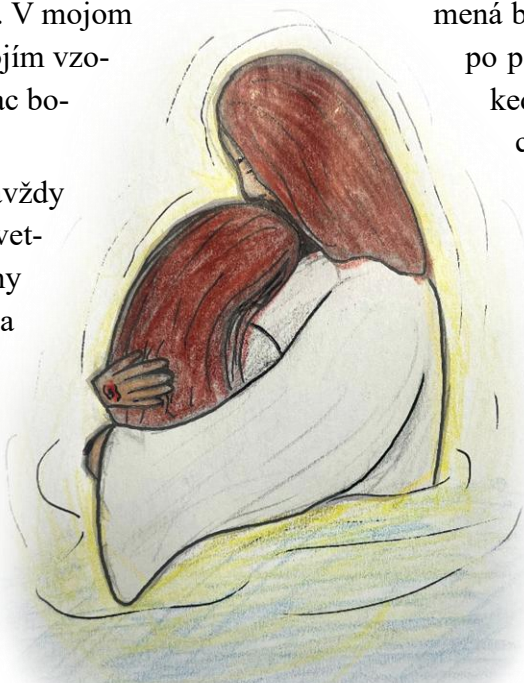
Viktória Juričková, II.B

On je svetlom vo mne

Každý človek má vo svojom živote niekoho, koho obdivuje a kto mu prináša motiváciu. Pre väčšinu ľudí sú to ich rodičia, ktorí ich vedú a podporujú v každom kroku života. V mojom prípade však rodičia nie sú mojim vzorom. Do života mi priniesli viac bolesti než opory a pochopenia.

Mojím hlavným vzorom navždy bude Pán Boh. Je pre mňa svetlom, ktoré mi ukazuje správny smer. Vďaka viere v neho sa učím byť lepším človekom, nehľadiť len na seba, ale vnímať aj potreby iných. Je nekonečne trpezlivý, aj keď zlyhávam. Vždy mi dáva novú šancu postaviť sa na nohy. Je spravodlivý, no zároveň milosrdný, rozumie mojim slabostiam a neodsudzuje ma za ne.

Nepotrebuje slová, aby vedel, čo prežívam. Vie o mojich obavách, ranách aj o túžbach, ktoré nosím hlboko v sebe. Jeho podstata je čistá a večná. A vždy viem, že akokoľvek sa zmení svet, Boh zostáva rovnako milujúci, verný a silný.

Zároveň si však uvedomujem, že aj ja sama som svojím vlastným vzorom. Snažím sa byť lepšou verziou seba každý deň. Byť vzorom samej sebe znamená byť dokonalá. Znamená to vedieť vstať po páde, učiť sa z chýb a veriť si aj vtedy, keď mi iní neveria. Poznám všetky svoje chyby, strachy aj zranenia. Skrýva sa vo mne milujúci človek, ktorý má radosť z každej maličkosti. Cieľavedomosť a pracovitosť mi nikdy nechýbali, či už v škole, v osobnom živote alebo pri budovaní svojej budúcnosti. Záleží mi na ľuďoch okolo mňa. Snažím sa byť láskavá, úprimná a nápomocná. Nie vždy je to jednoduché, ale verím, že každý dobrý skutok má zmysel.

Keď sa pozriem späť, vidím, ako ďaleko som sa dostala, ako som sa zmenila a posilnila. Byť vlastným vzorom nie je o pýche, ale o sebapoznaní, sebadôvere a odvahe kráčať svojou cestou. A aj keď niekedy pochybujem, viem, že nie som sama. Verím, že ak budem nasledovať Boha a zároveň veriť sama v seba, dokážem veľké veci.

Takto to cítim ja!

Každý deň čelím rôznym situáciám. Niekedy len ležím v posteli a bezmyšlienkovite skrolujem na TikToku. Inokedy idem do školy. A potom sú dni, keď stojím pred rozhodnutím, či sa odhodlám učiť na test alebo to opäť odložím na neskôr. Každý deň mi hlavou prejde množstvo myšlienok a zažijem veľa situácií – dobrých aj zlých. Večer, keď už nemám čo robiť, zostávam sama so sebou a s otázkami.

A stále sa pýtam: prečo?

Často premýšľam nad tým, či som v rôznych situáciách zareagovala správne. Prečo som bola taká podráždená, prečo som vybuchla, aj keď som nechcela. Prečo už niektorí ľudia na mňa ani nemôžu prehovoriť, lebo mi je z nich automaticky zle. Neviem, či je chyba vo mne, alebo v nich. Mnohokrát ma to mrzí a uvažujem, či sa mám ospravedlniť, či mám toho človeka zastaviť a povedať mu, že mi je ľúto, ako som reagovala.

Potom si však spomeniem, ako mi rozkazuje, ako sa mi stále mieša do života a ako mám pocit, že ma berie ako konkurenciu. Kamkoľvek idem ja, zrazu je tam aj ona. A ja neviem, či sa mám brániť alebo to nechať tak. Najviac ma však trápi, keď som nepríjemná na ľudí, ktorých mám rada. Mrzí ma, že musia počúvať moje výkyvy nálad a niekedy ich aj zažiť na vlastnej koži. Mám pocit, akoby moje telo preberalo kontrolu nad mnou. Akoby som ani nechcela reagovať tak, ako reagujem, ale aj tak sa to stane. Až neskôr si uvedomím, čo som povedala alebo urobila a ľutujem to. Stále sa pýtam, prečo sa správam hnusne, keď to sama nechcem.

Sú aj situácie, ktoré sa ma priamo netýkajú, a predsa ma hlboko zasiahnu. Nechápem, prečo ma tak bolela informácia zo školy, na ktorú už ani nechodím.

Prečo ma tak zasiahla smrť učiteľa, ktorého si potom ani poriadne neuctili. Viem, že to so mnou nemá priamu súvislosť, ale aj tak to vo mne zanechalo stopu. Trápi ma aj to, čo sa deje okolo mňa. Ako veľa vecí v tejto krajine ide dolu vodou. Hádky v politike, riešenie nepodstatných problémov, chaos a neistota. Človek sa bojí ísť večer von, bojí sa cestovať, keď vidí, čo sa stále stáva. Tento strach sa nenápadne usádza v hlave a zostáva tam.

Nerozumiem ani sama sebe, keď ide o učenie. Nechápem, prečo mám takú slabú disciplínu, prečo sa mi do toho nechce, aj keď viem, že nechcem dostať zlú známku. Radšej robím iné veci – píšem texty, básne, pripravujem prezentácie, vyrábam veci, organizujem akcie a spolupracujem s ostatnými. To ma naplňuje. Keď však príde na učenie, bojujem sama so sebou. Potom som v strese, nadávam a bojí sa, akú známku dostanem. A zasa sa pýtam: prečo?

Premýšľam aj nad svojím telom a zdravím. Prečo práve mňa postihli zdravotné problémy. Prečo vyzerám tak, ako vyzerám. Prečo mám pocit, že to nedokážem zmeniť, aj keď sa o to snažím. Dá sa s tým všetkým niečo urobiť? Dá sa každý deň odhodlať byť lepším človekom? Nebrat' si všetko tak k srdcu? Snažiť sa meniť svet aj seba k lepšiemu? Chceme byť lepšia, ale stále mám pocit, že robím málo. Aj keď mám toho toľko, že sa neviem zastaviť a nemám čas ani na seba. Možno odpoveď na otázku, „prečo?“ nie je jednoduchá. Možno ich je viac a niektoré nikdy nenájdem. Ale viem, že ak sa pýtam, znamená to, že mi záleží na ľuďoch okolo mňa, na svete, v ktorom žijem, aj na sebe samej. A možno práve to je prvý krok k tomu, ako sa z toho všetkého dostať von – pochváliť, ospravedlniť sa, podať pomocnú ruku a spýtať sa: čo ťa trápi a prečo sa tak cítiš?

Zuzana Ličková

LISTY ŽIAKOV HISTORICKÝM OSOBNOSTIAM

alebo **Keby sme im mohli napísať...**

Listy pre Máriu Teréziu

Milá Mária Terézia!

Ahoj,

tu Veronika Mišatová. Práve je rok 2025 a cca pred mesiacom som nastúpila na Strednú odbornú školu pedagogickú v Turčianskych Tepliciach. Keďže sa tu otvoril nový odbor s názvom pedagogický asistent, tak som sa rozhodla ísť sem. Kolektív v triede mám skvelý a dievčatá na internáte sú tiež fajn. Inak, vieš o tom, že existuje taká umelá inteligencia? Vieš si to predstaviť v dobe, keď si žila Ty? Asi nie, však? Neboj, ja si zase neviem predstaviť mať 16 detí. Osobne by som chcela tak 2-3 deti. Za tých 16 máš u mňa obrovský obdiv. Ďalej by ma zaujímalo, ako si zvládla 16 pôrodov a tehotenstiev, veď to muselo byť prišerné. Každopádne, neviem, či o tom vieš, ale učí sa o Tebe aj v školách, najmä na dejepise, no si spomínaná aj na iných predmetoch. No a ešte posledné otázky, ktoré na Teba mám – vieš si predstaviť žiť teraz v tejto dobe a čo by si spravila inak vo svojom živote, keby si mohla vrátiť čas?

S pozdravom Veronika Mišatová, I.S

Vážené Veličenstvo,

už je to 245 rokov od Vašej smrti a veľa sa toho zmenilo, napr. dnes už nie je povinná školská dochádzka 6 rokov ale 10. Aktuálne žijem v dobe širokých vzdelávacích možností, umelej inteligencie, elektroniky a slobodnej voľby štúdia. Za týchto 245 rokov sa toho veľmi veľa zmenilo, ale to je dobré, či? Žijem vo veľmi modernej a vyspelej dobe, neviem si predstaviť žiť v takej dobe, v akej ste žili vy.

Ak by som mala možnosť spýtať sa vás pár vecí, boli by to tieto:

Zaujímalo by ma, kedy a v akom bode života Vám napadlo, aby ste zaviedli povinnú školskú dochádzku?

Prečo bola zavedená povinná školská dochádzka od 6 do 12 rokov a nie napr. od 8 do 17?

Nedostávali ste veľkú kritiku od poddaných za svoje rozhodnutia a činy?

Ak ste ju dostávali, brali ste ju na vedomie?

Aký to bol pocit, keď ste sa ako prvá žena z rodu Habsburgovcov stali kráľovnou?

Ako ste zvládali výchovu 16 detí a zároveň vládnuť?

Možno sa raz stretneme tam Hore a dočkám sa od Vás odpovedí, ale zatiaľ tam počkajte na mňa a od-dychujte!

S obdivom Paulína Janoštinová, I. S

List pre Ľubomíra Feldeka

Vážený pán Feldek,

dovoľte mi, aby som Vám poďakovala za Vašu krásnu tvorbu, ktorá je dôležitou súčasťou slovenskej literatúry. Vaše básne, rozprávky a preklady sprevádzajú cele generácie čitateľov a veľmi si vážim Vašu schopnosť prinášať do literatúry hravosť, fantáziu i hlboké myšlienky.

Rada by som sa o Vás dozvedela viac. Zaujímalo by ma, čo Vás priviedlo k písaniu poézie a rozprávok. Ktoré obdobie Vášho života najviac ovplyvnilo Vašu tvorbu a či máte nejakú svoju obľúbenú knihu alebo verš?

A k akej tvorbe sa najradšej vraciate? Rovnako by som sa chcela spýtať, ktorý z Vašich prekladov bol pre Vás najväčším orieškom? Ako podľa Vás

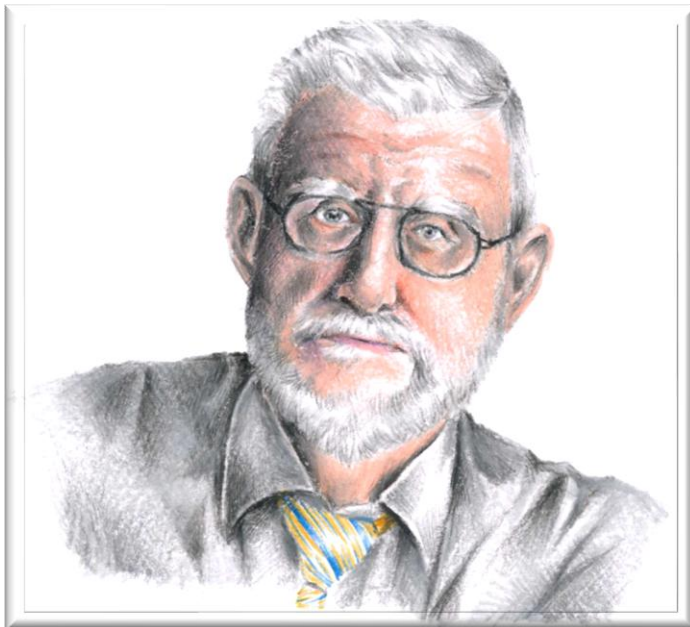
vnímajú deti dnešnú literatúru v porovnaní s minulosťou? Zaujímalo by ma, čo by ste poradili dneš-

ným autorom, ktorí sa chcú venovať písaniu poézie.

Okrem toho by som rada spoznala aj niečo zo zákulisia Vašej práce, napríklad, ako vyzerá Váš bežný deň, keď píšete? Ktoré miesta Vás najviac inšpirovali, či máte aj iné umelecké záľuby a aké knihy iných autorov čítate najradšej?

Ďakujem, že ste do sveta literatúry priniesli toľko zaujímavosti.

S úctou Vás pozdravuje žiačka Agáta Pániková, I.C

List pre Josefa Mengeleho

Milý „doktor“ Mengele,

musím priznať, že píšem so zvláštnou zmesou fascinácie a odporu. Fascinácie nie preto, že by som Ťa obdivovala, ale preto, že si sa navždy zapísal do histórie ako symbol toho, kam až môže zájsť človek, keď stratí ľudskosť.

Mám na Teba zopár otázok, ktoré by si si možno zaslúžil počuť:

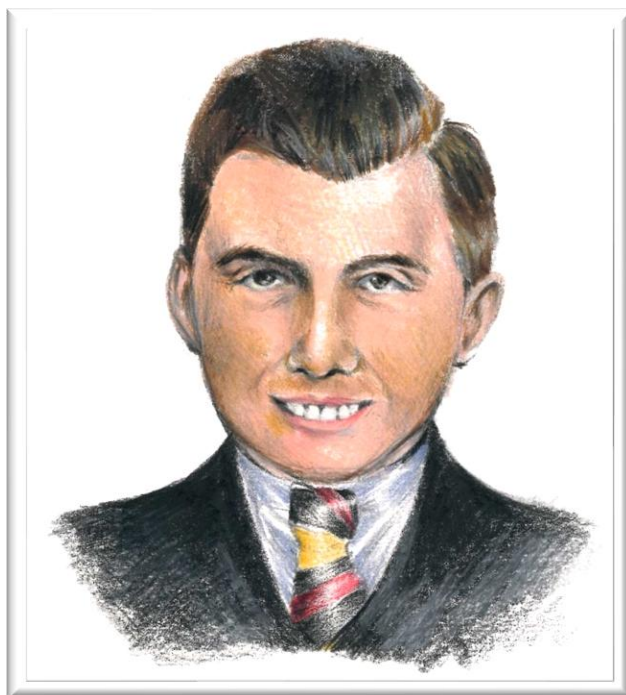
Naozaj si si myslel, že pokusy na ľuďoch Ti prinesú „vedeckú slávu“? Lebo dnes by si dostal

maximálne blok na Tik-toku a pár zúrivých komentárov na Instagrame.

Keď si sa díval na dvojčatá, ktoré si mučil, videl si ľudí alebo len „materiál na experimenty“?

A keby si teraz žil, čo by si robil? Testoval nové energy drinky na gamerov alebo robil „klinické štúdie“ na tom, koľko selfčok denne človek zvládne, kým stratí duševné zdravie?

Aby si vedel, svet sa trochu zmenil:

Genetiku už skúmame, ale bez toho, aby sme mučili deti. Máme DNA testy a ľudia si dokonca robia rodokmene cez internet, aby zistili, či sú z 2% Vikingovia.

Medicína pokročila. Namiesto injekcií smrti máme očkovania, ktoré predlžujú život.

A čo sa týka tvojich „supersoldier“ fantázií: dnes máme superhrdinov, ale len v Marvel filmoch, nie v laboratóriách plných hrôz.

Vieš, čo je na tom všetkom najväčší paradox? Tvoje meno sa síce pamätá, ale nie ako vedca.

Pamätá sa ako varovanie. Ako dôkaz toho, že inteligencia bez empatie je len chladná, nebezpečná prázdnota. Takže Ti odkazujem: v 21. storočí by si nebol považovaný za génia, ale za obyčajného človeka, ktorý zlyhal. A jediný „výskum“, ktorý by si dostal, by bol v podobe Netflix dokumentu o tom, aké si bol monštrum.

S pozdravom, nie „pacient“, ani „objekt“, ale človek zo súčasnosti.

Natália Rychnavská, I.S

Deťmi sa rodíme, deťmi aj umierame

Nehovorí sa pre nič za nič, že ľudia v starobe sa vracajú do detstva. Svet sa začne zdať znovu krajší. Spomienky z mladosti sa stávajú výraznejšími ako realita a vaša hlava odchádza do sveta fantázie. Starí ľudia v sebe nosia múdrosť, ktorá by sa veľa-krát dala vyvážiť zlatom. Nikdy nezabudnem na chvíle, keď sme sa spolu s dedom natrápili s matematikou.

Aj keď to s nimi nie je vždy ľahké, rovnako ako s nami, treba si vážiť každú sekundu s nimi strávenú. To práve oni, spoločne s našimi rodičmi, z nás urobili ľudí, ktorými sme. Starali sa o nás, krmili nás, rozprávali rozprávky zo svojho detstva. To všetko im máme šancu vrátiť. Keď už sú príliš starí, aby sa postarali sami o seba, sme tu pre nich my – rovnako, ako tu boli oni pre nás.

Staroba je vek, keď znovu môžeme zažiť detskú radosť. Vidieť svet očami nevinnými, ako to bolo kedysi. Nie som veriaci, no verím, že smrť nie je koncom. Že aj po nej sa stretneme s tými, ktorých milujeme. A aj keď s nami naši starí rodičia nebudú navždy, netreba na nich zabúdať. Odžili život, o ktorom my môžeme len snívať. Preto počúvajte, keď sa nám ho snažia povedať. Nájdime si pár minút svojho času a porozprávajte sa s nimi. Lebo aj takéto malé gesto má pre nich i pre nás veľkú hodnotu. Človek sa v starobe vracia do detstva. S touto

myšlienkou som túto tému začal a ňou ju aj ukončím. Rovnako, ako každé dieťa, aj oni potrebujú lásku, nežné objatie či pusku na líce. Lebo aj keď na nás vo svojich posledných rokoch zabudnú a nakoniec nás opustia, naše spomienky na nich navždy zostanú v našich srdciach. Starí ľudia sú naozaj pokladom. Starým, vráskavým, no drahším ako ktorékoľvek zlato.

Jozef Hodás, III.B

Generačný rozdiel a pokrytectvo naprieč časom

Posledný rok panuje veľké napätie medzi dôchodcami a mladšou generáciou. Každá zo skupín má svoj názor, za ktorý je schopná sa rozhádať s rodinou a nerozprávať sa spolu niekoľko rokov. Sám nesúhlasím s určitými názormi svojich starých rodičov, no to neznamená, že ich nemám rád. Úprimne, nemám rád ľudí, ktorí hovoria, že staroba by mala byť zakázaná alebo že názory starých ľudí by nemali mať váhu. Žili oveľa dlhšie a zažili si svoje – iné veci, o ktorých my môžeme len snívať. Doba sa mení, no nie je správne nútiť ostatných do rovnakej zmeny. Aj keď myšlienka zjednotenej komunity ľudí, ktorí sa navzájom rešpektujú, znie úžasne, je to viac sen než reálna budúcnosť.

Generačné rozdiely sú veľmi ovplyvnené nostalgiou – zafarbenou spomienkou – na minulosť, ktorá sa zdá ružovejšia, ako v skutočnosti bola. Tento jav sa ukazuje v celej histórii. Ľudia sa boja nových vecí, čo je svojím spôsobom normálne. Ťažko prijať veci, o ktorých vám doteraz všetci hovorili, že sú zlé a ešte ťažšie zmeniť ideológiu, v ktorej ste vyrastali. S príchodom digitálnych technológií sa zmenil svet behom niekoľkých rokov a nie každý bol schopný či ochotný si na to zvyknúť. Reformy, filozofické názory či umelecké smery sú späť s javom generačných

rozdielov. Ľudia sa menia a doba sa posúva. To, čo nám dnes príde nezákonné, neetické či nepochopiteľné, bolo kedysi normálnou vecou a. samozrejme, naopak. Boli časy, keď ľudia verili, že tresty smrti by mali byť schválené – a v niektorých štátoch na svete je to ešte stále na dennom poriadku. Nikdy presne nepochopíme ľudí, ktorí si prežili niečo diametrálne odlišné ako my, no to neznamená, že sa o to nemáme pokúšať. Svet by bol krajší, keby obe strany boli ochotné počúvať.

Doba vychováva ľudí, a tí sa stávajú súčasťou spoločnosti – spoločnosti, ktorá sa mení. Či sa nám to páci alebo nie. A rovnako, ako nedávame teraz za pravdu dôchodcom, naši vnuci a vnučky budú nadávať na nás. Zmení sa to niekedy? Pravdepodobne nie. Stále si budem hrdo stáť za tým, že Večerníček bol vrchol kinematografie a dnešné detské rozprávky nemajú žiadnu výpovednú hodnotu. Lebo je to pravda, ktorej verím. Rovnako ako pravda, ktorej budú veriť naše vnúčatá a považovať nás za nudných starcov. Tento nekonečný kolobeh pokrytectva je, bohužiaľ, súčasťou našej povahy. No práve ty môžeš byť jeden z tých, čo sa toto „prekliatie“ pokúsi zmeniť. Predsa len – zmena je súčasťou života.

Jozef Hodás, III.B

Vymýšľame bájky pre našich škôlkarov a „družinárov“

Ked' sú hodiny metodiky literárnej a jazykovej výchovy zábavou

Líška influencerka a starý jež

V jednom lese, kde ešte chytali signál, žila mladá líška menom Luna. Bola krásna, šikovná, ale aj poriadne posadnutá mobilom. Každý deň si robila selfička – pri potoku, pri stromoch, ktoré pridávala na svoj profil, zatiaľ čo jej kamaráti spolu šantili.

Všetci jej to lajkovali, a to ju bavilo naviac. Myslela si o sebe, že je najlepšia na celom svete. Keď ju však niekto neoznačil alebo jej dal málo srdiečok, hneď sa urazila.

Srunky sa jej začali vyhýbať, lebo ich stále ťahala na fotky. A medveď raz povedal:

„Tá líška už ani nepozná, čo je v lese, iba sa fotí, ako v ňom vyzerá.“

Jedného dňa stretla pyšná Luna starého ježa, ktorý si niesol jablčko.

„Ty nemáš profil?“ spýtala sa ho Luna.

Jež sa usmial:

„Načo by mi bol? Ja poznám všetkých, čo chcem a naživo.“ Luna sa usmiala a povedala:

„Bez lajkov si dnes nikto.“

Jež len pokrútil hlavou a odišiel.

O pár dní prišla silná búrka. Všade bolo blato a Luna sa ponáhl'ala domov. Pošmykla sa a mobil jej spadol rovno do potoka.

Zrazu bolo ticho. Žiadne oznámenia, žiadne komentáre, žiadne fotky.

Sedela sama a cítila sa, akoby zmizla.

Po chvíli stretla ježa a ticho povedala:

„Vieš... asi si mal pravdu. Celý čas som žila len pre to, aby ma všetci videli, ale nie naozaj poznali.“ Jež jej podal jablčko:

„Tak, teraz ho zdieľaj so mnou – a nie na internete.“

Luna sa usmiala. Odvtedy fotila menej, ale pre seba. A zistila, že svet je krajší, keď sa naň nepozera cez obrazovku.

 Ponaučenie:

Nie každý, kto ťa sleduje na FB a iných sieťach, ťa aj skutočne pozná. Praví priatelia nepotrebujú signál, aby s tebou zostali.

Victoria Hodásová, I.C

Pyšná princezná a malá lastovička

Kedysi dávno žila princezná, ktorá bola známa široko-d'aleko. Mala nádherné šaty, zlatú korunu a veľké zrkadlo, do ktorého sa pozerala od rána do večera. „Nikto nie je krajší ako ja!“ hovorila pyšne. Sluhovia sa jej museli klaňať a nikto sa nesmel dotknúť jej šiat, aby sa nezašpinili.

Raz do jej záhrady priletela malá lastovička. Bola celá zaprášená po dlhej ceste. Princezná ju zahriakla:

„Fuj, aká si špinavá! V mojom kráľovstve pre teba niet miesta!“

Lastovička smutne odletela. O pár dní sa však obloha zatiahla a prišla búrka. Vietor strhol princeznej korunu a dažďová voda jej zmyla všetky šperky. Keď búrka skončila, bola celá od blata a plakala.

Zrazu sa pri nej objavila tá istá lastovička. Priniesla jej zlatú korunku, ktorú našla v tráve.

„Tu máš, princezná,“ povedala ticho.

Princezná sa začervenala. „Prepáč mi,“ pošepekala. „Bola som pyšná. Ty si krásna svojím srdcom, nie krídlami.“

Odvtedy si princezná viac vážila láskavosť ako krásu a každé ráno dávala vtáčikom omrvinky na okno.

Michaela Vargončíková, I.C

✧ Pouličná lampa a hviezda

Lampa v meste žiarila každú noc a bola hrdá, že ľuďom svieti na cestu. Až dokým sa jedného večera pozrela na nebo a uvidela hviezdu.

„Ty máš ale krásne, jasné svetlo. Ty svietiš stále na oblohe a každý ťa obdivuje. Ja tu len stojím a nikto si ma ani nevšimne,“ povzdychla si smutne lampa.

„Nebud' smutná, ty si oveľa dôležitejšia. Ty ľuďom svietiš na cestu z blýska a ja sa len z diaľky pozerám,“ odvetila hviezda.

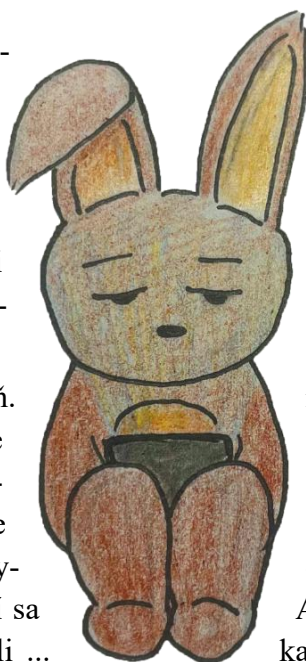
Lampe sa uľavilo, že je naozaj potrebná a naďalej šťastne žiarila.

Martina Rusnáková, I.C

🐰 Závislák zajko Majko

Zajko Majko v lesnej škole sedel s ostatnými zajačikmi. No dnes bol iný ako zvyčajne. Dnes sa totiž nehral s kamarátmi, ale sedel na zemi a hral sa na telefóne, ktorý si kúpil za peniaze, ktoré si zarobil na brigáde. Jeho kamaráti boli veľmi smutní, lebo s ním bývala hra veselšia.

A takto sa to opakovalo každý deň. V škole nedával pozor, lebo bol neustále na telefóne. A keď prišiel domov tiež. Kamaráti ho volali von, aby sa išiel hrať, ale on povedal: „Teraz nemôžem, musím vyhrať hru na telefóne a s vami ma nebaví sa hrať. Chod'te sa sami zahrať.“ a tak išli ... sami.

Zajko Majko už bol taký závislý na telefóne, že aj cestou do školy sa na ňom hral, aj pri obede doňho pozeral, aj v noci miesto spánku s ostatnými četoval. A tak zabudol, že má aj iných kamarátov ..

Jedného dňa, keď zajko kráčal domov, pozeral do telefónu, a preto si nevšimol pred sebou lavičku. Zakopol, telefón mu padol rovno na zem a rozbil sa. Zajko odvtedy nemal čo robiť a keď išiel za kamarátmi poslali ho preč, lebo so “závislák” sa baviť nechcú, no potom si uvedomili, že nechcú byť ako on, odpustili mu a priali ho opäť medzi seba.

A tak zajko Majko nemal síce telefón, ale mal kamarátov, čo je oveľa cennejšie.

Rebeka Kováčiková, I. C

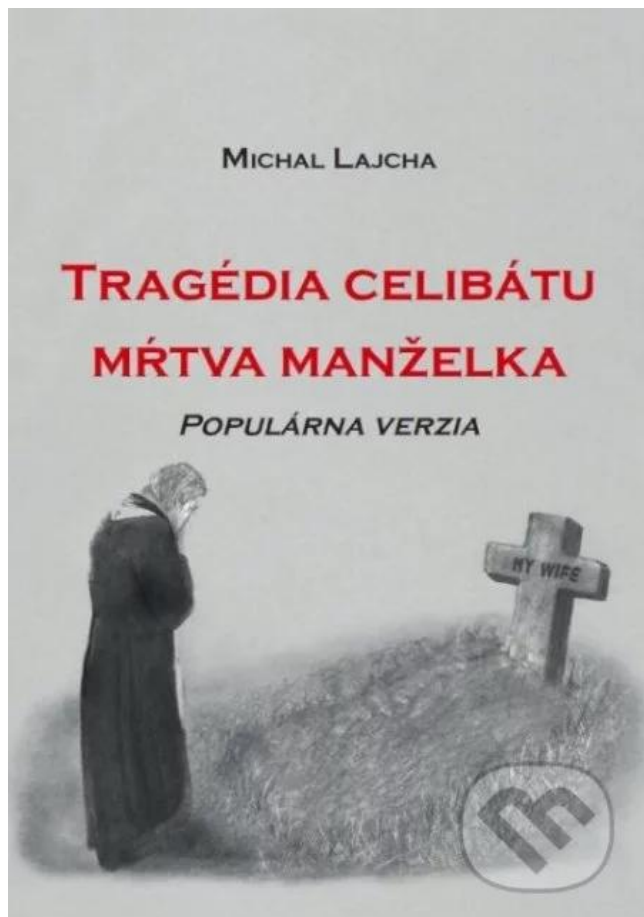
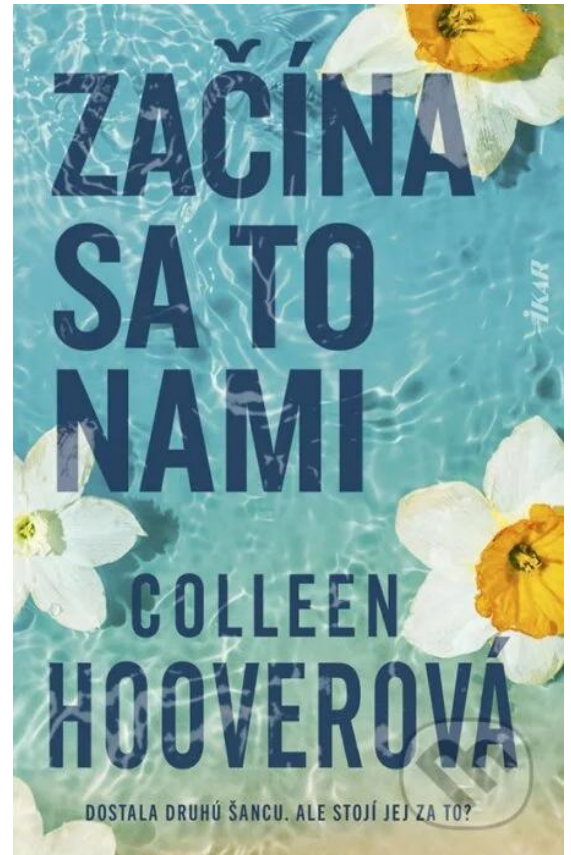
Čo čítajú rady naše prváčky

Začína sa to nami

Kniha, ktorú som čítala naposledy, sa volá „Začína sa to nami” od známej spisovateľky **Colleen Hooverovej**. Je to pokračovanie románu „Končí sa to nami”, ktorý je aj sfilmovaný. Keďže predtým, ako som začala čítať túto časť, som prvý diel nepoznala a ani som nevidela film, mala som trošku obavy, či sa mi táto kniha zapáči a či jej porozumiem. Moje obavy však prešli po pár kapitolách.

Hlavnými postavami boli Lily a Atlas. Spoznali sa už na strednej škole. Prežili spolu krásne chvíle, no Atlas sa odsťahoval za svojím strýkom do Bostonu a ich vzťah bol koniec - ale nie navždy. Lily sa vydala, porodila dcérku, no s manželom sa rozviedli. Lily a Atlas sa znovu po rokoch našli. Ich osudy sa znova spojili a nakoniec sa aj zobrali. Prežili si spolu veľa pekných aj škaredých chvíľ, no aj tak verili, že sú si súdení. Lily bola veľmi láskavá, odvážna, silná a citlivá. Po minulom zlom vzťahu sa naučila znova veriť v lásku. Atlas bol veľmi starostlivý, dôveryhodný, láskavý a spoľahlivý muž. Veľmi mu záležalo na Lily. Ich láska vydržala preto, lebo mali vzájomný rešpekt, opätovali si city, vážili si jeden druhého a nechýbala im ani úprimnosť. Myšlienkou tejto knihy je podľa mňa to, že pravá láska stále existuje a príde na ňu správny čas. Túto knihu by som odporučila každému, ktorý verí v šťastné konce. Dokonca ma „prinútila“ pozrieť si aj prvú sfilmovanú časť.

Miroslava Golierová, I.S

Tragédia celibátu – Mŕtva manželka

Kniha ma zaujala citlivou témou, zaoberá sa povinným celibátom katolíckych kňazov. Autor Michal Lajcha je sám kňaz a kladie si otázky, prečo aj kňazi v katolíckej cirkvi nemôžu mať manželky a rodinu, keďže v minulosti to možné bolo a mnohí kňazi ženatí smeli byť. Veď človek môže slúžiť Bohu, aj keď bude ženatý a bude mať rodinu. V cirkvi by mala byť dôležitá láska a úprimnosť. Pravá služba Bohu a ľuďom by nemala závisieť od celibátu. Kniha tiež upozorňuje na to, že potlačanie prirodzených citov môže viesť k vnútornej bolesti a pokrytectvu. Túto knihu odporúčam, lebo sa venuje téme, o ktorej sa bežne nehovorí. Dala mi veľa myšlienok a iný pohľad na cirkev. Zaujala ma autorova odvaha, hlavne to, ako dokázal úprimne a hovoriť o veciach, ktoré sa skôr taja. Páči sa mi, ako ukazuje, že viera by nemala byť spojená s utrpením.

Michelle Mráziková, I.S

Ked' je OZO v poho

V Tatrách pod štítmi, kde vietor spí,
Popradské pleso privítalo nás v tichosti.
Prednáška o pomoci - prvá je vždy,
nech vieme zachrániť ľudské životy.

Topografiu so zábavou sme zvládli,
v mapách cesty rýchlo sme našli.
Vzduchovka PUF- terč skoro padal,
pán Čupec sa čudoval: „Tak teba som hľadal!“

Na prechádzke kroky ľahko sa niesli,
hory nám nový príbeh do srdca vniesli.
Nieкто s nami však na prechádzke nebol,
no jeho duch nás hnal predom.

A ešte bola prednáška malá,
Ivka sa s radosťou s nami rozprávala.
Musíme spomenúť preteky naše,
„Kamonka“ z nás ošedivela zas o kúsok viac.

Z izieb ozýval sa veselý smiech,
dobrá nálada vládla u všetkých - to je úspech!
Kurz OZO - zážitok, čo zostane v nás,
spomienka krásna, čo sa vráti zas.

VIANOČNÝ PUNČ V BUDAPEŠTI

Neha vo vzduchu a voňavé teplo domova nám jasne naznačili, že sa blíži ten najčarovnejší čas roka. K vianočnej atmosfére určite prispeli aj vianočné trhy v Budapešti. Po bezpečnej a pohodlnej ceste autobusom sme navštívili nielen tradičné trhy, ale aj historické pamiatky tohto čarovného mesta.

Naše ospalé oči v autobuse nám začali žiať už pri príchode do mesta. Dlhý historický most vedúci ponad mohutný Dunaj nás srdečne vítal a zaviedol do Budinského hradu. Tam sme mali možnosť vidieť dôstojnosť maďarskej stráže. Vychutnávali sme si krásu dych vyrážajúcich výhľadov na zvyšok mesta. Návšteva hradu nás ešte viac naladila na vianočnú nôt. Naše kroky po návšteve z tejto historickej pamiatky viedli rovno na punčom rozvonávajúce trhy.

Chutné jedlo, osvetlené uličky, vyzdobené stánky či tradičné vianočné kolotoče - aj toto bolo súčasťou vianočnej Budapešti. Naše chuťové poháriky sa tešili z tradičného maďarského jedla či vianočného punču. Klasické škoricové vône rozmaznávali naše nosy. V ušiach nám hrali roľničky ešte dlho po tomto neopísateľnom zážitku.

Pri Bazilike svätého Štefana sme sa žasli nad šikovnosťou myslí i pracovitých rúk našich predkov. Obdivovali sme nádheru prepracovaných detailov tejto stavby. Zároveň sme zistili, že bazilika bola zasvätená dávne mu kráľovi stredovekého Maďarska a šíriteľovi kresťanstva Štefanovi.

Neodmysliteľnou súčasťou zimných radovánok je aj korčuľovanie a v Budapešti, ktorá má obrovskú ľadovú plochu, sa môžete vyšantiť aj pri večernom korčuľovaní. Bohužiaľ, my sme ju mohli vidieť už len z autobusu na ceste domov.

Spokojní, plní zážitkov a vianočnej nálady by sme za toto krásne zimné dobrodružstvo chceli poďakovať našej škole, našim p. učiteľom za ich ochotu a prístup.

Aneta Džúrová 2.C

KORIDA, ZÁŽITOK Z PRÁZDNIN

Počas mojej návštevy Španielska som sa ocitla v jednej z tradičných arén, kde sa konajú býčie zápasy – korida, symbol krajiny, ktorý dodnes vyvoláva silné emócie. Práve tam som náhodne stretla 20-ročného **Hectora Moralesa**, ktorý navštevuje koridu a pozná množstvo zaujímavostí zo zákulisia. Využila som príležitosť a spravila s ním krátky rozhovor o tom, čo býčie zápasy pre mladú generáciu Španielov znamenajú.

Niekde som čítala, že býkov neprovokuje červená farba, ale pohyby, je to pravda?

Áno. Farba nie je dôležitá, dôležité sú pohyby. Niekedy, keď sme v aréne sa stáva, že býk na nás nereaguje, a preto musíme u každého nájsť limit. Každý býk vníma inak, pri niektorých musia byť pohyby prudšie, zatiaľ čo u niektorých stačia jemné. Našou úlohou je nájsť ten limit a pracovať s ním.

Učia sa býčie zápasy v nejakej škole?

Samozrejme. Nie je to ako bežná odborná škola, ale je to skôr voľnočasové štúdium. Tak ako v niektorých krajinách chodia na tréningy futbalu, tu sa tak chodí na býčie zápasy. Sú tu aj teoretické hodiny –

napríklad o histórii, kultúre torea, technikách, bezpečnosti, etike - ako sa správať v aréne. Okrem fyzického tréningu je dôležitá disciplína, samostatnosť a odhodlanie.

Čo teba priviedlo k tomuto „umeniu“ ?

Môj učiteľ v škole sa má tiež tohto „býčieho koníčka“. Stále nám rozprával príbehy z arény a mňa to motivovalo k tomu, aby som sa prihlásil. Teraz ma trénuje a pomáha mi dostať sa na rôzne miesta, kde môžem súťažiť.

Kedy môžeš začať so súťažou?

Učitelia vidia, keď sme už dostatočne pripravení a pustia nás do arény. Ďalej je dôležitý vek. Musíte mať aspoň 14. Títo mladší účastníci však zápasia s menšími býkmi, aby ich dokázali poraziť.

Nebojíš sa, že sa ti môže niečo stať?

Áno, ale strach sa zmenší a vystrieda ho adrenalín a motivácia. Akonáhle sa ocitnem v ringu, sústredím sa už len na býka a pohyby. Baví ma to a trochu obáv ma od toho nedokáže odradiť. Odmenou je pocit víťazstva, ktorý je neopísateľný.

Rozhovor s mladým fanúšikom a účastníkom koridy mi ukázal, že aj medzi dnešnou generáciou existujú ľudia, ktorí v býčích zápasoch vidia viac než len tradíciu – vnímajú ich ako súčasť kultúrnej identity aj fascinujúceho rituálu. Hoci téma zostáva citlivá a kontroverzná, stretnutie v španielskej aréne mi prinieslo nový pohľad na to, prečo korida stále priťahuje pozornosť. Je jasné, že práve osobné príbehy a skúsenosti mladých umožňujú lepšie porozumieť tomu, ako sa táto tradícia vyvíja v dnešnom svete.

Simona Kunová, III.C

ZA SIEDMIMI HORAMI A ATLANTICKÝM OCEÁNOM

Uvažovali ste už niekedy, aké by to bolo žiť na druhom konci sveta? Keby sa vám naskytla takáto možnosť, vzali by ste ju a začali písať ďalšiu kapitolu svojho života?

Henrieta Kováčiková, žiačka našej školy, túto šancu využila – strávila svoj ročný pobyt v Texase, v meste El Campo, v rámci programu FLEX.

Všetko to začalo jedným jednoduchým plagátom na nástenke, ktorý ponúkal možnosť štúdia v USA. „Zvyčajne takéto plagáty prehliadnete, ale mne sa pozdával nápad zažiť niečo úplne nové,“ hovorí Henrieta. A tak sa od prvých krokov až po odlet na druhý koniec sveta začala písať jej nová životná kapitola.

Výberový proces: náročný, no motivujúci

Henrieta sa prihlásila do programu, ktorý bol otvorený takmer každému a výberový proces pozostával z niekoľkých krokov. „V prvej fáze sme posielali online prihlášku spolu s tromi esejami. Nasledovalo semifinále – pohovor s predstaviteľom programu FLEX priamo zo Spojených štátov a písanie esejí na papier. Čakanie na výsledky bolo napínavé, ale verila som, že ak sa mám dostať ďalej, stane sa to,“ spomína.

Po semifinále ju spolu s ďalšími jedenástimi študentami vybrali do finále. Nasledovalo vybavovanie dokumentov, víz a všetkých administratívnych záležitostí potrebných na štúdium v USA. V júli sa Henrieta dozvedela, ktorá hostiteľská rodina ju prijme a kde stráví nasledujúcich desať mesiacov. „Z malého sna sa stala realita. Predstava, že naozaj odchádzam do Ameriky, bola neuveriteľná. Jasné že konkurencia tam bola a klamala by som, keby som povedala, že v istých momentoch (hlavne po pohovore v semifinále) som si na chvíľu myslela, že ďalej sa už nedostanem. Ale keď človek verí, berie to s pokorou a rešpektom, nemá sa čoho báť.“

Podpora doma a nová rodina

Po oznámení výsledku sa Henrieta doma stretla s veľkou podporou. „Doma mi veľmi pomohli rodičia, priatelia aj učitelia. Splnil sa mi sen, o ktorom som ani nedúfala, že sa mi niekedy podarí,“ hovorí.

Hostiteľská rodina – Jennifer, Cody a Jackson – ju prijala s otvorenou náručou. „Boli to ľudia, vďaka ktorým bol môj rok v Amerike výnimočný a bezproblémový. Spoločné večere, smiech, zážitky a rozhovory – to všetko robilo môj pobyt nezabudnuteľným. Sú pre mňa naozaj ako rodina, aj keď cez oceán. Moje malé pranie je, aby mal každý človek v živote niekoho im podobného.”

Henrieta mala šťastie aj na ľudí v meste a v škole. „Všetci boli milí, zaujímali sa o Európu, naše tradície a jazyk. Nie je prekvapením, že sa hovorí, že ľudia v Amerike sú veľmi srdeční a priateľskí.“

Škola a život v Texase

Škola v El Campe bola podľa Henriety nezvyčajne rozmanitá. „Kampus tvorilo niekoľko budov – dielne, telocvičňa, štadión, knižnica, kuchyne pre budúcich kuchárov, učiteľské odbory, jazyky aj priestory pre študentov s poruchami. Ponúkali množstvo predmetov a študenti si mohli vybrať aj úroveň predmetov, niektoré prinášali kredity na univerzitu.“

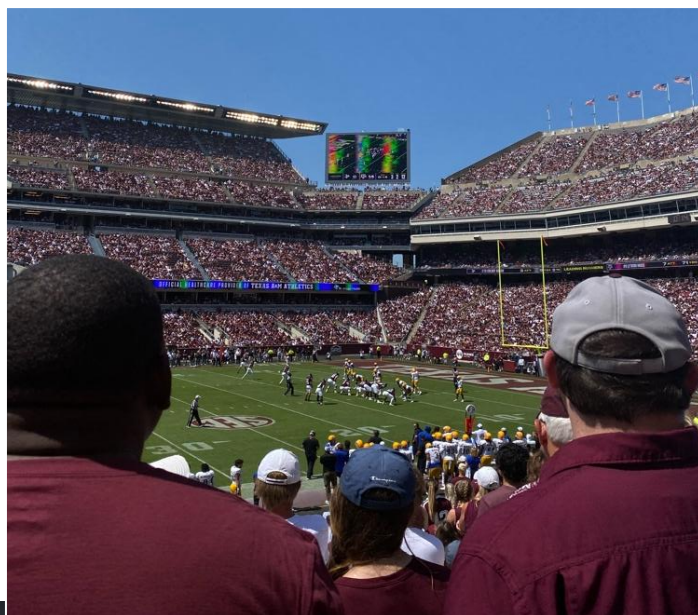
Americký školský systém jej poskytol veľa možností. Šport bol dôležitou súčasťou – od amerického futbalu, basketbalu, volejbalu, atletiky, golfu až po softball a baseball. „Na každý šport existovali

špeciálne priestory a aby ste mohli športovať, museli ste mať aj dobré akademické výsledky. Páčilo sa mi, že systém kombinuje štúdium a šport. Nemôžem zabudnúť na to, že asi najdôležitejšiu rolu na škole hrá to, že sú všetci jeden tím, preto sme mali aj školský dress code. Atmosféra, podpora a komunita, ktorú tam ľudia tvoria, je naozaj v akomkoľvek smere inšpirujúca. “

Porovnanie školstva

„Ťažko povedať, ktorý školský systém je lepší. Slovenský je fajn a som naň zvyknutá, no ak by som si mala vybrať, zvolila by som americký systém. Nie je jednoduchý, ale dáva veľa možností a dá sa v ňom veľa naučiť. V Amerike sú takmer všetky stredné školy ako naše gymnáziá, čiže ani ja som nemala predmety, aké máme v našej škole. Naozaj to tam vyzerá ako v amerických filmoch! Majú o jeden ročník menej, no, ako so už spomínala, školy ponúkajú obrovské množstvo predmetov, z ktorých si žiaci môžu vyberať. V areáli “mojej” školy mali napríklad dielňu pre drevársky priemysel, automechanikov, agrikultúru, obrovské átrium pre spevácky zbor a divadlo, samostatnú posilňovňu, budovu pre zdravotnú sestru, pre prírodné vedy, matematiku, časť kampusu tvorili aj

kuchyne pre budúcich kuchárov a tiež budova pre budúce pani učiteľky, jazyky a podobne. Škola bola v mojom prípade od 7:50 do 15:30 s obedovou prestávkou, počas ktorej sme sa mohli ísť najesť aj mimo kampusu alebo do školskej jedálne, kde majú tiež raňajkové menu. “

Politická situácia a medzinárodní študenti

Henrieta sa počas svojho pobytu stretla s voľbami prezidenta, no politická situácia ju podľa vlastných slov výrazne neovplyvnila. „Program zabezpečil všetko, čo bolo potrebné. Verím, že príležitosti študovať kdekoľvek na svete zostanú otvorené pre každého.“

El Campo a Texas – miesto, ktoré si zamilujete

El Campo a Texas jej prirástli k srdcu. „Nie je to krajina pre každého, ale každý štát je odlišný a zaujímavý. Kultúra, rodeo, cowboys, sweet tea, západy slnka – to všetko tvorí neopakovateľnú atmosféru. Rok v USA bol pre mňa životom v jednom roku. Zažila som množstvo nových miest, ľudí, kultúr. Tento rok mi dal druhý domov. Osobne som mala šancu prejsť okolo 11 štátov a naozaj je to krajina všetkého. Každý štát je iný a špecifický. Texas je jedným zo štátov, o ktorom vie takmer Všeobecne, Američania sú veľmi hrdí na to, v akej krajine žijú a kým sú. Všade vidíte americké vlajky, ktoré sú častokrát veľké ako naše futbalové ihrisko. V škole sa každý deň hovorí, Pledge of Allegiance, čo je niečo ako prisaha vernosti vlajke a teda krajine ako takej.

Najkrajšie na pobyte boli chvíle strávené s mojou druhou rodinou, spoločné večere, veľa smiechu a občasného sarkazmu, veľa zážitkov, prekvapení, rozhovorov, spomienok... toto všetko a ešte mnoho ďalšieho je to, čo urobilo môj rok v Amerike nezabudnuteľným, a tiež aj to, čo ma navždy bude ťahať naspäť či už do El Campa, Texasu alebo USA. Vrávi sa, že nie sú to miesta, ale to, čo zažijeme, ľudí ktorých spoznáme, a to, čo v nás dané miesto zanechá, to je to čo nás ťahá späť. Toto je to, čo mi dalo „druhý domov“ na opačnej strane sveta. Je to zážitok a skúsenosť, ktorú mi už nikto nezoberie a ktorá bola pre mňa naozaj veľkým požehnaním.

Ďakujeme Henriete Kováčikovej za zdieľanie svojich spomienok a pohľadu na život v El Campe. Prajeme jej ešte veľa krásnych zážitkov.

Liana Lišková IV.C

ZAUJÍMAVOSTI Z HISTÓRIE

Úprimne vám poviem, že neočakávam, že si tento článok niekto prečíta. Myslím, že v dnešnej dobe nie je veľa nadšencov histórie. Aj ja som bola rovnaká, ale vďaka jednej učiteľke zo základnej školy som si históriu obľúbila, má veľa zaujímavostí. Preto sa s vami chcem o niektoré z nich podeliť. Možno sa mýlim a niekí nadšenci histórie sú aj tu na škole.

Podme pekne postupne. Začneme v praveku. Isto vám už hovorili, že v minulosti lovili muži a ženy sa starali o domácnosť. Toto však nie je úplná pravda. Podľa novších výskumov lovili v minulosti aj ženy – a domnievame sa, že dokonca viac než muži! Vie sa to z toho, že **v praveku** bolo každé zviera nebezpečnejšie než človek. Bola to skutočná výzva prežitia. Kvôli tomu ľudia často obetovali niekoľkých svojich lovcov. Pri jednom z mŕtvych tiel sa našiel oštep vedľa ženy (čo sa dá zistiť podľa panvy). Keď sa takéto telo prvýkrát objavilo, archeológovia predpokladali, že žena oštep vyrábala. Až neskôr sa ukázalo, že ženy tiež aktívne lovili.

Teraz sa presuňme **do stredoveku** – veku kráľov, kráľovien, princov a princezien. Toto obdobie bolo inšpiráciou pre množstvo rozprávok. Takže podme si povedať niečo o najväčšom záporákovi: drakovi. Drak v skutočnosti v stredoveku neexistoval. Drak bol vlastne inšpirovaný dinosaurom. Staré fosílie vykresľovali dinosaurov s krídlami, čo vyvolalo predstavu o ďalšom druhu – drakovi. Mnohí by tipovali, že drak bol pterodaktyl, ale nie. Bol to raptor. Raptori boli prví dinosauri s perami a neskôr sa im predné končatiny vyvinuli do krídel, čo vytvorilo dojem draka. Takže ak bývate na dedine, prakticky každý deň vidíte draka – pretože dnešné sliedky sú potomkami raptorov.

Vráťme sa však k princovi a princeznám. Dnes panuje stereotyp, že ženy majú ružovú a muži modrú. V minulosti to bolo naopak. Modrá bola považovaná za jemnejšiu farbu, a preto patrila dievčatám. Červená bola mužnejšia, takže bledší odtieň červenej – ružová – sa používal u malých chlapcov. Taktiež bohatší muži nosili sukne, čo bol znak ich postavenia.

Keď už sme pri farbách, spýtam sa: aká je podľa vás kráľovská farba?

Zlatá? Strieborná?

Červená? Modrá? Ani jedna. Pravá kráľovská farba bola fialová. Získavala sa z morského mucusu a morských slimákov a nazývala sa tyriánska fialová. Jej výroba bola veľmi náročná, a preto si ju mohli dovoliť len najbohatší. Neskôr William Henry Perkin vytvoril nový odtieň fialovej, ktorý sa preslávil vo viktoriánskom Anglicku.

Pozrieme sa na ďalšieho záporáka alebo teda ďalších záporákov, ktorí vraj unášali princezné na šíre more. Áno, uhádli ste, poviem vám niečo o pirátoch. Piráti sa najviac nachádzali v blízkosti Anglicka. Ale obdobie pirátov netrvalo dlho, takže Anglicko nepotrápili dlho, ako sa hovorí. Taktiež nekradli zlato ani princezné, ale skôr drahé suroviny. Aj pásy cez oko mali svoj význam. Keďže v podpalubí bolo málo svetla, páska im pomáhala sa na to rýchlejšie prispôbiť. Najznámejšia pirátka bola Číňanka menom Ching Shih, taktiež známa ako Kráľovná pirátov, pretože mala veľkú posádku pirátov. Piráti radi používali prezývky. Najznámejšia bola Blackbeard a často sa používa aj vo filmoch.

To je všetko z našej rýchlej hodiny dejepisu so zaujímavými faktami. Dúfam, že som vás zaujala a dozvedeli ste sa niečo nové.

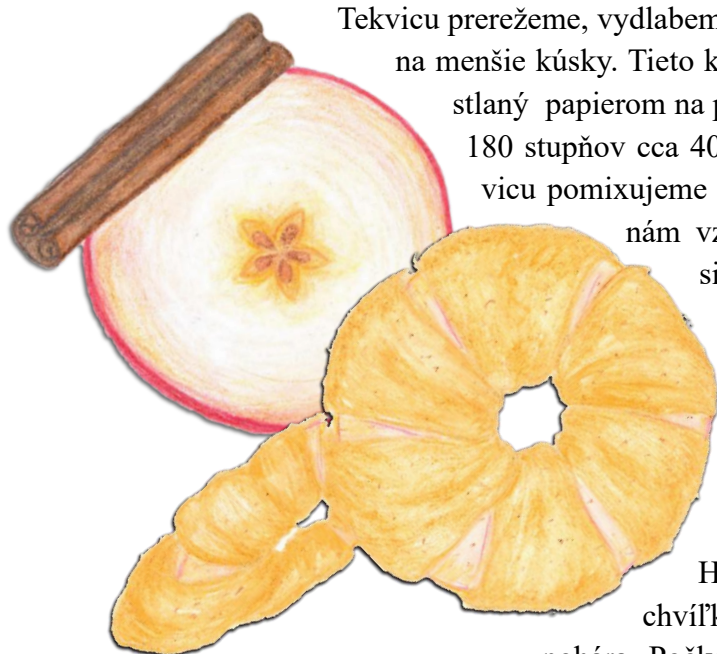
Viktória Juričková, II.B

CHUTNÁ STRÁNKA

Určite ani vás neobišla popularita **Pumpkin spice latte**, obľúbeného jesenného a zimného nápoja. V prípade, že si chcete takúto ochutenú kávu pripraviť aj doma, ponúkame vám recept na **Pumpkin spice sirup**.

Potrebuje:

- 1 malú Hokkaido tekvicu,
- mletú škoricu,
- 1 celú škoricu,
- mleté klinčeky,
- mletý zázvor,
- mletý muškátový orech,
- kryštálový cukor.

Tekvicu prerežeme, vydlabeme jadrovník a nakrájame na menšie kúsky. Tieto kúsky dáme na plech vystlaný papierom na pečenie a dáme piecť na 180 stupňov cca 40 minút. Po upečení tekvicu pomixujeme ponorným mixérom, aby

nám vzniklo pyré. Koreniny na sirup zmiešame zvlášť v mis-

tičke - 4 lyžičky mletej škorice,

1 lyžička mletých klinčekov, 2 lyžičky mletého zázvoru,

1 lyžička mletého muškátového orecha. Následne si na-

chystáme hrniec, vlejeme doň 1 hrnček vody a 1 hrnček

cukru a necháme zovrieť. Po zovretí pridáme 4 lyžičky suchej zmesi, celú škoricu a 4 lyžice upečeného pyré z

Hokkaido. Spolu všetko varíme 15 minút. Potom necháme

chvilku vychladnúť a precedíme cez sitko do uzatvárateľného

pohára. Počkáme, kým zmes úplne vychladne a uschováme v chladničke. Tri týždne pridávame do kávy tak 3 lyžičky alebo podľa chuti. Sirup vždy pred podávaním premiešame.

A ku chutnej káve nesmie chýbať aj niečo pod zub. Čo tak **jablká v lístí**.

Potrebuje:

- 1 balenie chladeného lístkového cesta,
- 2 jablká,
- 1 vajíčko,
- 2 balenia škoricového cukru.

Jablká ošúpeme zbavíme jadrovníka a nakrájame na približne pol centimetrové okrúhle plátky. Cesto nakrájame na asi dvojcentimetrové pásiky. Plátok jablka omotáme dookola pásikom cesta. Dáme na plech vystlaný papierom na pečenie a jednotlivé jabĺčka potrieme rozšľahaným vajíčkom. Posypeme škoricovým cukrom a necháme piecť 15 minút na 200 stupňoch.

Dobrá chuť!

Lívia Majtényiová 3.B

KEĎ ORIENTAČNÝ ZMYSEL DEZORIENTUJE

alebo Cestovateľka roka

Začalo to znovu nevinne, ako každá cesta, keď sa niekam chystám. Tentokrát som išla do Banskej Bystrice na súťaž.

Tešila som sa, lebo som išla s mojou veľmi dobrou kamarátkou. Najskôr sme však išli do školy, to bol môj prvý prešľap v mojom chápaní súvislostí, lebo som si myslela, že už v ten deň do školy nepôjdem.

Aby som vysvetlila, išla som na súťaž na Sárovú Bystricu a prvý deň, v tomto prípade štvrtok, sme mali ísť na ako keby takú „skúšku“, aby sme vedeli, ako pôjdeme v daných vstupoch v piatok na súťaži.

Moja pani učiteľka, ktorá mi s prípravou na súťaž pomáhala, nám vysvetľovala, ako sa dostaneme do Banskej Bystrice autobusom, odtiaľ ďalším autobusom na nejaký intrák, odtiaľ na tú skúšku a zase odtiaľ naspäť na

ten intrák a ráno zase na tú súťaž a tam sa s ňou stretieme. Vtedy som jej to moc nenaznačila, ale stratila som sa po prvej vete, čo povedala.

Nechcela som byť za úplne trápnu, že neviem nastúpiť na autobus, tak som kývla, že všetkému rozumiem, aj keď som nemala absolútnu šajnu, ako sa tam vlastne dostaneme.

Odišli sme teda zo školy skôr a keďže som chápala prvú vetu, tak sme sa vybrali na autobusovú zastávku. Autobus nám mal ísť o 11:20, tak sme tam čakali, lenže zrazu autobus nikde. Tak si vra- víme, dobre, veď je zima, tak ešte počkáme.

Čakali sme ďalších 20 minút, ľudia, čo tam okolo nás stáli, už dávno boli preč, lebo im autobusy prišli načas. Tak sme tam ešte čakali a dúfali, že si nás autobus nájde. Dúfať bola chyba, pretože si nás ne-našiel, ale rovno nám dal ig-nor a len prešiel okolo. Ešte sme mu aj kývali, ale on len je-dol rožok (teda ten vodič) a po-zeral sa, ako by sme boli z inej dimenzie, a len tak okolo nás pre-frčal. Ostali sme v nemom úžase 5 sekúnd, kým nám došlo, čo sa stalo.

A potom sme sa začali smiať – od zúfalstva, lebo sme boli už premrznuté.

Volali sme teda našej pani učiteľke a svojím príbehom sme jej trochu zdvihli tlak, bola našťavaná na toho deda z autobusu, ktorý nás tam nechal, ale vymysleli sme teda, že skúsime ísť na vlak. Taký, kde prestúpime v Hornej Štubni, potom vo Zvolene a dostaneme sa do Banskej Bystrice. Prišli sme teda na stanicu a opäť ... ČAKALI 😊, vlak meškal 20 minút. To už sme si s kamoškou povedali, že taká klasika, že už nás asi nič ani neprekvapí. Zvykli sme si. Počkáme 😊

Vlak teda prišiel, zase sme o čosi viac pre-mrzli, ale boli sme šťastné, že sme niekam nastúpili, no a zrazu zastávka Horná Štubňa. A vravím kamoške: tu vystupujeme! Tak sme teda vystúpili, bolo to tam trošku opus-tené, ale nejako som to neriešila, bola som rada, že za chvíľku príde ďalší vlak a zoberie

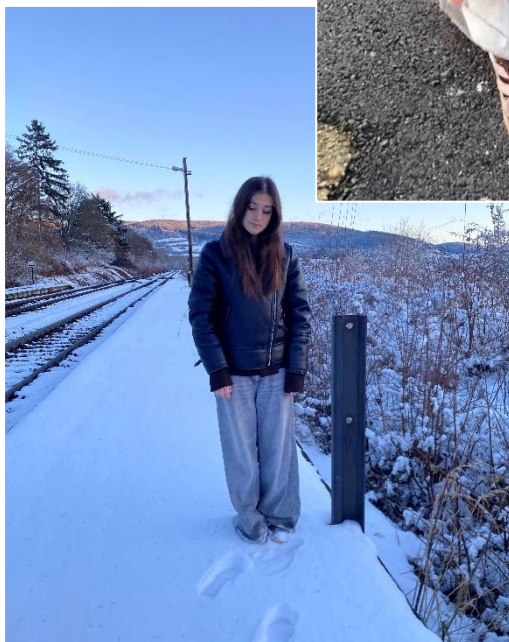
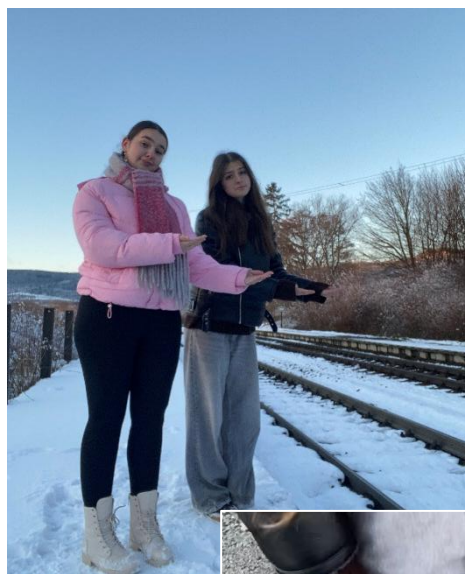
nás. Lenže zrazu sme tam stáli a okolo nás pole a šedá búda ako pre bezdomovcov. Pozrieme do apky na vlaky a tam, že mešká 11 minút a my že v pohode, tak ča-káme. Začali sme sa

fotiť a bolo super, lenže z 11 minút bolo už 20 a už sme začali cítiť nohy (či skôr necítiť), z 20 minút bolo 30, už sme začali cítiť aj ruky, z 30 minút už bolo 40, to už som sa skoro nehýbala, a zo 40 minút bolo 50. A až vtedy, keď mi skoro zamrzla sánka, mi došlo, že ten vlak asi nepríde. A podotýkam, bola taká zima, že moje široké rifle mi zmrzli tak, že som ich mala ako kameň, a vtedy som si v duchu povedala: Ty krava, že nenosíš skinny džínsy.

Začalo sa stmievať a my sme vedeli, že už nie je dobre, a zavolali sme zase našej pani učiteľke, lenže ja som mala 5% a moja kamoška 1%, takže sme sa museli poponáhľať, lebo čo by sme potom robili? Opustené na poli, pri vlakovej zastávke.

Pani učiteľka nám povedala, že sa už na to máme vykašľať, zobrať taxi do Teplic a že pôjdeme zajtra všetky ráno. Tak som brnkla taxislužbe a začula nepríjemný hlas taxikára: „Dobrý, taxislužba.“ A ja že: „Dobrý deň, prosím, prídete po nás? Sme na Hornej Štubni, opustené a umrznuté a potrebujeme rýchlo taxík.“ Odpoveď taxikára mi zobrala dych: „Slečna, vy voláte do Blavy.“ A ja že: „Jááááá, dobre,“ a rýchlo som ho zrušila. Začali sme sa totálne smiať, lebo fakt, toto sa môže stať asi len mne.

Nakoniec sme sa dovolali správne mu záchrancovi, lenže sme ho museli najprv nasmerovať. Keď sa nás spýtal, kde sa nachádzame a čo vidíme, naša zmrznutá odpoveď bola: pole 😊, a on, že polí je veľa, a ja, že ja viem, že ich je veľa, len nech príde.

Nejako nás teda našiel a my sme k nemu nastúpili ako nejaké zmrznuté ľadové medvede s červenými ksichtami. Vraveli sme mu, čo sa stalo, že to nie je normálne s tými vlakmi ani autobusmi, a vtedy prišiel ten najväčší šok. Taxikár nám totiž povedal, že sme vystúpili na zlej zastávke v Hornej Štubni. Už som chcela byť len na in-tráku.

Vedela som, že môj orientačný zmysel nie je dobrý, ale že až takto. Že sa stratím

v mojom školskom meste, do ktorého chodím už skoro 4 roky a že sa najďalej dostanem do vedľajšej dediny, tak to som naozaj nečakala. Bola som zdrvená ... Drvila ma zima a aj moje myšlienky.

No aj napriek tejto strastiplnej ceste, a to aj vďaka ignor šoférovi autobusu, ktorému

odporúčam, aby sa namiesto jedenia rožka pozeral na cestu, že má na zastávke ľudí, - vďaka taxikárovi, ktorému odporúčam, aby nebol nepríjemný na ľudí, ktorí majú orientačný zmysel trochu posunutý, a vďaka dvom Horným Štubniam, spomínam na túto cestu šťastne a už aj s úsmevom. A, bohužiaľ, aj so zistením, že môj orientačný zmysel sa vážne neorientuje.

Sabina Juríková, IV.D

PAIDAGOGOS, občasník SOŠP Turčianske Teplice, č. 2025/2026/7

Redakčná rada: šéfredaktorka – Liana Líšková IV.C, zástupkyňa šéfredaktorky – Lucia Bihariová IV.C
 redaktori – Sabina Juríková IV.D, Lea Duchovičová IV.C, Marianna Gabašová III.A,
 Livia Majtényiová III.B, Jozef Hodás III.B, Stela Sabina Šinálová III.B, Natália Mária Dedinská III.C,
 Kristína Kuňáková III.C, Simona Kunová III.C, Kristína Repáňová III.C, Viktória Juríčková II.B,
 Laura Vivien Bacmaňáková II.C, Zuzana Ličková II.C, Frederika Marcišová II.C

Koordinátorky: PaedDr. Slávka Sudorová, Ing. Gabriela Rafajová

Ilustrácie: Vivien Laura Bacmaňáková I.C (strany 1, 5, 72, 73, 92),
 Marianna Gabašová II.A (strany 70, 76, 77), Natália Mária Dedinská II.C (strany 65, 86)
 Sabina Stela Šinálová II.B (strany 62, 63, 64, 74, 75), Lea Duchovičová III.C (strany 60, 71),
 Livia Majtényiová II.B (strana 87), Zuzana Ličková II.C (strany 6, 58, 59),
 Terézia Gažurová III.C (strany 68, 69, 86), MVR (strana 61)

Ďakujeme za grafiku od nášho bývalého p. uč. Mgr. Miroslava Bartoša (strana 2)

Celková grafická úprava: Liana Líšková IV.C, Kristína Kuňáková III.C

